

อีก 5 ปี คนจีน จะมีชีวิตเปลี่ยนไป อย่างไร ?

CULTURAL TRIP

การค้นพบวัดฝอกลง สมัยราชวงศ์ถัง

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

สวนจิวเจ็ง หนึ่งในมรดกโลก

INCREDIBLE CHINESE

ตำนานจอมเต็น.. มามาแฟนจอมกริด

เปิดตัวกิจการเพื่อสังคม สนับสนุน SMEs ไทย นำเสนอสินค้าสู่ชาวจีน

นายอภิกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช รองคณบดีและหัวหน้าสาขาการสื่อสารการตลาด คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เผยว่า “จากการที่ปัจจุบัน ม.ธุรกิจบัณฑิต มีนักศึกษาจีนมาทำการศึกษาต่อมากกว่าสองพันคน ทำให้เป็นโอกาสสำหรับผู้ประกอบการไทยที่จะนำเสนอสินค้าและทดลองตลาดกับกลุ่มชาวจีนจึงได้ทำการเปิดตัวกิจการเพื่อสังคมชื่อ New Silk Road Market ซึ่งเป็นร้านค้าในรูปแบบ “SMEs Enabler” เพื่อสนับสนุนให้ธุรกิจ SMEs และ Startup ของไทย สามารถทำการวิจัยทางการตลาด ทดลองจำหน่ายสินค้าเพื่อสังเกตพฤติกรรมผู้บริโภคชาวจีนได้ ซึ่งแต่เดิมหากต้องไปทำการทดลองตลาด หรือลองจัดจำหน่ายที่ประเทศจีนจะมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าเป็นร้อยเท่า และไม่สามารถปรับเปลี่ยนทดสอบรสชาติหรือบรรจุภัณฑ์ได้บ่อยเท่ากับการทำการทดสอบในไทย ทั้งนี้ผู้ประกอบการที่สนใจสามารถติดต่อ New Silk Road Market ได้ที่ โทร.092-812-9771 หรือ Line ID : newsilkroadmarket”

การแข่งขันความรู้เกี่ยวกับประเทศจีน ชิงถ้วยเอกอัครราชทูตจีนประจำปี 2559

หลังจากการแข่งขันรอบคัดเลือกที่เฟ้นหานักเรียนไทยผู้สนใจภาษาและศิลปวัฒนธรรมจีน จากจำนวนผู้เข้าแข่งขันทั้งหมดกว่าหมื่นคน ในที่สุดการแข่งขันก็เดินทางมาถึงรอบชิงชนะเลิศ โดยมีนักเรียนนักศึกษาที่ฝ่าฟันมาถึงรอบนี้ทั้งหมด 17 คนเข้าร่วมประลองฝีมือ การแข่งขันความรู้เกี่ยวกับประเทศจีนชิงถ้วยเอกอัครราชทูตจีนประจำปี 2559 โดยได้รับการสนับสนุนจากสถานเอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศไทยและกระทรวงศึกษาธิการของไทย และได้ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

กรุงเทพฯ สนับสนุนสถานที่ในการจัดงาน ร่วมกับ ตัวแทนอันเป็นที่รักในประเทศไทยเป็นผู้จัดงาน งานนี้จัดขึ้นเมื่อ 26 มิถุนายน 2559 โดยเป็นการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศและพิธีแจกรางวัล มีนายหญิง พุชยู เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยและนางสุชนิษฐ์ ปิยะวิทยานนท์ ผู้แทนจากกระทรวงศึกษาธิการของไทยให้เกียรติเป็นประธานในงาน ผู้เข้าแข่งขันที่ได้รางวัลชนะเลิศไป ได้แก่ นายวรารุณ สัมพันธ์มิตร หรือจิ้นเทียน นักศึกษาชายปี 2 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ผู้ซึ่งหลงใหลในศิลปวัฒนธรรมจีน หลังจบการแข่งขัน จิ้นเทียนให้สัมภาษณ์ว่าเขาดีใจมากที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศในวันนี้ ส่วนตัวเขาไม่มีเชื้อจีนและไม่เคยเดินทางไปยังประเทศจีนเลย บุคคลที่ต้องขอบคุณมากที่สุดคืออาจารย์ของสถาบันขงจื้อที่ได้ช่วยฝึกสอน โดยทุกวันเมื่อเลิกเรียนเขาต้องไปที่สถาบันเพื่อฝึกซ้อมเตรียมตัวเข้าแข่งขัน ความฝันของจิ้นเทียนคืออยากได้ไปเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาที่ประเทศจีน

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

EDITOR' NOTE

www.newsilkroadmag.com Facebook : NewSilkRoadMag

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 17 ประจำเดือนสิงหาคมนี้ พิมพ์ออกมาในช่วงที่ทั่วโลกยังคงกังวลกับเรื่องความผันผวนของเศรษฐกิจ แน่นอนว่าสิ่งที่คนทั้งโลกต่างเป็นกังวลมากที่สุด ก็คือ หนี้สินจากการแสวงหาที่อยู่อาศัยเพื่อครอบครัวของตนเอง บ้านถือเป็นปัจจัยสำคัญและการฉ้อฉลของนักอสังหาริมทรัพย์สำหรับประเทศจีน เรื่องที่อยู่อาศัยและปัญหาการต้องอพยพเข้าไปหางานทำในเมืองใหญ่ที่กำหนดเป็นวาระแห่งชาติในแผน 5 ปีไว้แล้ว ส่วนความสำเร็จตามแผนนี้จะเกิดหรือไม่นั้น ประเทศไทยเองก็ควรจะจับตาและเรียนรู้จากกรณีศึกษาไว้เช่นกัน ในนิตยสารเล่มนี้ท่านผู้อ่านจะได้พบกับเรื่องนี้อย่างละเอียด นอกจากนี้นิตยสารฉบับนี้ยังมีเรื่องราวที่น่าสนใจอีกมากมาย อาทิ เรื่องราวของแม่ใหญ่จอมเด่นที่รวมกลุ่มกันตามสวนสาธารณะ เรื่องราวของการค้นพบอาคารสถาปัตยกรรมไม้โบราณขงศ์ถึงที่ต้องตามหากันทั่วแผ่นดิน ก่อนจากกันนิตยสาร New Silk Road ขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

“ที่สุดของไทยปี 2016” ในสายตาชาวจีน

เมื่อวันที่ 27 มิ.ย. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ประกาศว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนได้ทำการโหวตเกี่ยวกับประเทศไทย ประกอบไปด้วยสถานที่ท่องเที่ยว โรงแรม กิจกรรม อาหาร และแหล่งช้อปปิ้ง โดยผู้ที่โหวตนั้นเป็นชาวจีนที่เคยมาท่องเที่ยวในไทยเป็นจำนวน 3,239,362 คน และกดโหวตผ่านเว็บไซต์ www.peopleschoiceawardsthailand.com ในช่วง 7-19 มิถุนายนที่ผ่านมา

นายยุทธศักดิ์ สุภสร. ผู้ว่าการ ททท. กล่าวว่า เป็นโครงการที่ดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2015 เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและภาพลักษณ์ในไทย อีกทั้งยังช่วยสนับสนุนสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวในไทย เพื่อให้เป็นที่รับรู้มากขึ้นในตลาดจีน ผลของการโหวตนั้นแสดงให้เห็นว่าเชียงใหม่ จังหวัดที่มีวัฒนธรรมที่น่าสนใจแห่งหนึ่งในภาคเหนือของไทย ยังคงอันดับหนึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่ยอดนิยมที่สุดในสายตาของชาวจีน ส่วนผลไม้และอาหารที่ยอดนิยมที่สุดคือทุเรียนและเนื้อปูผัดผงกะหรี่

CONTENTS

08

06

INTERVIEW WITH

หมอนรงค์ พุ่มโพธิ์งาม เผยเคล็ดลับสู่ภาพ 6 อ.

08

CULTURAL TRIP

การค้นพบวัดฟอกวง สมัยราชวงศ์ถัง

16

TRAVEL TIPS

อุบัติเหตุบนภูเขาอู่อี้ซาน

21

INCREDIBLE CHINESE

ต้ามาจอมเดิน.. มามาแฟนจอมกรี๊ด

28

CHINA UNDER PRESIDENT XI

อีก 5 ปี คนจีนจะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (3)

33

EAST Meets WEST

นับเลขตก-ออก บ่งบอกจักรวาล!
The Number Wonders!

36

BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

กษัตริย์โจ้วหวาง กับ Diderot Effect

39

PEOPLE FOCUS

โฉมหน้ามหาเศรษฐีโลกวัยละอ่อน

44

LOCAL LEGEND

เงินกระดาษจีน กับอำนาจราวเหรียญทองคำ

46

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

สวนจิวเจิ้ง หนึ่งในมรดกโลก

54

CHINA KNOWLEDGE

จากเต้าหู้ สู่เต้าหู้เหม็น อาหารเลิศรสของจีน

57

INSIDE CHINA

China's First Death Stock

60

JEENJA

คุณแม่คนสวย

62

THE LEGEND OF THE HEROES

ผู้ยอดยุทธ์ หาไชยยอดเยี่ยมเพียบพร้อม (1)

21

33

46

62

28

54

57

* รักแม่ *

เมื่อยังเล็กเป็นเด็กน้อยใครคอยอุ้ม
เมื่อหัดเดินหยอกเอ็นเล่นด้วยเอ็นดู
ร้องอ้อแอ้เรียกแม่ก่อนเพื่อนเป็นเสียง
แม่เฝ้าสอนไม่พอนพักเพราะรักใคร
แม่ตรากตรำสู้ลำบากแม้ยากเข็ญ
ไม่เคยบ่นทนเหนื่อยนักเพราะรักเรา
จากเด็กน้อยคอยกอดแม่เริ่มแปรเปลี่ยน
ด้วยไอรักฟุ้งพืคนอกมารดร
แม่เริ่มล้าถึงคราเราเฝ้าดูบ้าง
นึกครั้งเราเฝ้าอแงแลเยโย
ถึงคราวนี้ที่เราต้องประคองแม่
กราบแทบเท้าเฝ้าหวดพัดจัดข้าวปลา
ให้เกาะกุ่มนุ่มแนบอกปกป้องหนู
ผูกเปลอุ้กโหวหนูนอนไม่อ่อนใจ
หัดสำเนียงเรียงเรียบคำจำได้ไหม
ชี้ชวนให้ได้เรียนรู้เพื่อผู้เยาว์
เพื่อลูกเป็นเช่นผู้คนพันความเขลา
ถนอมเฝ้าเอาใจใส่ไม่จากจร
เพราะพากเพียรเรียนรู้จำคำแม่สอน
อุ่นอุทรผ่านร้อนหนาวถึงคราวโต
อย่าอยู่ห่างร้างแม่ไปไกลอีกโข
วิ่งเข้าโผล่โผล่แขนแม่เกาะแจมา
กอดดูแลแน่นนอนนักรักแม่จำ
ขอลูกยามอนตักรักแม่เรา

- สันติ กิระนันท์ -

อาลีบาบาจับมือกรุงไทย และ AJD หนุนช่วย SMEs ไทยขยายตลาด

เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2559 บริษัท ครัววาน์ เทค แอดวานซ์ หรือ AJD ร่วมมือกับอาลีบาบา กรุ๊ป ยักษ์ใหญ่อันดับ 1 ในตลาดการค้าออนไลน์ของจีนและธนาคารกรุงไทย (KTB) จัดแถลงข่าวเปิดให้บริการรับสมัครสมาชิกแบบ One Stop Service พร้อมสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียนและบริการที่ปรึกษาทางการเงินแบบครบวงจรหวังให้ผู้ประกอบการเอสเอ็มอีไทยขยายช่องทางธุรกิจอีคอมเมิร์ซเพื่อเพิ่มโอกาสแข่งขันในเวทีการค้าระหว่างประเทศ

ดร.อมร มีมะโน ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท ครัววาน์ เทค แอดวานซ์ จำกัด (มหาชน) ผู้จัดการจำหน่ายสินค้าภายใต้แบรนด์ AJ กล่าวถึงความร่วมมือครั้งสำคัญนี้ว่า ทาง AJD ในฐานะตัวแทนผู้ให้บริการอาลีบาบาในประเทศไทย จะสนับสนุนธนาคารกรุงไทยในด้านการบริการสมาชิก ทั้งในเรื่องของการจัดอบรมวิธีการใช้งาน การให้คำแนะนำระหว่างการใช้งาน ตลอดจนการแก้ไขปัญหาต่างๆ เพื่อให้สมาชิกอาลีบาบาในประเทศไทยสามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่ความสำเร็จของ

ผู้ประกอบการในการขยายตลาด สร้างยอดขายสินค้าใน alibaba.com และยังคงสอดคล้องกับนโยบายแห่งชาติคือเร่งยอดส่งออกสินค้าของผู้ผลิตชาวไทย

ด้านนายเจอรี่ ภู ผู้จัดการประจำประเทศไทยของอาลีบาบากล่าวเสริมว่า สินค้าของประเทศไทยเป็นที่ต้องการและอยู่ในอันดับต้นๆที่ได้รับการค้นหาจากผู้ซื้อทั่วโลก ในขณะที่ผู้ขายสินค้าที่เป็นผู้ประกอบการจากประเทศไทยยังมีไม่มาก ไทยมีสินค้าที่ดีและน่าสนใจมากมายไม่ว่าจะเป็นอาหาร เครื่องดื่ม ของทำมือ เครื่องประดับ ผลิตภัณฑ์จากยางพารา ฯลฯ แต่คนก็นำไปขายออนไลน์ส่วนใหญ่กลายเป็นคนต่างชาติ ความร่วมมือครั้งนี้จะช่วยสนับสนุนผู้ประกอบการเอสเอ็มอีไทยในการขยายตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น ในทางกลับกันก็เป็นช่องทางหาสินค้า (sourcing) ที่ดีและสะดวกสบายของผู้ประกอบการชาวไทยด้วยอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้ มีการตั้งเป้าว่าจะได้ยอดสมาชิกไม่ต่ำกว่า 10,000 รายภายในระยะเวลา 1 ปี

นายทรงพล ชิวะปัญญาโรจน์ รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ สายงานบริหารจัดการทางการเงินเพื่อธุรกิจ ธนาคารกรุงไทยกล่าวว่าในฐานะธนาคารก็มีความกังวลว่าลูกค้าเมื่อผลิตสินค้าออกมาแล้ว จะหาตลาดไม่ได้ และตลาดที่ก็ต้องเป็นช่องทางที่

ใหญ่และเชื่อถือได้ นี่คืออีกเหตุผลหนึ่งที่ทางกรุงไทยร่วมลงนามกับอาลีบาบา กรุ๊ปและเอเจดี ในการให้บริการรับสมัครสมาชิก Gold Supplier แบบ One Stop Service เพื่อให้ผู้ประกอบการเอสเอ็มอี โดยเฉพาะผู้ผลิตและผู้ส่งออกทำธุรกิจผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์ม (Digital Platform) ของ Alibaba.com ในลักษณะการค้าอีคอมเมิร์ซแบบธุรกิจต่อธุรกิจ (B2B) สนับสนุนให้สามารถขยายผลิตภัณฑ์ไปสู่ตลาดโลกในยุคดิจิทัลได้อย่างมีศักยภาพ ส่วนตัวเลขเป้าของยอดสมาชิกภายในปีนี้ที่ 10,000 รายจะเป็นลูกค้า KTB ประมาณ 20-30%

อาลีบาบา กรุ๊ปมีความร่วมมือกับองค์กรท้องถิ่นในลักษณะแบบเดียวกันนี้หลายประเทศ สำหรับประเทศไทยในภูมิภาคเอเชีย เช่น อินเดีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม ปัจจุบันมีผู้ประกอบการไทยสมัครเป็นสมาชิกอาลีบาบาแบบไม่เสียค่าสมาชิกอยู่ประมาณ 100,000 ราย และแบบเสียค่าสมาชิกไม่ถึง 1,000 ราย ซึ่งเป็นตัวเลขที่น้อยมาก ข้อดีของการเป็นสมาชิกแบบเสียค่าใช้จ่ายจะได้รับการรับรองจากทางอาลีบาบา เพิ่มความน่าเชื่อถือ เข้าถึงข้อมูลและติดต่อกับลูกค้าผู้สนใจได้สะดวกกว่า เบื้องต้นราคาค่าสมาชิกจะเริ่มที่ 50,000-200,000 บาท สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ KTB Call Center โทร. 0-2111-1111 AJ Call Center โทร. 1108 และ Website : <http://alibaba.ajthai.com>

รายงานโดย : อรอนงค์ อรุณเอก

สัมมนา “ขยะ - ปัญหาาระแห่งชาติของไทย”

เมื่อปัญหาขยะกลายเป็นวาระแห่งชาติ ชุมชนหลายแห่งในประเทศไทยกระตือรือร้นที่จะร่วมแก้ไขปัญหาเรื่องขยะในท้องถิ่น แต่อาจจะติดขัดด้วยเรื่องขาดเทคโนโลยี ไม่มีเงินทุน และไม่มีความรู้ ทำให้การจัดการเป็นไปอย่างไม่ได้ประสิทธิภาพ ด้วยความใส่ใจในปัญหาการจัดการของเหลือใช้ที่เรียกว่า “ขยะ” งานสัมมนา “ขยะ: การจัดการและวาระแห่งชาติ” ที่จัดโดย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย และ หนังสือพิมพ์ อปท.นิวส์ จึงจัดขึ้นที่ห้องประชุมใหญ่ สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2559 ที่ผ่านมา โดยมีจุดประสงค์หลักคือต้องการสร้างความรู้ให้องค์กรบริหารท้องถิ่น, หาทางเป็นไปได้ในการจัดการขยะรวมถึงแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปัญหาและอุปสรรคที่พบในท้องถิ่น

นายจรินทร์ จักกะพาก อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เปิดเผยว่า เรื่องขยะเป็นปัญหาที่มีมานานแล้ว มีคนสนใจจะลงทุนเรื่องขยะนำไปผ่านกระบวนการเพื่อสร้างรายได้ ในประเทศไทยมีหลายชุมชนที่เป็นตัวอย่างที่ดีในการจัดการขยะ เช่น จังหวัดบึงกาฬ ที่สามารถคัดแยกขยะในระดับครัวเรือนได้ครบทุกหมู่บ้าน ลดปริมาณขยะได้มากและยังมีรายได้จากการบริหารขยะ นอกจากนี้ยังมีที่หนองลำโรง อุดรธานี, พนัสนิคม ชลบุรี, เทศบาลนครภูเก็ต เป็นต้น เรื่องราวความสำเร็จของชุมชนเหล่านี้ สัมควรเอามาเผยแพร่เป็นแนวทางต่อไป

เมื่อปีพ.ศ. 2557 ประเทศไทยเริ่มมีโรดแมปในการกำจัดขยะและล่าสุดในปีนี้นี้ไทยได้วางแผนแม่บทจัดการขยะโดยให้กระทรวงมหาดไทยเป็นแกนกลาง ข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษระบุว่าปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำขยะมูลฝอยไปกำจัดโดยวิธีฝังกลบอย่างถูกหลักมีแค่ 36% เท่านั้น ที่เหลือมีการเทกองกลางแจ้งซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน กระทรวงมหาดไทยร่วมกับกรมส่งเสริมคุณภาพและสิ่งแวดล้อมจึงมีการนำแนวคิดแบบ 3Rs คือ “Reduce Reuse และ Recycle” หรือลด คัดแยก และนำกลับมาใช้ใหม่ รวมถึงระบบประชารัฐคือการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเพื่อนำมาแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ในการบริหารจัดการขยะรวมถึงการลดปริมาณ รวบรวมของเสียจัดการมูลฝอยติดเชื้อ กากอุตสาหกรรมและสนับสนุนการดำเนินงานและการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับขยะมูลฝอยติดเชื้อ 60% มาจากโรงพยาบาลของรัฐและ 40% ที่เหลือมาจากโรงพยาบาลเอกชนและครัวเรือน

เป้าหมายในการจัดการขยะคือสามารถลดปริมาณขยะลงได้ 5% ของเสียได้รับการคัดแยกมากขึ้น รวมถึงกากอุตสาหกรรมและขยะมูลฝอยที่ติดเชื้อได้ถูกกำจัดอย่างถูกต้อง รวมถึงควรที่จะนำขยะมาสร้างคุณค่าและแปลงเป็นเงินกลับเข้ามาได้

รูปแบบของการพัฒนาขยะแต่ละยุคสมัย เริ่มจากยุคที่ 1 ฝังกลบแบบ Open Dump ยุคที่ 2 การคัดแยกด้วยมือ ต่อเนื่องมายุคที่ 3 เผาขยะโดยตรงแบบไม่คัดแยกและเริ่มมีการผลิตน้ำมันสังเคราะห์จากพลาสติก ตอนนี้เราเข้าสู่ยุคที่ 4 คือการแปลงขยะเป็นเชื้อเพลิงพลังงานที่เรียกกันว่า RDF (Refuse-derived fuel) และผลิตพลังงานไฟฟ้าจากเชื้อเพลิงขยะ RDF ด้วยเทคโนโลยีปลอดมลพิษ ซึ่งเทคโนโลยีด้านนี้ ผู้ผลิตจากจีนสามารถทำได้ดีและเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในปัจจุบัน

ข้อดีของ RDF คือช่วย ลดปัญหาการไม่แยกขยะ ความชื้นต่ำ ค่าความร้อนสูง สนับสนุนหลัก 3Rs มลพิษต่ำ คลอไรด์น้อย และมีการคัดแยก PVC ออก ทำให้การจัดการขยะรวมศูนย์สะดวกมากขึ้น ใช้ได้กับโรงไฟฟ้าแทบทุกชนิด ช่วยให้ผลิตกระแสไฟฟ้าได้มากขึ้น และสามารถสำรองเก็บไว้ใช้หรือจำหน่ายโดยไม่ทำให้ขยะตกค้าง สำหรับเส้นทางการขออนุญาตขายไฟฟ้าจากพลังงานขยะนั้น เริ่มจากผ่านมาทางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ไปที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด (ทสจ.) ต่อไปที่จังหวัดและสุดท้ายที่กระทรวงมหาดไทย

รายงานโดย : อรอนงค์ อรุณเอก

หมอนรงค์ พุ่มโพธิ์งาม เปิดเผยเคล็ดลับดูแลสุขภาพ 6 อ.

เมื่อพูดถึงสมุนไพรจีน หลายคนอาจจะนึกถึงยาจีนห่อ ๆ ที่มีราคาสูงลิบ และ มีการพูดถึงสรรพคุณที่เข้าใจได้ยาก วันนี้กองบรรณาธิการนิตยสาร New Silk Road ได้รับเกียรติจากคุณหมอนรงค์ พุ่มโพธิ์งาม แพทย์แผนจีนที่มีชื่อเสียงมาให้ความรู้เกี่ยวกับเคล็ดลับดูแลสุขภาพ ที่จำเป็นต้องทำหลาย ๆ อย่าง ประกอบกัน ไม่ใช่เพียงแต่ทานสมุนไพรจีนเพียงอย่างเดียว

ก่อนอื่นขอสัมภาษณ์ คุณหมอนรงค์ พุ่มโพธิ์งาม ให้ท่านผู้อ่านรู้จักสั้น ๆ กันก่อน คุณหมอท่านเป็นแพทย์แผนโบราณ ปัจจุบันอายุ 73 ปี ท่านเล่าให้เราฟังว่า “ผมเริ่มเข้าวงการขายยาแพทย์แผนจีนตั้งแต่อายุ 18 ปี พอเข้าสู่ช่วงอายุ 26 ปีก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นหลวงจูของร้านขายยาจีน ที่ปกติจะต้องเป็นผู้อาวุโสที่อายุ 50 ปีขึ้นไป หลังจากนั้นไม่นาน ผมก็ได้ไปศึกษาต่อด้านแพทย์แผนจีนที่ประเทศจีนโดยตรง แล้วจึงกลับ

มาเปิดคลินิกเซ็นหลุยส์แพทย์แผนไทย (ณรงค์แผนโบราณ) เริ่มจากมีผู้มาซื้อยาครั้งแรกเพียง 5 คนจนบอกปากต่อปากเป็นหลายหมื่นคนในปัจจุบัน”

คุณหมอนรงค์ ท่านได้นำเอาตัวสมุนไพรหลักที่แพทย์แผนจีนนิยมใช้ เช่น โสมเกาหลี โสมอเมริกา ตังทังเผ้า คักฮก เขากวางอ่อน มาให้ชมกัน พร้อมทั้งเล่าที่มาของสมุนไพรแต่ละตัวว่าต้องเก็บจากแหล่งไหน จึงจะมีคุณภาพดี และ ท่านกว่าจะสะสมได้เต็มหลาย

ตู้ขนาดนี้ต้องใช้เวลานานเพียงใด ตัวท่านเองบอกว่า เริ่มตั้งต้นท่านทำยามาสองแบบ คือ ยาน้ำ และ ยามผง โดยยาน้ำ1ชุดจะมีจำนวน 20ขวด สรรพคุณเน้นไปทางรักษา 70% และ บำรุงร่างกาย 30% ในขณะที่ ยามผงจะเน้นไปทางการบำรุง 70% และ รักษาร่างกาย 30% หลายท่านอาจจะแปลกใจที่ราคาของยาจีนนี้มีราคาสูงมาก แต่ทั้งหมดก็เป็นไปตามกลไกตลาดเพราะ คนจีนปัจจุบันมีกำลังซื้อสูงขึ้นมา ทำให้ความต้องการ สมุนไพรเกรดสูงนั้นก็ยิ่งมากตาม

คุณหมอได้เปิดเผยว่า สมุนไพรเป็นแค่ส่วนหนึ่ง ของการดูแลสุขภาพ เคล็ดลับดูแลสุขภาพ 6 ข้อ ของ ท่านจะเป็นการให้คำแนะนำในองค์รวม กล่าวคือ ๑.อารมณ์ต้องดี ๒.ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ๓.อากาศที่หายใจต้องบริสุทธิ์ อยู่ในที่ ๆ อากาศดี สะอาด ถ่ายเท ๔.อาหารที่ท่านเข้าไปต้องไม่หนว ไม่มัน และไม่เค็ม ๕.อาหารเสริม ใช้สมุนไพรและ

ของดีต่าง ๆ มาบำรุงร่างกายที่เสื่อมไปเป็นธรรมดา ๖.อาหารให้ท่านผักและผลไม้ที่สะอาด ปลอดภัย ปลอดภัยอย่างเด็ดขาด คุณหมอเองสามารถดูแลสุขภาพ ตัวเองให้ดูอย่างไรก็ไม่มีใครเชื่อว่าอายุเกิน 70 แล้ว ตัวคุณพ่อของคุณหมอเองก็มีอายุเกิน 100 ปี

ก่อนจากกันคุณหมอนคงยังให้คำแนะนำเพิ่มเติม สำหรับคนที่อยากจะประสบความสำเร็จทางการค้า มีความร่ำรวย ขอให้ยึดมั่นคุณธรรม 4 ประการคือ 1.มีความกตัญญูต่อบิดามารดา 2.รู้คุณของครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณ 3.รักษาคุณธรรมและศีลธรรมประจำใจ 4.อดทน มุ่งมั่น ขยัน ประหยัด เก็บออม ซื่อสัตย์ ขอให้จำเสมอว่า ซื่อกินไม่หมดคดกินไม่นาน และขอให้ยึดคติพจน์ที่ว่า “คนเราเวลาจนอย่าหนี เวลามีก็อย่าโอ้อ และ คนเราจนก็จนอย่างมีศักดิ์ศรี รวยก็รวยอย่างบริสุทธิ์”

การค้นพบวัดฟอกวง สมัยราชวงศ์ถัง ของศาสตราจารย์เหลียงซือเจิงและหลินฮุยฮิน

>> พระวิหารตงต้าเตี้ยน แห่งวัดฟอกวง พุทธศรีมีแห่งตะวันออก
 มีขนาดความยาว ๗ ห้อง ๓๔ เมตร ความกว้าง ๔ ห้อง ๑๗.๖๖ เมตร

“หากจะศึกษางานสถาปัตยกรรมไม้ของจีนโบราณ สมัยราชวงศ์ถัง จะต้องไปศึกษาที่ญี่ปุ่นเท่านั้น เพราะที่จีนไม่มีอะไรหลงเหลือให้ศึกษาอีกแล้ว”

ข้อความในงานเขียนของอิโตะ ชูตะ (伊东忠太) Ito Chuta (ค.ศ.๑๘๖๗-๑๙๕๔) นักวิชาการด้านสถาปัตยกรรมชาวญี่ปุ่นชื่อดัง ผู้เดินทางมาสำรวจโบราณสถานในประเทศจีนต้นช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ หลายครั้ง และได้เขียนรายงานการสำรวจขึ้นหลายฉบับ เขามีความเชื่อว่าวิหารสถาปัตยกรรมไม้โบราณของจีนเก่าแก่ที่สุดที่ยังคงรักษาไว้ได้ คือวิหารป้อเฉียเจี้ยวจั้งเตี้ยน (薄伽教藏殿) ภายในวัดฮวาเอี้ยน (华严寺) Huayan Temple เมืองต้าถง ซึ่งมีอายุเพียงในสมัยราชวงศ์เหลียว ปีค.ศ.๑๐๓๘ เท่านั้น หากแต่ชาวญี่ปุ่นสามารถอนุรักษ์วัดโฮเรียวจิ (法隆寺) Horyuji Temple เมืองนารา ประเทศญี่ปุ่น พระวิหารไม้ที่สร้างขึ้นในปีค.ศ. ๖๗๐ ร่วมยุคสมัยราชวงศ์ถังของจีน ห่างจากสมัยราชวงศ์เหลียวหลายร้อยปี ได้ได้อย่างสมบูรณ์ เป็นที่ภาคภูมิใจของชาวญี่ปุ่นทั่วประเทศ

ข้อความนี้ทำให้เหลียงซือเจิง-นักวิชาการด้านสถาปัตยกรรมหนุ่ม ผู้มีสายเลือดนักปฏิรูปเลื่อนนามในปลายสมัยราชวงศ์ชิง-เหลียงฉีเซา มีความรู้สึกเหมือนว่า ประเทศจีนกำลังถูกนักวิชาการญี่ปุ่นสบบประมาทเข้าอย่างแรง!

เหลียงซือเจิง (梁思成) Liang Sicheng (ปีค.ศ. ๑๙๐๑-๑๙๗๒) สถาปนิกหนุ่มผู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชิงฮวา และเดินทางไปศึกษาต่อทางด้านสถาปัตยกรรมที่มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ร่วมกับหลินฮุยยิน (林徽因) Lin Huiyin (ปีค.ศ.๑๙๐๔-๑๙๕๕) ภายใต้การสนับสนุนของครอบครัวทั้งสองฝ่าย ภายหลังทั้งสองได้จบการศึกษาระดับบัณฑิตทางด้านสถาปัตยกรรมในปีค.ศ.๑๙๒๘ ทั้งคู่ได้สมรสกัน และเดินทางท่องเที่ยวยุโรปในหลายประเทศ

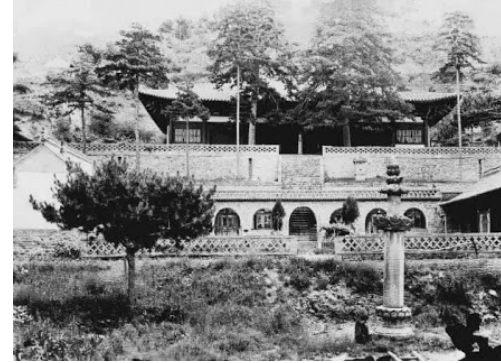
เหลียงซือเจิงและหลินฮุยยินได้ใช้เวลาในระหว่างนี้สำรวจงานสถาปัตยกรรมขึ้นชื่อในยุโรปหลายประเทศ รวมทั้ง ได้เข้าชมพิพิธภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง เขาและเธอมีความแปลกใจระคนคับข้องใจมากกว่า ทำไมโบราณวัตถุของจีนมากมายทั้งของสมัยราชวงศ์ชั้น เป่ย์เว่ย ถึง ช่ง ฯลฯ จึงถูกนำมาจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ์ของประเทศเยอรมัน อังกฤษ และฝรั่งเศส เป็นต้น ทำไมประเทศชาติของเรา จึงไม่สามารถรักษามรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าเหล่านี้ไว้ได้ในแผ่นดินมาตุภูมิ

เมื่อเขาทั้งสองเดินทางกลับมาแผ่นดินแม่ เข้าทำงานเป็นอาจารย์สถาปัตยกรรมครั้งแรกในมหาวิทยาลัยดงเป่ย์ นครเสียนหยางอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ต่อมา ในปีค.ศ. ๑๙๓๑ เหลียงซือเจิงได้เข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันสถาปัตยกรรมของจีน โดยเขาได้ตั้งอุดมการณ์ของชีวิตว่า จะต้องวางระบบการศึกษาทางด้านสถาปัตยกรรม

>> ภาพถ่ายคู่สองสามีภรรยา นักสถาปนิกเหลียงซือเจิงและหลินฮุยยิน ผู้สร้างคุณูปการอันยิ่งใหญ่ให้กับการศึกษาและอนุรักษ์โบราณสถานของจีนได้อย่างเป็นระบบและทันทั่วทั้ง ศาสตราจารย์เหลียงซือเจิงได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งสถาปัตยกรรมจีนโบราณ

>> ภาพวัดฝอกลง หมู่บ้านไต้่วซุน เซิงพุทธคิริ อุโบสถานที่เหลียงซือเจิง หลินฮุยยิน และทีมงานได้ถ่ายไว้เมื่อเดือน มิถุนายน ปีค.ศ.๑๙๓๗

โบราณของจีน รวมทั้งจะมุ่งมั่นค้นหาสุดยอดของอาคารสถาปัตยกรรมไม้โบราณเพื่อการอนุรักษ์ก่อนที่จะสายเกินการ

ความใฝ่ฝันสูงสุดของเหลียงซือเจิงคือ การค้นหาอาคารสถาปัตยกรรมไม้โบราณที่สูญหายไป ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นยุคที่งานสถาปัตยกรรมของจีนได้พัฒนาก้าวขึ้นสูงสุด และเพื่อลบล้างข้อความสบประมาทของ อิโตะ ซุตะ แต่เขาและภรรยาจะไปหาอาคารหรือวิหารไม้ในสมัยราชวงศ์ถึงที่มีอายุมากกว่าหนึ่งพันสองพันปีในสภาพสมบูรณ์ได้จากที่ใดกันเล่า เพราะอาคารไม้ นอกจากจะไม่คงทน ไผ่ไหม้ง่าย เสี่ยงต่อกภัยแผ่นดินไหว ภัยสงคราม แล้วยังมีแมลงคอยกัดกินให้เสียหายได้ง่าย ประกอบกับหลายสิบปีที่ผ่านมา ประเทศจีนได้ละเลยในการอนุรักษ์โบราณสถานอย่างถูกต้องและจริงจัง

กระทั่ง วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิของปีค.ศ.๑๙๓๒ เหลียงซือเจิงได้เห็นภาพถ่ายของวัดตุ่เล่อ (独乐寺) Dule Temple อำเภอจีเสี้ยน นครเทียนสิน ที่จัดแสดงบนหอกลองของกรุงปักกิ่งว่า มีรูปแบบงานสถาปัตยกรรมต่างจากพระราชวังกู้กง การออกสำรวจทางสถาปัตยกรรมโบราณของจีนอย่างเป็นทางการของอาจารย์หนุ่มไฟแรง ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรก ภายใต้วัดตุ่เล่อมีพระวิหารพระโพธิสัตว์กวนอิม (กวนอินเก้อ) หลังหนึ่งสร้างด้วยไม้ ภายนอกเห็นเป็นสองชั้น แต่ภายในสูงสามชั้น ประดิษฐานองค์พระโพธิสัตว์กวนอิมขนาดใหญ่ถึง ๑๖ เมตร สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์เหลียว ปีค.ศ.๙๘๗ ที่ยังคงดำรงอยู่ได้อย่างนามหัศจรรย์ นั่นหมายความว่า เขาได้ค้นพบพระวิหารไม้ที่เก่าแก่กว่าวัดฮวาเอี้ยนตามข้อเขียนของอิโตะ ซุตะแล้วถึงกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว

>> วัดฝอกลง หมู่บ้านไต้่วซุน ในปัจจุบัน มีสภาพไม่ต่างจากเมื่อครั้งเหลียงซือเจิง หลินฮุยยินและทีมงานเดินทางมาถึงเมื่อ ๗๙ ปีที่แล้ว

>> ภาพจิตรกรรมบนฝาผนังสมัยราชวงศ์ถัง ภายในถ้ำหมายเลข ๖๑ ของพุทธคูหาไมเกา เมืองตุนหวง ถ่ายและเผยแพร่โดยนักโบราณคดีจีนศึกษาชาวฝรั่งเศสพอล เปลิโอดต์ หลักฐานชิ้นสำคัญอันเป็นที่มาของการค้นพบวัดฝอวกวงในสมัยราชวงศ์ถังของเหลียงซือเจิงและหลินฮุยยิน

และนับจากบัดนั้นเป็นต้นมา จนถึงเดือนมิถุนายน ปีค.ศ.๑๙๓๗ เหลียงซือเจิงและหลินฮุยยินได้ออกเดินทางไปที่ภาคเหนือและภาคกลางของจีนใน ๙ มณฑล ๑๓๗ อำเภอ ตรวจสอบโบราณสถานถึง ๑,๘๒๓ แห่ง ทำรายงานและวาดภาพโบราณสถานกว่า ๑,๘๘๘ ชิ้น ในจำนวนนี้ เขาได้พบสุดยอดงานสถาปัตยกรรมของจีนโบราณอีกมากมาย โดยเฉพาะงานสถาปัตยกรรมในสมัยราชวงศ์เหลียว ที่มีอายุยาวนานเกือบหนึ่งพันปีก่อนร่วมยุคสมัยพระวิหารกวนอินแห่งวัดตู้เถ่อ เช่น เจดีย์ไม้มู่ถ่าวัดฝอวกวงในอำเภออิงเลี่ยน มณฑลชานซี วัดกวางจี้ในนครเทียนจิน หรือ วัดชิงหลงอำเภอเจิ้งตั้ง มณฑลเหอเป่ย์ มีวิหารไม้สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ อายุเกือบหนึ่งพันปีเช่นกัน แต่ทั้งหมดนี้ ยังไม่ใช่สุดยอดงานอาคารไม้ในสมัยราชวงศ์ถึงตามที่เขาใฝ่ฝัน

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ในเขตปกครองตนเองซินเจียง ทีมนักโบราณคดีได้มีการขุดค้นพบจารึกบนแผ่นไม้สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกในสภาพที่สมบูรณ์ จากแหล่งโบราณคดีกลางทะเลทรายของเมืองโบราณโหลวหลาน ยิ่งทำให้เหลียงซือเจิงมีความมั่นใจว่า วิหารไม้ในสมัยราชวงศ์ถึงจักต้องยังคงดำรงอยู่ให้เป็นที่ประจักษ์ ไม่ที่ใดก็ทีหนึ่งของผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้

๒

การค้นหาสุดยอดงานสถาปัตยกรรมราชวงศ์ถึงของเหลียงซือเจิงและภรรยายังคงดำเนินต่อไป จนกระทั่งวันหนึ่ง ระหว่างการเดินทางไปสำรวจโบราณสถานของมณฑลชานซีเป็นครั้งที่สาม เหลียงซือเจิงบังเอิญได้อ่านหนังสือภาพจิตรกรรมฝาผนังที่หมู่ถ้ำไมเกา เมืองตุนหวง บนเส้นทางสายแพรไหม ที่นักประวัติศาสตร์จีนศึกษาชาวฝรั่งเศสนามพอล เปลิโอดต์ Paul Pelliot ได้ถ่ายภาพและถูกตีพิมพ์เผยแพร่ออกมา

เหลียงซือเจิงได้สังเกตเห็นภาพถ้ำหมายเลข ๖๑ ที่วาดขึ้นในสมัยราชวงศ์ถึง เป็นภาพภูเขาถู่ โถซาน (五台山图) บริเวณใจกลางภาพมีตัวอักษรและรูปของวัดต้าฝอวกวง

(大佛光之寺) Foguang Temple ปรากฏอยู่ เท่านั้นเอง หัวใจของเหลียงซือเจิงและหลินฮุยยิน ก็ถูกเบิกโพลงขึ้นในทันใด เขาทั้งสองได้วางแผนที่จีน พร้อมลงมือปิดหมุดตรวจค้นข้อมูลของพุทธคิริอุโถซาน โดยเฉพาะจากบันทึกขิงเหลียงซานจื่อ (清凉山志) ได้ระบุชื่อวัดแห่งนี้ว่า เริ่มสร้างในสมัยราชวงศ์เว่ยเหนือ ครั้นในรัชกาลถังอู่จง ได้ถูกทำลายลง จากนั้นอีก ๑๒ ปี ในรัชกาลจักรพรรดิถังต้าจง วัดฝอวกวงได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ เขาและเธอลงวางแผนเดินทางไปสู่พุทธคิริอุโถซานแทบจะในทันที

ในปีค.ศ.๑๙๓๗ กองทัพลูกพระอาทิตย์เข้ารุกรานประเทศจีนมากขึ้น ท่ามกลางไฟสงครามที่กรุงระอุทางภาคอีสาน เริ่มขยายเข้ามาทางภาคเหนือของจีน และความยากลำบากในการเดินทางอันแสนสาหัส เหลียงซือเจิงและหลินฮุยยิงได้ฝ่าฟันอุปสรรคนานับประการ รวมทั้งอาการเจ็บป่วยทั้งโรคปอดของหลินฮุยยิน และอาการทำเจ็บจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ของเหลียงซือเจิง ได้เข้ามาบรรเทาการเดินทางของท่านทั้งสอง อย่างไรก็ตาม ในวันที่ ๒๖ ของเดือนมิถุนายนในของปีเดียวกันนั่นเอง หลังจากที่เขาสองพร้อมด้วยผู้ช่วยคนสำคัญสองคนคือ ม่อจงเจียงและจ้าววิถาง ได้ขี่ลาข้ามเขาลงห้วยมาถึงสองวันเต็มๆ ก็เดินทางมาถึงหน้าประตูวัดฝอวกวง ในหมู่บ้านโต้วซุน (豆村) เมืองพุทธคิริอุโถซานในเวลาใกล้พลบค่ำ

เขาทั้งสองมองลอดหมู่ไม้ใหญ่ที่เขียวครึ้มจากระยะไกล เห็นอารามโบราณอันสงบเย็น ตั้งอยู่ห่างจากชุมชนตระหง่านง้ำอยู่บนไหล่เขา ในวัดมีเพียงพระภิกษุชรารูปหนึ่งกับลูกศิษย์วัดคนหนึ่งอยู่ดูแลรักษา เมื่อทั้งสองทราบวัดถูประสงค์การมาของเหลียงซือเจิงและทีมงาน จึงได้เปิดประตูวัดต้อนรับแขกต่างถิ่นเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

>> ภาพจิตรกรรมห้าร้อยพระอรหันต์สมัยราชวงศ์หมิง ภายในพระวิหารมัญชุศรี วัดฝอวกวง ยังคงเห็นลวดลายเส้นและสีสันอันงดงามคลาสสิกยิ่ง

๓

เหลียงซือเจิงและหลินฮุยยินต่างไม่เชื่อสายตาตนเองว่า วิหารขนาดใหญ่และเก่าแก่ที่อยู่ตรงหน้าเขาทั้งสองนี้จะหลีกเลี่ยงการศึกษาวิจัยของชาวจีนมานานหลายร้อยปีได้อย่างไร ภาพวิหารไม้ขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ตรงหน้าเขานี้เฉยเลยจะไปปรากฏอยู่บนภาพจิตรกรรมฝาผนังที่ถ้ำโมเกา ที่อยู่ห่างจากภูเขาอู๋โถซาน ไปทางตะวันตกเป็นระยะทางอันยาวไกลมากกว่าหนึ่งพันห้าร้อยกิโลเมตร ในใจของเขามีข้อสงสัยมากมาย แต่เหนืออื่นใด เขาและเธอต้องหาหลักฐานให้ได้ว่า... วัดผอวกวแห่งนี้สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ถังจริง ๆ

เหลียงซือเจิงได้บันทึกเหตุการณ์ในขณะที่ค้นพบพระวิหารไม้ตงต้าเตี้ยนของวัดผอวกวไว้ตอนหนึ่งว่า

“...ประตูไม้ขนาดใหญ่ของวิหารได้ถูกข้าพเจ้าเปิดออกภายในกว้างขวางถึงเจ็ดห้อง ท่ามกลางแสงเงาสลัวในวิหารกลับลุกโชติช่วงขึ้นอย่างหาได้เปรียบ บนแท่นอันกว้างใหญ่มีรูปปั้นพระโพธิสัตว์ขนาดใหญ่ พร้อมด้วยพระอัครสาวกอีกจำนวนมากประดิษฐานอยู่รายล้อม ประหนึ่งเป็นที่ชุมนุมใหญ่ของพระพุทธรูปอันนับจำนวนมิได้...”

ด้วยความมูมานะอย่างมีย่อท้อของทั้งสอง หลินฮุยยินได้ปีนป่ายขึ้นไปบนคานเหนือวิหารใหญ่ตงต้าเตี้ยน ที่เต็มไปด้วยมูลค้างคาวจำนวนมากเกาะแน่นมาอย่างยาวนาน เธอค่อย ๆ ทำความสะอาดและแกะรอยจารึกบนคานไม้ที่ใหญ่และหนา ระบุชื่อหนิงกงอวี่ (宁公遇) Ning gongyu

>> หลินฮุยยิน กับรูปปั้นหนิงกงอวี่ สตรีจากนครฉางอานผู้อุปถัมภ์วัดในสมัยจักรพรรดิถังถังจาง รูปปั้นของนางนั่งในพระวิหารนี้มานานนับพันปี กระทั่งได้มีการค้นพบชื่อและรูปปั้นของนาง ปัจจุบันยังคงอยู่ภายในพระวิหารตงต้าเตี้ยน

>> ปลายคานเสาที่ยื่นออกยาวถึง ๓.๙๖ เมตร ที่เหลียงซือเจิงบันทึกว่า ไม่เคยพบเห็นมาก่อน นับเป็นสิ่งที่ท้าทายสถาปนิกปัจจุบันในการสร้าง

หญิงสาวจากนครฉางอาน ผู้บริจาคเงินทุนในการบูรณะพระวิหาร และไต่บันไดปูนขึ้นบนเสาหินพระคัมภีร์หน้าพระวิหาร ก็พบชื่อหญิงสาวท่านนี้เช่นเดียวกัน และได้ข้อมูลสำคัญบนเสาหินพระคัมภีร์ว่า พระวิหารไม้ตงต้าเตี้ยนและเสาหินพระคัมภีร์นี้ สร้างขึ้นในปีที่ ๑๑ รัชกาลจักรพรรดิถังถังจาง หรือตรงกับปีค.ศ.๘๕๗ ปลายราชวงศ์ถัง ซึ่งห่างจากวันเวลาที่เขาและทีมงานมาถึงวัดแห่งนี้ ๑,๐๘๐ ปี และเก่าแก่กว่าวิหารพระโพธิสัตว์กวนอิมที่วัดดูเล่อกันถึง ๑๓๐ ปี นอกจากนี้ ภาพวาด พระคัมภีร์ ตลอดจนจรมหุฆานา ประติมากรรมรูปเคารพ ล้วนบ่งบอกอายุว่าเป็นพุทธศิลป์สมัยราชวงศ์ถังทั้งสิ้น

เมื่อพิสูจน์ได้แน่ชัดดังนั้น เหลียงซือเจิงจึงกล่าวชื่นด้วยความปิติและดีใจยิ่งนักว่า “ภายหลังความเพียรพยายามอย่างยากลำบากมาหลายปี ในที่สุดเราก็ได้ค้นพบงานสถาปัตยกรรมไม้ของราชวงศ์ถัง ไม่เพียงแต่จะมีพระวิหารขนาดใหญ่ ที่มีศิลปะการเข้าไม้ชั้นเลิศแล้ว หากแต่พวกเรายังค้นพบภาพเขียน พระคัมภีร์ งานประติมากรรม และงานก่อสร้างในสมัยราชวงศ์ถัง สิ่งเหล่านี้คือมรดกล้ำค่าของประเทศ ที่มีโอกาสได้อีกแล้ว นับเป็น พุทธวิเศษแห่งตะวันออก มรดกล้ำค่าอันดับหนึ่งของประเทศ โดยแท้จริง”

จากนั้น เหลียงซือเจิง หลินฮุยยินและทีมงานได้อยู่ศึกษาหมุงงานสถาปัตยกรรมของวัดผอวกว และวัดรอบ ๆ อยู่เป็นระยะเวลาครึ่งเดือน (รวมถึงวัดหนานฉานด้วย แต่ในเวลานั้น ยังไม่ทราบอายุการก่อสร้างของวัดแห่งนี้) จนในวันที่ ๑๒ เดือนกรกฎาคม ปีค.ศ.๑๙๓๗ จึงได้เดินทางกลับไปยังอำเภอไต้เสี้ยน หลังเกิดเหตุวิกฤตการณ์สะพานมาร์โคโปโล (ชนวนสงครามกองทัพญี่ปุ่นรุกรานที่ชานกรุงปักกิ่ง) ในวันที่ ๗ เดือนกรกฎาคม ได้เพียง ๕ วัน

>> หลินฮุยยิน ปีนขึ้นบนบนเสาหินพระคัมภีร์ ตรวจสอบร่องรอยจารึก

นับจากวันที่เหลียงซือเฉิง หลินฮุยยิน และทีมงานได้ค้นพบวัดฝอถวง ที่สามารถลบล้างคำสบประมาทของนักวิชาการญี่ปุ่น ทำให้งานสถาปัตยกรรมโบราณของจีนสามารถยืนขึ้นได้อย่างองอาจสง่างาม และคุณูปการอันยิ่งใหญ่ของเขาทั้งสอง ทำให้รัฐบาลจีนให้ความสำคัญในการอนุรักษ์โบราณสถานของประเทศมากมายได้อย่างทัน่วงที ก่อนที่จะถูกทำลายลงด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือผลของสงครามและภัยธรรมชาติ

๗๙ ปีผ่านมา ผมได้มาถึงวัดฝอถวงแห่งนี้ บรรยากาศของความร่มรื่น พระวิหารตงต้าเตียนอันโอ่อ่า พระวิหารเหวินชู่อันงดงาม พระเจดีย์อวิฐิธาตุ และเสาศระคัมภีร์สมัยราชวงศ์ถัง ยังคงยืนยงตระหง่านอยู่อย่างเช่นในวันที่เหลียงซือเฉิงและหลินฮุยยินได้เดินทางมาถึง อารามอันสงบเย็น อารามที่ล้ำเลิศค่าในศาสตร์ทุกแขนง อารามแห่งพุทธศรัยมิ ได้ส่องสว่างในหัวใจของพวกเราทุกคนให้เบิกบานปิติเป็นล้นพ้น

>> พุทธประติมากรรมสมัยราชวงศ์ถัง เป็นรูปพระศากยมุนี พุทธเจ้า พระอัครสาวกคือ พระมหากัสสปะ และพระอานนท์ เคียงข้างด้วยพระโพธิสัตว์มีญชุศรี และพระสมันตภัทรโพธิสัตว์ ศิลปะสมัยราชวงศ์ถัง ภายในพระวิหารตงต้าเตียน พุทธศรัยมิแห่งตะวันออก

>> เสาศิลาพระคัมภีร์สมัยปลายราชวงศ์ถัง รัชกาลถังซี้จิง ปีค.ศ.๘๘๗ ปลายยอดเป็นรูปดอกบัวตูมภายในวัดฝอถวง

>> พระเจดีย์บรรพจารย์ หรือเจดีย์ซือเฉิง เป็นสิ่งก่อสร้างที่เก่าแก่ของวัด สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์เปียวเว่ย มีอายุราว ๑,๕๐๐ ปี มีรูปแบบสถาปัตยกรรมอันโดดเด่นเฉพาะปลายยอดเป็นดอกบัวตูม

>> พระวิหารป้อเฉียเจี๋ยจั้ง วัดฮวาเอี้ยน เมืองต้าถง ศิลปะสมัยราชวงศ์เหลียว ปีค.ศ.๑๐๓๘ ที่นักวิชาการญี่ปุ่นในสมัยนั้นเห็นว่า เป็นงานสถาปัตยกรรมไม้โบราณที่เก่าแก่ที่สุดของจีน กระทั่งเหลียงซือเฉิงและหลินฮุยยิน ได้ค้นพบวัดฝอถวง สามารถลบล้างคำกล่าวข้างต้นได้

>> ป้ายชื่อวัดฝอกลงเงินทรงฉานชื่อ บริเวณเหนือทางเข้า หน้าพระวิหารตงต้าเตี้ยน

>> พุทธปฏิมาสมัยราชวงศ์ถัง เป็นรูปพระที่ปึงกรพุทธเจ้า พระอัครสาวก และพระโพธิสัตว์

>> ห้าร้อยพระอรหันต์สมัยราชวงศ์หมิง ภายในพระวิหาร ตงต้าเตี้ยน

หมายเหตุ

๑. ภายหลังจากการสำรวจพบวัดฝอกลงของเหลียงซือเฉิงและทีมงานได้ ๑๖ ปีสำนักงานโบราณคดีของซานซีได้สำรวจพบหลักฐานว่า วัดหนานฉาน (南禅寺) Nanchan Temple ที่อยู่ห่างจากวัดฝอกลงประมาณ ๑๐ กิโลเมตร เป็นพระวิหารสร้างในสมัยราชวงศ์ถังเช่นกัน โดยมีอายุเก่าแก่กว่าวัดฝอกลง ๗๕ ปี (สร้างในปีค.ศ.๗๘๒ ในรัชกาลจักรพรรดิถังเต๋อจง) ทั้งนี้ พระวิหารของวัดหนานฉานมีขนาดเล็กกว่า และพุทธปฏิมาภายในวิหารได้ถูกทำลายลงบางส่วน ปัจจุบันคงเหลือพุทธปฏิมาสมัยราชวงศ์ถังในพระวิหาร ๑๗ องค์ ลวดลายจำหลักอิฐในสมัยถัง ๗๐ รูป ดังนั้น วัดฝอกลงและวัดหนานฉานจึงเป็นสองอัญมณีเคียงคู่อันเจิดจรัสทางสถาปัตยกรรมโบราณราชวงศ์ถัง)

๒. ภายหลังจากกลับจากวัดฝอกลง อุโกลซานได้เพียงสองเดือน เหลียงซือเฉิงได้นำบันทึกการสำรวจโบราณสถานในประเทศจีนตลอดระยะเวลา ๗ ปี รวมทั้งภาพถ่าย ภาพวาดลายเส้น อันทรงคุณค่าไปเก็บรักษาไว้ที่ห้องใต้ดินภายในธนาคารต่างชาติแห่งหนึ่งในนครเทียนจิน เพื่อให้รอดพ้นจากการรุกรานของกองทัพญี่ปุ่น และได้อพยพครอบครัวหนีภัยสงครามลงใต้ กระทั่งในปีค.ศ.๑๙๔๒ ท่ามกลางความยากลำบากนานัปการ เหลียงซือเฉิงและทีมงาน ภายใต้การสนับสนุนของหลายฝ่าย ได้นำเอกสารจากห้องใต้ดินในนครเทียนจิน (ซึ่งประสบความเสียหายบางส่วนจากเหตุอุทกภัยใหญ่) มาคัดลอกจัดทำบันทึกประวัติงานสถาปัตยกรรมโบราณจีน และบันทึกประวัติงานประติมากรรมจีนโบราณ ขึ้นเป็นครั้งแรกที่หมู่บ้านหลี่จวง ภาคใต้ของมณฑลชื้อชวน

๓. ในปีค.ศ.๑๙๔๔ เมื่อรัฐบาลจีนได้จัดตั้งคณะกรรมการอนุรักษ์โบราณสถานอันเนื่องมาจากภัยสงคราม

ขึ้นที่นครฉงชิ่ง เหลียงซือเฉิงได้เดินทางจากหมู่บ้านหลี่จวงมารับตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการชุดนี้ โดยได้จัดทำบัญชีรายชื่อโบราณสถานสำคัญที่สุดของจีนขึ้น งานสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งในช่วงระยะนี้เวลานี้ก็คือ เหลียงซือเฉิงได้ลงตำแหน่งที่ตั้งของโบราณสถานสำคัญของจีน รวมถึงโบราณสถานสำคัญของเมืองเกียวโต และเมืองนารา ประเทศญี่ปุ่นลงในแผนที่ เพื่อให้กับกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกา ในฐานะชาติพันธมิตรร่วมสงครามให้หลีกเลี่ยงการทิ้งระเบิดทำลายสถานที่สำคัญของมวลมนุษยชาติเหล่านี้ นับว่าท่านเป็นบุคคลที่ได้สร้างคุณูปการให้กับโบราณสถานสำคัญของจีนและญี่ปุ่นในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ ๒ อย่างแท้จริง

ภายหลังรายชื่อโบราณสถานสำคัญของจีนฉบับนี้ เหลียงซือเฉิงได้มอบให้กับท่านนายกรัฐมนตรี้โจวเอินไหล เพื่อให้เร่งปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าเหล่านี้ จึงสามารถรอดพ้นจากการทำลายของพวกเขาเรดการ์ดในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม (ปีค.ศ.๑๙๖๖-๑๙๗๖) ได้เป็นส่วนใหญ่

๔. ในปีค.ศ.๑๙๔๖ เหลียงซือเฉิงได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยชิงฮวา กรุงปักกิ่ง ให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์และจัดตั้งคณะวิชาสถาปัตยกรรมและการวางผังเมืองขึ้น และสร้างผลงานทางวิชาการเกี่ยวกับงานสถาปัตยกรรมจีนอันมีชื่อเสียงขึ้นมากมาย ทั้งในภาคภาษาจีนและภาษาอังกฤษ

วัดฝอวกวง

Foguang Temple

พุทธรัศมีแห่งตะวันออก

วัดฝอวกวงตั้งอยู่ในหมู่บ้านไต้วซุน เมืองพุทตคีรีอู่ไถซาน ที่อยู่นอกเส้นทาง การท่องเที่ยวทั่วไปของอู่ไถซาน ภายใน มีสถานที่สำคัญดังนี้

๑. พระวิหารตงต้าเตียน (东大殿) เป็น วิหารไม้สถาปัตยกรรมราชวงศ์ถังขนาดใหญ่ที่สุด สร้างในปีค.ศ. ๘๕๗ หรือมีอายุ กว่า ๑,๑๕๗ ปีมาแล้ว โดยยังรักษาสภาพ เดิมไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ภายในประดิษฐาน พระศากยมุนีพุทธเจ้า พระที่ปังกรพุทธเจ้า พระศรีอริยเมตไตรย์ พระโพธิสัตว์ พระ อัครสาวก สมัยราชวงศ์ถังรวมทั้งสิ้น ๖๘

องค์ โครงสร้างภายในเป็นไม้ ปอกด้วยดิน เหนียว แกะสลักทาสี มีพุทธลักษณะที่อวบ อิ่ม พระขนงเรียวยาว พระโอษฐ์แย้มสรวล เล็กน้อย มีพุทธลีลาอ่อนช้อยตามแบบ ฉบบัณฑิตราชวงศ์ถัง สองข้างประดิษฐาน พระอรหันต์สมัยราชวงศ์หมิง ปีที่ ๕ ของรัช ศกจักรพรรดิหมิงซวนเต๋อ (ปีค.ศ.๑๕๓๑) รวม ๒๙๖ องค์ นอกจากนี้ บริเวณด้าน ข้างมียังรูปปั้นขนาดใหญ่คล้ายเทพาคมนจริง ของหญิงงอวี่ หญิงสาวจากนครฉางอาน ผู้บริจาคทุนในการบูรณะพระวิหารขึ้น ใหม่หลังถูกทำลายลงในช่วงจักรพรรดิถัง

อู่จง (ปีค.ศ.๘๔๕) และรูปปั้นพระอาจารย์ ยวนเจิง (愿诚和尚) ผู้เดินทางไปขอเงินทุน สนับสนุนและควบคุมการบูรณะพระวิหาร หลังนี้ขึ้นใหม่จนสำเร็จ

ความโดดเด่นของพระวิหารไม้นี้ เหลือขื่อเชิงได้พิเคราะห์ว่า “มีงาน สถาปัตยกรรมไต้ว่กั๋งอันโอฬาร และ ปลายคานไม้ยื่นออกนอกพระวิหารอัน ยาวเหยียด”

(ไต้ว่กั๋ง 斗拱 คือ ปุ่มไม้ตัวสอดและ ตัวรับน้ำหนักรูปโค้ง บริเวณปลายคาน ที่ยื่นออกจากเสา ในพระวิหารนี้มีขนาด

>> ไตว์ก่ง ปุ่มสอดและตัวรับ อันใหญ่โต สมัยราชวงศ์ถัง อายุกว่าหนึ่งพันปี ยังคงดำรงอยู่บน เพดานรองรับหลังคาของพระวิหารตงต้าเตี้ยน วัดฝอกลง

ใหญ่ถึง ๒๑๐ x ๓๐๐ ซม. ใหญ่กว่างานสถาปัตยกรรมไม้ในสมัยราชวงศ์ชิงถึง ๑๐ เท่า สำหรับปลายคานที่รับน้ำหนักของหลังคาอาคารภายนอก มีความยาวถึง ๓.๙๖ เมตร ที่ไม่อาจหาชมได้จากที่ใดอีก ทั้งสองส่วนนี้เป็นนับเป็นภูมิปัญญาของงานสถาปัตยกรรมไม้ของจีนโบราณที่สามารถรองรับแรงสั่นสะเทือนจากภัยแผ่นดินไหวมาได้นานหลายร้อยถึงนับพันปี)

๒. บริเวณด้านข้างพระวิหารตงต้าเตี้ยน มีพระเจดีย์พระเจดีย์บูรพจารย์ (祖师塔) เป็นสิ่งก่อสร้างเดียวที่เหลือรอดจากช่วงทำลายล้างพุทธ (เมื่อยุค) ในสมัยจักรพรรดิถังจู่จง องค์พระเจดีย์ก่อขึ้นด้วยอิฐ ชั้นล่างมีรูปทรงสี่เหลี่ยม มีช่องด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ เพดานทรงโค้งคล้ายเปลวเพลิงยื่นออกอย่างสวยงาม ชั้นบนมีฐานดอกบัวทรงหกเหลี่ยมสามชั้น สอปเรียวยาวขึ้นสู่ปลายยอด อย่างงดงามไม่เคยปรากฏเห็นมาก่อนในจีน

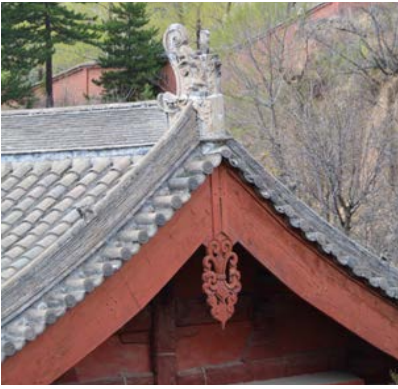
เหลียงซือเฉิงบรรยายว่า พระเจดีย์องค์นี้เป็นสิ่งก่อสร้างเก่าแก่ที่สุดของวัดสันนิษฐานสร้างขึ้นในราชวงศ์เป่ยเว่ย (ราว ๑,๕๐๐ ปีมาแล้วก่อนสมัยราชวงศ์ถัง) ได้รับอิทธิพลจากศิลปะอินเดีย เช่นเดียวกับภาพจิตรกรรมฝาผนังที่ปรากฏในหมู่ถ้ำโมเกา เมืองตุนหวง ที่วาดขึ้นในสมัยราชวงศ์ถัง

จึงนับเป็นสุดยอดพระเจดีย์เพียงหนึ่งเดียวในประเทศ ซึ่งก่อสร้างขึ้นก่อน

ราชวงศ์ถัง ยังสมบูรณ์ในทุกองค์ประกอบและเหลือรอดโดยไม่ผ่านการปฏิสังขรณ์มาจนถึงปัจจุบัน

๓. วิหารพระมัญชุศรี (เหวินชู่เตี้ยน 文殊殿) ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายมือ ก่อนขึ้นบันไดไปยังพระวิหารตงต้าเตี้ยน วิหารหลังนี้สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์จิน (กิมก๊ก) ภายในประดิษฐานพระโพธิสัตว์มัญชุศรี พระอัครสาวก สมัยจिनรวม ๗ องค์ บนผนังมีภาพจิตรกรรมพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ แต่ละองค์มีอากัปกริยาท่วงท่าแตกต่างกัน วาดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง รัชศกหมิงหงจื้อ (ปีค.ศ.๑๔๘๘-๑๕๐๕) ที่ยังคงปรากฏลายเส้นอ่อนพลิ้วและมีสีสันที่งดงามคลาสสิกเป็นอย่างยิ่ง

๔. เสาศิณพระคัมภีร์ (สือจิงฉวง 石经幢) ด้านล่างและหน้าพระวิหาร มีจารึกสร้างในสมัยราชวงศ์ถัง โดยเสาศิณพระคัมภีร์ด้านหน้าพระวิหารมีจารึกสร้างขึ้นในปีที่ ๑๑ ของรัชกาลถังต้าจง (ปีค.ศ.๘๕๗) ส่วนเสาศิณพระคัมภีร์ด้านล่าง มีจารึกสร้างขึ้นในปีที่ ๔ ของรัชกาลถังซิงจง (ปีค.ศ. ๘๗๗) มีรูปทรงแปดเหลี่ยม บนเสาศิณพระคัมภีร์ ช่างบนจารึกปีที่สร้าง ด้านบนสุดเป็นลายดอกบัวตูม ที่ยังคงงดงามโดดเด่นไม่ต่างจากวันเวลาที่เหลียงซือเฉิงและหลินฮุยอินเดินทางมาถึง เป็นต้น

>> ซือเหวิน-ลูกมังกรตัวที่สอง สัตว์มงคลคอยป้องกันอัคคีภัย บนหลังคาพระวิหารมัญชุศรี ศิลปะสมัยราชวงศ์จินอายุเกือบหนึ่งพันปี

ฮกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

อุบัติเหตุ.. บนภูเขาอู้อี้ชาน

สุดท้ายแดนทางตอนเหนือของมณฑลฮกเกี้ยน มีเทือกเขาสูงลูกหนึ่งชื่อว่า “อู้อี้ชาน” (Wuyi Shan) เป็นเทือกเขาหินทรายขนาดใหญ่ กินพื้นที่ถึง 1000 ตร.กม. ทอดตัวไปตามพรมแดนระหว่างฮกเกี้ยนกับเจียงซี ภายในเป็นที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติอู้อี้ชานซึ่งมีทิวทัศน์งดงามยิ่งนัก จากเชียงใหม่นั่งรถไฟความเร็วสูงตรงไปได้เลย 600 กว่ากิโลเมตร 3 ชั่วโมงก็ถึง

เช้าวันที่ 2 เราจัดแจงเอาของใช้สำหรับ 3 วันใส่ลงกระเป๋าเล็ก แล้วลากกระเป๋าใหญ่ไปฝากที่เคาน์เตอร์บอกอามวยว่า.. “อาอี (น้ำหรือป้า) จะไปเที่ยวอู่อีซานนะจ๊ะ อีก 2 วันถึงจะกลับ ฝากกระเป๋าไว้ด้วย” อามวยก็แสดจัดแจงลากกระเป๋าเข้าไปในเคาน์เตอร์ แล้วหันมาเจ๊าะแจ๊ะถามว่าไปยังไงมีตัวรถไฟหรือยังคะอาอี ? อาอีได้ยินอามวยถามก็เอ๊ะ..ยังงัยกัน ? นี่จะมาเอาตัวรถไฟนะเนี่ย !! ถามกลับทันทีว่าเอเย่นต์ที่เมืองไทยไม่ได้ให้คนเอาตัวรถไฟมาฝากไว้หรือคะนั่งหนู ? คราวนี้ถึงตาอามวยเอ๊ะบ้าง.. เอ๊ะเสร็จก็รีบก้มหน้าลงคลิก ๆ ที่หน้าจอ แล้วลงมือรื้อ ๆ ค้น ๆ ในลิ้นชัก ลักพุกหยิบซองขึ้นมาใบนึงข้างในมีตัวรถไฟ 2 ใบจริง ๆ เงยหน้าขึ้นหัวเราะเสียงใส..

“ดู่ปู้ด๊ะชูอู่อาอี” (ชูชูกี้คือคุณอาผู้ชายคะ) ส่งตัวให้อย่างนอบน้อมแล้วเจ๊าะแจ๊ะต่อประมาณว่าอยากเอาใจ... “ถ้าอาอีจะนั่งเกาเถี่ย (express train) ไปอู่อีซานละก้อ ต้องไปขึ้นที่สถานีเซี่ยเหมินเหนือนะคะ ที่หน้าโรงแรมเรานี้เซี่ยเหมินใต้คะ ถ้าขึ้นเกาเถี่ยจากที่นี่มันจะพาอาอีไปโน่นเลย.. เลียบชายฝั่งขึ้นไปถึงเจ้อเจียง.. เซี่ยงไฮ้โน่นนเลยคะ”

“เซี่ยเซี่ย..เหมยหนวี” เซี่ยเซี่ย..ทุกท่านรู้จักดี แต่ “เหมยหนวี” นี่ซิ...เชื่อขนมกินได้เลยว่าท่านต้องไม่รู้จักคำนี้แน่ ๆ เพราะเป็นคำทันสมัยใหม่เอี่ยมอ่อง มีกำเนิดขึ้นมาเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง แปลตรง ๆ แปลว่า “สาวสวย” ดิฉันเองใช้คำนี้มาหลายครั้งแล้วแต่ยังไม่สนิทปากซักที คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นคำที่ผู้ชายชอบใช้เต๊าะผู้หญิง อยู่เมืองไทยขึ้นไปเรียกใครว่า “สาวสวย” มีหวังโดนค้อนวงใหญ่แน่ ๆ แต่สาวจีนที่โน่นไม่นะคะ ชอบคำนี้มากคะ สมัยก่อนคนจีนเรียกคนที่ทำหน้าที่ให้บริการไม่ว่าชายว่าหญิงว่า “ผู่ฮู่ยวน” แปลตรง ๆ ก็คือ “บริการ” แต่เดี๋ยวนี้ถ้าท่านไปเรียกสาวคนไหนว่าผู่ฮู่ยวน แล้วหล่อนทำเป็นไม่ได้ยินก็อย่าแปลกใจนะคะ เรียกดัง ๆ

ใหม่เลยคะ “เหมยหนวีจ๊ะ” รับรองยิ้มแฉ่งแจ่มเข้ามาหาเลย หลังจากนั้นจะเรียกใช้อะไรก็ว่าไป

วันนั้นต้องถือว่าโชคดี เหมยหนวีคนสวยทักท้วงไว้ก่อน ไรท์ที่จะหลงไปถึงเซี่ยงไฮ้อย่างที่หล่อนชูงงเป็นไปไม่ได้หรอกคะ แค่หลงไปผิดสถานีก็แค่แยะแล้ว มั่วแต่บ้านนอกเข้ากรุงไม่รู้ว้เดี๋ยวนี้แต่ละเมืองของจีนมีสถานีรถไฟหลายแห่ง แต่ละแห่งกว้างใหญ่อย่างกะสนามบินขึ้นไปเดินมะงุมมะงาหราหารรถไฟไม่เจอ แล้วมารู้ทีหลังว่าไปผิดสถานี.. ตัวที่ปักไว้โยนลงถังขยะแหง ๆ

รัฐบาลคุณสีจิ้นผิงท่านสั่งให้นับการเดินทางที่สะดวกเป็นส่วนหนึ่งของคุณภาพชีวิตที่ดีที่รัฐบาลจะมอบให้กับประชาชน เซี่ยเหมินวันนี้ยังไม่มารถไฟใต้ดินก็จริง แต่รถบนดินยังวิ่งได้คล่อง รถมอเตอร์ก็เยอะแยะไปไหนก็สะดวก แถมยังมีรถมอเตอร์ที่เรียกว่า BRT (bus rapid transit) เป็นรถมอเตอร์ด่วนพิเศษวิ่งบนทางยกระดับของมันเอง โดยเฉพาะ จะจอดแต่ป้ายสำคัญ ๆ ทาง ๆ วันนั้นเราก็ได้ใช้บริการของ BRT นี้แหละ วิ่งบรี้อ..จากสถานีได้ถึงสถานีเหนือในเวลาครึ่งชม. พอออกจาก BRT ก็มีสะพานให้เดินทะลุไปเข้าห้องพักผู้โดยสารของสถานีรถไฟได้เลย

ลิอบบี้ของสถานี “เกาเถี่ย” แต่ละแห่งใหญ่อย่างไม่น่าเชื่อ.. เป็นห้องโถง ๆ ไม่มีอะไรเลยนอกจากม้านั่งสำหรับผู้โดยสารตั้งเรียงเป็นตับ กับร้านจำหน่ายสินค้าและอาหารฟาสฟู๊ดอยู่สุดปลายโถงทั้ง 2 ข้าง ที่ชายตัวกับที่สแกนกระเป๋าซึ่งเป็นกิจกรรมที่พลุกพล่านถูกจัดลงไปอยู่ชั้นพื้นดินหมด ชั้น 1 จึงมีแต่ผู้โดยสารนั่ง ๆ นอน ๆ รอเวลารถไฟเข้า บนกำแพงมีบอร์ดดิจิทัลขนาดใหญ่ 2 บอร์ดบอกตารางเวลารถเข้า เลขที่ขบวนรถที่เข้า เกทและชานชาลาที่ผู้โดยสารต้องออกไปรอรถ เนื่องจากแต่ละวันมีรถเข้าออกถี่มาก เขาจะให้เวลาผู้โดยสารขบวนละ 15 นาทีเท่านั้นคะ ถ้าได้ยินประกาศว่ารถของเรากำลังจะเข้า ให้รีบจ้ำอ้าวออกเกตไปเลย แล้ว

จำต้อไปที่ซานซาลา ไปถึงรีบมองหาตัวเลขที่เขียนอยู่ บนพื้น แล้วเลือกยื่นให้ตรงกับเลขที่ตู้ในตัวของเรา มี เวลาให้ยีนนี้ ๑ ได้สัก 2-3 นาทีเป็นอย่างมาก หัวรถ จักรหน้าตามน ๑ แบน ๑ ก็พุ่งเข้ามา..เจียบกริบเซียวคะ แล้วมาจอดสนิทให้เราก้าวขึ้นตู้ของเราได้พอดีบพอดี

ดิฉันกับสามีก็ลุกจะรีบขึ้นรถ ก็พอดีกับที่ชาย หนุ่ม 2 คนพุ่งสวนออกมาจากประตูเต็มแรง ความแรง ทำให้ดิฉันถึงกับผงะ แต่สามีกระตุกแขนบอกให้รีบขึ้น.. “พวกซี้ๆ..เดินทางมาไกลเป็นช.ม.ทนไม่ไหว โดดลงไป อัดบหรี คอยดูชิประเดี๋ยวกัโดดขึ้นทันก่อนประตูปิด”

พอได้ที่นั่งเรียบร้อยเย็นอกเย็นใจแล้ว ดิฉันก็เริ่มใช้ สายตากวาดมองไปรอบ ๆ เก็บบันทึกความเคลื่อนไหว ต่าง ๆ ที่อยู่ตรงหน้า สังเกตสังกาดูคนที่ขึ้นลงหมุนเวียน กันไปมา ดูจนรู้สึกราวกับว่ารถไฟตู้นั้นเป็นห้องเรียน เล็ก ๆ ที่มีชีวิต แต่ละคนในรถไฟต่างเอาเรื่องราว ของตัวเองมาเล่าให้ฟัง ซึ่งทั้งสนุกทั้งน่าสนใจจน 3 ช.ม.ผ่านไปแบบไม่รู้ตัวเลยคะ

เรื่องแรกที่พวกเขาเอามาเล่าให้ฟังก็คือ คนจีนทุก วันนี้ใช้เกาเถียนกันเป็นว่าเล่น ใช้มันเหมือนใช้รถประจำ ทาง มีขึ้นมีลงทุกสถานี หนึ่งสถานีก็คือหนึ่งหัวเมือง ด้วยความเร็วสูงสุดประมาณ 280 ก.ม./ช.ม. เกาเถียน จึงเหมาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศจีนซึ่งมีพื้นที่กว้าง ใหญ่ ถ้าคนเซี่ยเหมินจะไปเซี่ยงไฮ้ใช้เวลา 4 ช.ม. จะ ไปปักกิ่งก็ 6 ช.ม. เร็วกว่ารถยนต์ถึง 3-4 เท่า ซ้ำกว่า เครื่องบินก็จริงแต่สะดวกกว่า คนจีนจึงนิยมใช้เกาเถียน มากขึ้นทุกวัน มีขึ้นมีลงตลอดทาง คนเก่าลูกไป..คน ใหม่ นั่งแทนทันที ไม่เคยมีที่ว่าง

เรื่องที่สองสนุกมากคะ.. เกือบจะทันทีที่แต่ละคน

หย่อนกันลงบนเก้าอี้ ถ้าจะเปรียบเป็นตัวละครก็ต้อง บอกว่า ทุกคนถูกกำกับมาให้ต้องเล่นบทเดียวกันหมด มันตลกจนทำให้มนุษย์ป่าคนนี้อดใจไม่ไหวรีบหยิบ กล้องขึ้นมาถ่าย ตอนแรกก็แอบถ่ายแบบเนียน ๆ ไม่ ให้เจ้าตัวรู้ แต่ตอนหลังยกขึ้นถ่ายเปิดเผยเลยคะ ไม่ กลัวอีกแล้ว เพราะเป้าของดิฉันแต่ละคนสมาธิแนว แน่มาก.. ต่อให้โลกดับไปต่อหน้าก็ไม่รับรู้ จ้องเขม็ง อยู่กับฝ่ามือตัวเอง

หนุ่มน้อยคนหนึ่งขึ้นมาระหว่างทางแล้วมานั่งติด กับดิฉัน แกพกขึ้นมาหลายเครื่องทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ เอา ตัวนั่งกางบนโต๊ะ อีกตัวหรือ 2 ตัวอยู่ในกระเป๋าใต้ที่ นั่ง ดึงสายออกมาเสียบเครื่องนั้นต่อเครื่องนี้ระโยงระ ยางดูวุ่นวายไปหมด ท่านผู้อ่านดูภาพที่ดิฉันถ่ายมาให้ ดูด้วยนะคะ แล้วจะเห็นว่าทุกคนอยู่ในอาการหลุดโลก เหมือนกันหมด หนึ่งเป็นรูปปั้นอย่างนี้ไปตลอดทางเลย คะ จนกว่าจะได้ยินเสียงประกาศ รู้แล้วคะว่ากำลังจะ ต้องลง แต่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อนนะคะ ต้องรอนกว่า รถใกล้จะหยุดสนิท คราวนี้ลูกพรวดเลยคะ สะบัดกัน แล้วลงจากรถไปทันที.. ดิฉันนับในใจ 1..2..3 ไม่ทัน ถึง 10 คนใหม่ก็ขึ้นมา แล้วเทพก็ถูกรีเพลย์อีกครั้ง ตัว ละครเปลี่ยนไป แต่บทยังเก่า ๆ เหมือนเดิมคะ

ความรู้้อีกอย่างที่ได้อีกคือ คนใช้เกาเถียนเกือบร้อย ละร้อยเป็นคนหนุ่มสาวในวัยทำงาน ส่วนใหญ่มักเดิน ทางคนเดียว ไม่เชื่อดูจากภาพที่ถ่ายมาซิคะ มีครั้งเดียว ตอนที่นั่งเกาเถียนไปเฉียวโจว ผู้โดยสารข้าง ๆ ดิฉัน เป็นครอบครัว 3 เจเนเรชั่น มีคุณปู่ คุณพ่อ คุณแม่ กับลูกสาววัยกำลังน่ารัก อายุไม่น่าจะเกิน 6 ขวบ แต่ แกฉลาดพอที่จะรู้ว่าถ้าแกงอแงเมื่อไหร่พ่อแม่จะรีบส่ง

มือถือให้ ดิฉันจึงมีโอกาสเห็นแกงอแงอยู่ครั้งเดียว หลังจากนั้นนั่งเรียบริ้อยเป็นผ้าพับ ถูกพ่อแม่สะกดจิตให้ก้มหน้าหนึ่งไปตลอดทาง

รถไฟถึงสถานีอุ้อีซานตอนบ่าย 3 โมง พอเดินพัน ประตูสถานีออกมาก็มีอาหมวยคนหนึ่งวิ่งรี่เข้าใส่ และนำตัวเองเสียเร็วจื๊วมาจากอุทยานอุ้อีซาน อยากเชิญชูชูกับอาอี้แวะไปที่โต๊ะประชาสัมพันธ์ของแกหนอยย ดอนหน้า ดอนหลังพาเราไปจนมุมที่โต๊ะของแกจนได้ อาหมวยอีกคนที่โต๊ะรีบเอาแผนที่แสดงจุดท่องเที่ยวในอุทยานออกมากางให้ดู... เทียวจุดนี้ราคาเท่านี้ จุดนี้เท่านี้ แต่..อยากแนะนำชูชูกับอาอี้เที่ยวทุกจุดดีกว่าคะ แบ่งเที่ยว 2 วันจะได้ไม่เหนื่อย

“ท่านละ 520 หยวนเท่านั้น ราคานี้รวมรถรับส่งถึงโรงแรมทั้ง 2 วัน เป็นรถดั่งนั่งสบายคะ ปกตินั่งได้ 12 คน แต่พรั่งนี้มีแขก 8 คนเท่านั้นรวมชูชูอาอี้ด้วย.. ว่าแต่ท่านผู้สูงอายุทั้ง 2 พักโรงแรมไหนคะ ประเดี๋ยวจะให้รถไปส่ง”

บริการขนาดนี้ในราคานี้ถือว่าใช้ได้คะ ชูชูอาอี้เปิดกระเป๋าจ่ายทันทีแล้วเดินตามอาหมวยไปขึ้นรถ.. “พรั่งนี้ 8 โมงตรงคอยที่ล็อบบี้โรงแรมนะคะ ไกด์ชื่อเสี่ยวหวงจะไปรับท่านคะ”

(จนป่านนี้ยังนึกไม่ออกว่า คนที่สถานีออกเยอะแยะ

ยายหมวยดูยั้งใจว่าคนแก่คู่นี้จะไปเที่ยวอุ้อีซาน หน้าตาเราเองจะสื่อว่าเป็นคนแปลกถิ่น หรือว่าเขาเทรนกันมาดี ตะครุบเหยื่อได้แม่นยำจริง ๆ)

ดิฉันซาบซึ้งมานานกับสังจธรรมที่ว่า.. ในสุขย่อมมีทุกข์ ในความโชคดีก็มีโชคร้าย.. ที่เล่ามาตั้งแต่เช้ามีแต่เรื่องโชคดีทั้งนั้น ต่อไปขอเล่าเรื่องโชคร้ายบ้าง.. ฟาฝนคะไม่เป็นใจเอาซะเลย ตกได้ทั้งวันตั้งแต่ออกจากเชียงใหม่จนเข้าโรงแรมแล้วก็ยังไม่หยุด แค่ 6 โมงเย็นเท่านั้นฟ้าก็มืดสนิท ร้านรวงปิดประตูเงียบเชียบ โชคร้ายซ้ำสองก็คือ.. ข้าวเย็นยังไม่ได้กิน ร้านอาหารในโรงแรมก็ไม่มีถามพนักงานว่าจะไปหาข้าวกินได้ที่ไหน คำตอบคือออกจากโรงแรมแล้วเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงสี่แยกข้ามถนนไปฝั่งตรงข้ามแล้วเดินตรงไป (ไกลแค่ไหนไม่บอก).. แลวนั้นอาจมีร้านเปิดอยู่สักร้านสองร้าน !!

ถนนในเมืองอุ้อีซานคืนนั้นเจ็งบองไปด้วยน้ำ 2 คนตายายกางร่มออกไปหาของกินในสภาพทุลักทุเลเป็นที่สุดทั้งเขย่งแก๊งกอย บางช่วงก็ต้องกระโดดแพล้ว ๆ ยังกะกบ พยายามกระโดดหนีน้ำสุดชีวิต แต่..กว่าจะกระโดดไปถึงร้านอาหารแล้วกระโดดกลับมาที่โรงแรมอีกครั้ง.. เรียบริ้อยคะ.. และชิคะ ครึ่งบาทาทั้ง 2 ข้างเลยคะ !!

บาทาคู่นี้รักมากๆ รับใช้กันมาหลายปี จะมาเป็นอุ้อี

ซานครั้งนี้สังหรณ์ใจอยู่เหมือนกันว่ามันจะยอมลุยกับเรามั๊ยนา.. สูดทำยตัดสินใจเอาคูใหม่ใส่กระเป๋ามาด้วย แต่คืนนั้นทั้งที่มันแฉะแต่ยังดูดีดี เลยนั่งลงเอาไดรย์เป่าผมเปิดไฟชั้นแรงสุด แล้วสอดเข้าไปเป่า..เป่า.. เป่า..เป่า จนวันขโมง พื้นรองเท้าร้อนฉ่า ช่วยได้แค่พอหมาด ๆ ค่ะ นึกในใจ... ไม่เป็นไรพรุ่งนี้ใส่ถุงเท้าช่วยกันขึ้น แล้วใส่คู่นี้ลุยต่อ !!

ใครจะไปคิดว่า พรุ่งนี้เพื่อนสี่จะมาด่วนจากจร.. ถ้าจรเสียตั้งแต่ก่อนออกจากโรงแรมก็ไม่ว่านะเพื่อน เรียกว่ายังมีใจให้กัน แต่นี่ช่างกระไรเลย.. ปล่อยให้ฉันป็นขึ้นไปถึงกลางเขา จู ๆ ก็อ้าปากพะงาบ ๆ ประท้วงเอาเฉย ๆ !! นี่จะให้ฉันทำยังไงให้โอ ? จะถอดแก๊งก็ไม่ได้ จะใส่ตอกก็แสนทรมาน เพราะเพื่อนเล่นร่อนออกมาทั้งแผ่นติดอยู่แค่นั่น ทุกฝีก้าวฉันจึงต้องยกเท้าลากแผ่นที่วางขึ้นมาให้สูงพื้นดิน แล้วบรรจงวางกลับลงไปเบา ๆ กลัวมันจะหลุด เป็นใครต้องเดินแบบนี้บนพื้นราบก็ยังไม่ไหว แล้วนี่ฉันต้องลากแก๊งขึ้นเขาลงเขาใช้มั๊ย ? โอ้ย.. โอ้ย..โอ้ย...ใครก็ได้ช่วยข้าที !!

ก็สามใจละใครชะอีก แก่ไปดึงเอาวัลย์จากข้างทางเอามามัดปาก (รองเท้า) แต่เดินได้ไม่กี่ก้าวก็ขาดหลุด รุ่ย คราวนี้แก็ดตัดสินใจสะละเชือกผูกรองเท้าเลย เอามาพัน ๆ ๆ แล้วก็มีมัด ๆ ๆ ให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนรองเท้าตัวเองเอาเอาวัลย์มาร้อยแทน.. ผลหรือคะ?

พอทนค่ะ.. ทนกระเผลกขึ้นกระเผลกลงจนถึงพื้นล่างจนได้ในที่สุด วิวเวิวข้างทางแจ่มแคไหนไคต์ซีให้ดู.. ตรูไม่ดูแล้วว.. ภวานาอย่างเดียวกให้ถึงรถเร็ว ๆ ตลอดทางรู้สึกปวดเมื่อยไปหมด โดยเฉพาะเส้นเอ็นที่ต้นคอ ไม่รู้ตัวเลยว่ามันคอยจะเกร็งตามเท้าที่ยกขึ้นยกลงทุกฝีก้าว มารู้ตัวอีกทีแข็งไปหมดหมอนคอแทบไม่ได้ เคล็ดเหมือนคนนอนตกหมอนเลยคะ ทนปวดอยู่หลายวันกว่าจะหาย ระหว่างทานข้าวเที่ยงดิฉันบอกเสียงทรงว่าขอกลับโรงแรมไปเปลี่ยนรองเท้าได้มั๊ย เธอบอกไม่มีเวลา.. “ตอนบ่ายไม่ต้องเดินแล้วคะ ไปนั่งแช่ห้องแม่น้ำ ทนเอาหน่อยนะคะ” เจ้าค่ะ.. ตอนบ่ายดิฉันจึงต้องทนลากบาทาพิการต่ออีกครั้งวันตามที่แกลั้ง

เจอแจ๊คพ็อทหนัก ๆ แบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะคะ ได้เคล็ดลับตี ๆ มาฝาก.. ถ้าใครนึกสนุกอยากไปเที่ยวลุย ๆ อย่างเราแบบนี้ละก้อ.. หนึ่งใน.. “ใส่คูหัวอีกคู” จำไว้นะคะ สอง.. อย่าเอาไดรย์ร้อน ๆ เป่ารองเท้าเป็นอันขาด.. กาวมันจะร้อนแล้วพื้นจะหลุด

ไม่เป่าแล้วรองเท้าเปียกจะทำยังไง..ใช้มั๊ยคะ ? ก็ทานเอาไป 2 คูแล้วใจ จำไม่ได้หรือ ? สลับใส่คูที่ไม่เปียกซิคะ !! ถ้าไม่เชื่อเจอแจ๊คพ็อทหนัก ๆ กว่านี้แล้วอย่าบ่นว่าไม่เตือนก็ละกัน !!

ตามมาจ่อมเต๋น.. มามาแฟนจ่อมกรัด

“ต้าม่า” แปลตรงตัวเป็นภาษาไทยแปลว่า “แม่ใหญ่” ความหมายก็ตรงกัน คือเป็นคำที่ใช้เรียกผู้หญิงสูงอายุขนาดคุณป้าหรือคุณยายประมาณนั้น

ต้าม่า (dama) ที่เราจะมาคุยกันวันนี้ไม่ใช่ต้าม่าธรรมดา ชนิดที่วัน ๆ เก็บตัวอยู่กับบ้านทำกับข้าว เลี้ยงหลาน วางกินนอนดูทีวี วันนี้เราจะพุดถึงต้าม่าอีกประเภทหนึ่งที่อยู่บ้านไม่ติด ทุกวันต้องออกไปเจอกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกันตามเวลานัด พร้อมหน้ากันเมื่อไหร่ก็ตั้งแถว เปิดเพลงดังสนั่นแล้วลงมือโยกย้ายสายตัวไปตามจังหวะอย่างกะลุกทุ้งล้าซึ่ง ซึ่งสนุกสุดฤทธิ์กันไปประมาณ 2 ชม. คือส่วนใหญ่เริ่มตั้งวงตั้งแต่ 1 ทุ่มไปเลิกอีกที่ 3 ทุ่ม รอบเช้ามีออกมาซึ่งเหมือนกันแต่ไม่มากเท่ารอบเย็น และส่วนใหญ่เท่าที่สังเกต รอบเช้าจะเป็นต้าม่าประเภทรำไท่เก๊กหรือรำพัดอ่อนช้อย คือมีคลาสกว่าพวกต้าม่ารอบเย็น

แต่ไม่ว่ารอบเช้าหรือรอบเย็น จำเป็นที่พวกต้าม่าจะต้องมายืดพื้นที่สาธารณะไปครอบครองเป็นการชั่วคราว ถ้าได้สวนสาธารณะใกล้บ้านเป็นดีที่สุด จัตุรัสใหญ่ ๆ ลานคนเดินกว้าง ๆ ก็ถือว่าใช้ได้ แม้แต่ลานจอดรถเล็ก ๆ หน้าคอนโดถ้าไม่มีก็ต้องเอา คือขอให้พื้นที่โล่ง ๆ พอตั้งวงได้ ถ้ากว้างมากก็ตั้งวงใหญ่ แคบหน่อยก็ตั้งวงเล็กปรับไปตามสภาพ ถามว่าแล้วไม่กีดขวางทางสัญจรไปมาของผู้คนหรือ ? ก็ต้องมีเป็นธรรมดา แต่อาศัยต้าม่าเหล่านี้ล้วนเป็นคนในละแวกนั้น ลูก ๆ หลาน ๆ เห็นคุณป้าคุณยายออกกำลังกายสนุกสนานก็ต้องเดินหลบเดินเลี่ยงกันเอาเอง

ใครอยากรู้ว่าแม่ใหญ่ที่เมืองจินเซาล่าซิงกันยังไง ก่อน พระอาทิตย์ขึ้นกับหลังพระอาทิตย์ตกดิน ออกไปเดินเล่นในสวนสาธารณะ หรือไปเดินตามตรอกซอกซอยที่เป็นแหล่งพักอาศัยของชาวเมือง รับรองมีให้เห็นแน่ ๆ เพราะกิจกรรมดังกล่าวของพวกเขา ดำเนินไปทั่วทุกมุมเมือง คิดเป็นจำนวนคนก็ตกประมาณ 100 ล้านคนตามที่สถานีโทรทัศน์ CCTV ของจีนเคยประมาณการเอาไว้

คนจีนเรียกการเต้นแบบนี้ว่า “กวางฉางอู่” แปลตรง ๆ แปลว่า “square dance” (กวางฉาง แปลว่า square หรือจัตุรัส) บางที่เรียกว่า “line dance” ก็มี เพราะทุกคนต้องยืนเป็นแถวเป็นแนวเรียงกันไป ส่วนผู้เต้นนั้นสมัยก่อนก็ยังไม่มีความเฉพาะสำหรับเรียกนักเต้นพวกนี้ จนครั้งหนึ่งในเดือนเมษายน 2513 เกิดวิกฤตราคาทองในตลาดโลกไหลรูดลงมาต่ำสุดเป็นประวัติการณ์ บรรดาแม่ใหญ่วัยดึกนับแสน ๆ คนทั่วประเทศจีน ซึ่งปกติเป็นคนที่มีเงินเก็บและมีงานอดิเรกชอบสะสมทองเป็นทุนเดิมอยู่แล้วพากันเฮลละโลออกจากบ้านโดยไม่ได้นัดหมายมุ่งตรงไปที่ร้านทอง ทำอย่างนี้ติดต่อกันอยู่ 10 วัน ทองคำมูลค่ากว่า 100,000 ล้านหยวนก็ “หายวับ” ไปจากตลาด !! สื่อตะวันตกประเมินว่า ทองคำที่ถูกพวกต๋ามากวาดไปเก็บในตู้เซฟตลอด 10 วันนั้น มีปริมาณมากถึงร้อยละ 10 ของปริมาณทองคำที่ทั่วโลกผลิตได้ในแต่ละปี หลังจาก 10 วันนั้นแล้ว ราคาทองก็ติดกลับขึ้นไปอยู่ในระดับปกติ

Wall Street Journal ของอเมริกาเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับแรกที่รายงานข่าวโดยเรียกพวกแม่ใหญ่ตื่นทองของจีนพวกนี้ว่า “dama” และเมื่อจะบอกว่าต๋ามาตื่นทองพวกนี้ก็คือต๋ามากลุ่มเดียวกับที่ออกมาเต้น square dance ทุกวัน Wall Street Journal ก็เป็นคนแรกอีกเช่นกันที่ใช้คำว่า dama dancer ซึ่งต่อมาสื่อจีนรวมทั้งคนจีนเองคงเห็นว่าเป็นคำที่สั้นกระชับดีจึงใช้คำว่า dama dancer เป็นคำเฉพาะสำหรับเรียกแม่ใหญ่นักเต้นกลุ่มนี้ ต่อ ๆ กันมา เคยมีฝรั่งคนหนึ่งไปถามสมาชิกในวงว่า ชอบไหมที่ถูกเรียกว่าต๋ามา เธอบอกว่าอยากให้เรียก “อาอี” (น่า) มากกว่าเรียกต๋ามาดูจะแก่ไปหน่อย

ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่รู้จักพวก dama dancer ดี เพราะตอน

อยู่ปักกิ่งไปพักอยู่บนคอนโดที่มีสวนสาธารณะอยู่ฝั่งตรงข้าม เป็นสวนขนาดใหญ่ที่เจ้าของคอนโดสร้างเป็นที่พักผ่อนสำหรับชาวคอนโดที่มีอยู่ทั้งหมด 8 ตึก ๆ ละ 16 ชั้นตามสัญญาที่ให้ไว้กับผู้เช่าเชื่อว่าต้องมีพื้นที่สาธารณะสวนกลางให้กับสมาชิกนอกจากสวนแล้ว ระหว่างคอนโดแต่ละตึกก็เป็นพื้นที่โล่งเหมาะที่พวกเค้าจะมาตั้งวงเต้นได้วันละหลาย ๆ วง ผู้เขียนเดินไม่เป็นเลยไปเดินออกกำลังกายในสวนแทน แต่มีบางครั้งนึกสนุกเพราะคิดว่าเดินไม่ยากก็เข้าไปแจม มองคนข้างหน้าเป็นต้นแบบแล้วหันซ้ายหันขวาตาม.. ไม่กี่ที่เท่านั้นแหละขาก็ขวิด ถอยออกมายืนดูห่าง ๆ มั่นกว่า

โดยทั่วไปนักเต้นเก่ง ๆ จะออกมาเต้นน่ายุ่แถวหน้า คนที่เต้นไม่เป็นท่า (อย่างผู้เขียน) จะแทรกเข้าไปกลางวงไม่ได้เป็นอันขาดอย่างมากแอบต่อท้ายแล้วจะไม่มีใครสนใจ ส่วนนักเต้นคนอื่น ๆ ที่อยู่ในวงล้วนเป็นขาประจำ ประกอบด้วยหัวหน้าก๊วนกับผู้ช่วยสัก 2-3 คนที่เหลือเป็นสมาชิกในสังกัด ตกเย็นก็ทยอยมาจ๊วนแล้วระหว่างคอยก็คุยกันไปเรื่องหนังบ้างละครบ้าง นินทาชาวบ้านบ้าง เป็นแม่สื่อแม่ชักให้คนโน้นคนนี้บ้างไปตามเรื่อง พอได้เวลาหัวหน้าก๊วนก็จะเปิดซีดีใส่ลำโพงขยายเสียงได้ยินไปทั่วทั้งบริเวณเป็นการออกกำลังกายที่ทั้งสนุกและประหยัด นอกจากค่าเครื่องเสียงที่เก็บจากสมาชิกเล็ก ๆ น้อย ๆ พอเป็นพิธีแล้วก็ไม่มีค่าใช้จ่ายอย่างอื่นอีก

บทบาทสำคัญของหัวหน้าก๊วนอยู่ที่การออกแบบท่าเต้นให้หน้าสนใจและให้เข้ากับดนตรี แต่ละก๊วนจึงมีลีลาท่าเต้นแตกต่างกันขึ้นกับดนตรีที่เลือก ก๊วนใครเจ๋งกว่ากันพิสูจน์ฝีมือกันที่ตรงนั้น ทำให้ต่างก๊วนต่างตั้งหน้าตั้งตาคิดประดิษฐ์ลวดลายท่าเต้นให้โดดเด่นแหวกแนวกว่าใคร ๆ ยิ่งระยะหลังมีโอกาสออกสื่อเป็นข่าวก็ยิ่งเหมือนถูกกระตุ้น มีต๊ามาก๊วนหนึ่งได้ออกทีวีเพราะให้คนในวงทุกคนแต่งกายด้วยชุดทหาร ถือปืนกลมือ แล้วเต้นด้วยจังหวะมาร์ชที่เร้าร้อน บางก๊วนก็นัดกันแต่งเสื้อผ้าสีฉูดฉาดดึงดูดความสนใจ ท่าเต้นที่เคยใช้เพลงบอลรูมจังหวะช้าช้า.. รุมบ้า.. หรือแทงโก้ ก็ถูกก๊วนต่าง ๆ ช่วยกันดัดแปลงเป็นจังหวะกระซกก๊วยแบบเดียวกับท่าเต้นของพวกวัยรุ่น มีทั้งฮิปฮอป..สตรีทแดนซ์..

“ในโลกนี้ใครที่เชื่อว่าไม่มีรัฐบาลประเทศไหนมีอำนาจสิทธิ์ขาดเท่ากับรัฐบาลจีน สิ่งอะไรก็สั่งได้ ไม่มีใครกล้าหือ คงต้องเปลี่ยนความเชื่อใหม่ เพราะอำนาจรัฐของจีนทำอะไรพวกเค้ามาจ่อมต้นไปได้ !!”

ไปจนถึงเบรคแดนซ์ก็ยังมี

ประเพณีการเดินรำในที่สาธารณะของจีนมีประวัติศาสตร์มาแต่ครั้งโบราณ ในยุคปฏิวัติวัฒนธรรมประธานเหมาฯเคยส่งคณะระบำ “ยังเกอร์” ร่อนเร่ไปเปิดแสดงกลางที่ชุมนุมชนเพื่อปลุกเร้าจิตใจมวลชนให้เดินตามผู้นำชาติพันธุ์ ส่วนสแควร์แดนซ์ของพวกต๊ามที่เรากำลังพูดถึงนั้น ก่อตัวเป็นกระแสขึ้นมาเมื่อราวทศวรรษที่ 1990 ก่อนที่จะแพร่ออกไปจนกลายเป็นความคลั่งไคล้อย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน เวลานี้มีหลายเมืองพยายามแข่งกันทำลายสถิติ เช่น เมืองจี้โจวมณฑลหูเป่ย์เคยรวบรวม dama dancer ทุกก๊วนมาเต้นพร้อม ๆ กันได้ถึง 37,000 คน เอาสถิติกินเนสบุ๊กไปครองแล้วเรียบร้อย

ในโลกนี้ใครที่เชื่อว่าไม่มีรัฐบาลประเทศไหนมีอำนาจสิทธิ์ขาดเท่ากับรัฐบาลจีน สิ่งอะไรก็สั่งได้ไม่มีใครกล้าหือ คงต้องเปลี่ยนความเชื่อใหม่ เพราะอำนาจรัฐของจีนทำอะไรพวกต๊ามมาจ่อมต้นไม่ได้ !! แค่ว่าพรุ่งนี้ออกมาแบบโยนหินถามทางว่า ทางทางจะลงมาจัดระเบียบกิจกรรมของพวกต๊ามานักเต้นเท่านั้นแหละก็เจอแรงต้านอย่างหนักจนกระทั่งพิก้าและวัฒนธรรมต้นต่อแหล่งข่าว ต้องออกมาแก้ตัวพัลวันในชั่วข้ามคืนว่าไม่มีอะไรในกอไผ่ ทางทางเพียงต้องการมาช่วยยกระดับ “กิจกรรมทางวัฒนธรรมอันแสดงถึงเอกภาพและความร่วมมือของชนในชาติ” ที่ว่านี้ให้มีมาตรฐานสูงขึ้นเท่านั้น

สาเหตุที่มีข่าวดังกล่าวออกมา ก็เพราะกิจกรรมของพวกต๊ามานักเต้นนับวันจะขยายตัว จำนวนคนที่เข้าร่วมเพิ่มขึ้น พื้นที่ที่ใช้เต้นก็กว้างขึ้น เสียงเพลงที่เปิดก็ต้องดังขึ้นเป็นธรรมดา จนชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงเริ่มทนไม่ไหว ถึงขนาดปล่อยหมาเข้าไปทำให้วงแตก ปาถุงอุจจาระจากบนตึกลงไปกลางวง บางคนแอบจุดประทัดแล้วขว้างเข้าใส่ บ้างก็เรียไร้เงินซื้อลำโพงใหญ่ ๆ เปิดเสียงดังคอยตีรวน สารพัดจะขุดหาวิธีมาต่อต้านพวกต๊ามมา จนร้อนถึงทางการต้องออกกฎหมายจำกัดเวลาไม่ให้ต๊ามาเต้นเกิน 3 ทุ่ม ไม่ให้เปิดเพลงดังเกิน 60 เดซิเบล ส่วนท่าเต้นซึ่งนับวันพิสดารจนอาจจะเกินพอดี

ในสายตาของผู้มีอำนาจ ก็ถือโอกาสประกาศเสียเลยว่า กำลังสั่งให้ผู้เชี่ยวชาญออกแบบทำแผนที่ “มีผลดีต่อสุขภาพ” ขึ้นมาหนึ่งชุดมี 12 ทำ จากนั้นไปไม่ว่ากี่วัน ไหน ๆ ก็ต้องเดินตามเพลง “เลี้ยวฝั่งกว้อ” (Little Apple) 12 ทำนี่เหมือนกันหมด

ข่าวดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อกลางเดือนมีนาคม 2015 แต่ผ่านไปกว่าหนึ่งปี..จนถึงบัดนี้.. ก็ไม่มีทีท่าว่ารัฐบาลจะสามารถจัดระเบียบอะไรพวกตามมาได้ เพราะพอข่าวแพร่ออกมาใหม่ ๆ พวกตัวมาก็ช่วยกันแสดงความเห็นออกสื่อกันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน บ้างก็ขู่ว่าพวกตนจะเลิกเดินทันทีที่ถูกทางการบังคับ บ้างก็ว่ามันเป็นกิจกรรมของมวลชนรัฐไม่มีสิทธิ์มาแทรกแซง สแควร์แดนซ์เป็นศิลปะการเคลื่อนไหวตัวที่มีชีวิตอย่างยิ่ง ถ้ามาบังคับให้เดินเหมือนกันหมดก็จะกลายเป็นหุ่นยนต์ที่ดูไม่ได้ น่าเกลียดมาก ๆ

ที่น่าแปลกก็คือ เมื่อมีการสำรวจความเห็นมวลชนว่าได้รับความเดือดร้อนแค่ไหนจากพวกตัวมา แม้บางส่วนจะคัดค้านถึงขั้นรุนแรงอย่างที่เราได้กล่าวไว้ แต่ส่วนใหญ่กลับบอกว่าตนได้ไม่รู้สึกเดือดร้อน คราวนี้แหละพวกตัวมายิ่งได้ใจกันใหญ่ ไม่นานมานี้มีข่าวออกมาอีกแล้ว.. ไปจับกลุ่มเดินกันถึงจัตุรัสแดงกลางกรุงมอสโคว์ อีกกลุ่มไปเดินที่หน้าพิพิธภัณฑสถานลูฟร์ (Louvre) ในกรุงปารีสโน่น

ความซ่าของพวกตัวมายังไม่จบเท่านี้ เพราะทั่วประเทศจีนไม่ได้มีแต่ตัวมานักเดิน 100 ล้านคนนี่เสียเมื่อไหร่ คนที่ไม่เดินแต่ซ่าด้วยวิธีอื่นก็มีอีกเยอะแยะ ที่ซ่าได้ก็เพราะพวกตัวมาใน พ.ศ. นี้ เป็นพวกที่มีเงินและมีการศึกษา จะเลือกซ่าแบบไหนก็ได้ตั้งใจวันก่อนอ่านเจอข่าว ๆ หนึ่งเป็นเรื่องของตัวมาที่ทำซ่าด้วยการกรี๊ดดด... อ่านเสร็จเก็บไว้คนเดียวไม่ไหว รีบเอามาร้อยต่อท้ายให้ทุกท่านช่วยกันอ่าน

เป็นบทความจากเว็บไซต์ The World of Chinese โดย Liu Sha พูดถึงความคลั่งคลั่งของพวกตัวมาจีนทุกวันนี้นี่ว่า มีตั้งแต่บ้าซื้อทอง บ้าเดิน ไปจนถึงบ้านร่องวงปือบ้วยกระเตาะอายุครว ลูกครวหลาน ยิ่งละอ่อนก็ยิ่งคลั่ง คลั่งจนผิดมนุษย์มนาอย่างที่จะเล่าให้ฟัง

ตัวมาบ้าดาราวพวกนี้เริ่มมีเป็นกลุ่มเป็นก้อน ปฏิบัติการผิดวิสัยคนธรรมดาที่เริ่มมีให้เห็นมากขึ้นเรื่อย ๆ จนสังคมต้องบัญญัติศัพท์ให้เป็นพิเศษเรียกคนพวกนี้ว่า “มามาเฟิน” (เฟิน แปลว่าแป้ง

“บ่อยครั้งที่มามาเฟินจะไปรอโอดอลของคนที่สนามบิน หอบช่อดอกไม้ ซ็อกโกแลต ขนมเค้ก ไปถวาย พอเห็นหน้าเว็บบ.. ก็เริ่มกรี๊ดแล้วรัวชัตเตอร์อย่างกับปาปารัชชี ไม่พอ..ยังวิ่งตามขบวนไปกับวัยรุ่นอื่น ๆ”

แต่ในที่นี้ต้องการเพียงเสียงให้ใกล้เคียงกับคำว่า “แฟน” ในภาษาอังกฤษให้มากที่สุด) มามาเฟิน (mama fen) หรือ “มามาแฟน” (mama fan) ก็คือคนที่เป็นคนแม่ทำตัวเป็นแฟนคลับไคล้รักน้องหนุ่ม ๆ คล้ายกับแม่ยกที่บ้านเรา แต่แม่ยกที่นั่นคลั่งพวงมาลัยพวงโตกว่า จำนวนมากกว่า และเป็นข่าวดังกว่าแม่ยกบ้านเรา

เจ้าของบทความเล่าว่า บ่อยครั้งที่มามาแฟนจะไปรอโอดอลของตนที่สนามบิน หอบช่อดอกไม้ ซ็อกโกแลต ขนมเค้กไปด้วย พอเห็นหน้าเว็บบ.. ก็เริ่มกรี๊ดแล้วรัวชัตเตอร์อย่างกับปาปารัชชี ไม่พอ..ยังวิ่งตามขบวนไปกับวัยรุ่นอื่น ๆ จนดูน่าหวาดเสียว มามาแฟนทั้งรักทั้งหลงหนุ่มน้อยเหล่านี้ยิ่งกว่าลูกในไส้ ไม่ใช่รักแบบหนุ่มสาวที่เป็นแฟนคลับทั่วไป ไม่ว่าจะวงโอดอลของพวกเธอไปเปิดคอนเสิร์ตที่ไหน พวกเธอก็ต้องตามไปกรี๊ด กรี๊ดได้ดังกว่าวัยรุ่นกลุ่มอื่น ๆ เสียด้วย เพราะบ่อยครั้งที่ตัวคอนเสิร์ตถูกแม่ยกกระเป๋านักพวกนี้กวาดไปมากกว่าครึ่ง

เว็บไซต์ The Chinese World เล่าว่า ในโอกาสครบรอบวันเกิดของ Jackson Yi สมาชิกสุดหล่อคนหนึ่งของวง TFboys ซึ่งเป็นวงนักร้องชายโด่งดังที่สุดในขณะนี้ mama fan คนหนึ่งในอเมริกา เขาเครื่องบินบินจากซีแอตเติล ไปนิวยอร์ก บินต่อไปลอสแอนเจลิส เพียงเพื่อให้แผ่นผ้าอวยพรวันเกิดของเธอได้ขึ้นไปปลิวว่อนอยู่ในท้องฟ้า

mama fan อีกคนหนึ่งก็เซี่ยเหมิน ไปเช่าบิลบอร์ด LED ที่ทำเรือเขียนคำอวยพรวันเกิดให้ Jackson Yi และอีกหลาย ๆ แม่ยกที่ไปซื้อพื้นที่โฆษณาในรถเมล์ ในสถานีรถไฟ และแหล่งชุมชนต่าง ๆ ด้วยวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน

ยังมี mama fan อีกคนที่ลุกขึ้นมาเป็นตัวตั้งตัวตีเปิดรับบริจาคเงินเอาไปเป็นกองทุนสร้างโรงเรียนให้เด็กยากจน โดยมีข้อตกลงกับ mama fan ที่ช่วยกันบริจาคว่า โรงเรียนที่ตั้งขึ้นใหม่จะให้ชื่อว่า Jackson Yi

อีกตัวอย่างหนึ่ง.. คุณแม่แซ่ซุนคนหนึ่ง อาชีพเป็นครูและเป็นแม่ของลูกสาววัยทีน ตอนแรกเธอก็หงุดหงิดที่เห็นลูกสาวจมอยู่กับ iPad เอาแต่อ่านข่าวของวง TFboys จนวันหนึ่งมีโอกาสนั่งดูการแสดงและการสัมภาษณ์สมาชิกในวงพร้อมลูกสาว ก็พบว่าเด็กทั้ง 3 คนเป็นเด็กน่ารักมาก ทั้งถ่อมตัว..คิดบวก..พูดจาไพเราะสารพัด เธอยอมรับว่ารู้สึกหลงใหลขึ้นมาทันที แต่ตอนแรกยังไม่กล้าแสดงออก ตอนหลังมีโอกาสคุยกับเพื่อนแล้วรู้ว่าเพื่อนก็เป็น mama fan คนหนึ่งเหมือนกัน คราวนี้แหละเธอปล่อยให้ตามสบายทำทุกอย่างอย่างเปิดเผย เฝ้าดูความเคลื่อนไหวของนักร้องวงนี้ทุกวัน ติดตามพวกเขาไปแทบทุกหนทุกแห่ง เธอบอกว่าเด็กอย่างนี้ถึงจะมีอิทธิพลต่อลูกสาวของเธอหรือลูกศิษย์ของเธอ ก็ไม่ห่วง เพราะพวกเขาเป็นไอ돌อวยรุ่นที่น่ารักมกมากกก...

EXO-M เป็นอีกวงหนึ่งที่เคยโด่งดังมาก่อน สมาชิกในวงเป็นหนุ่มน้อย 3 คนเหมือนกัน แต่ตอนนี้อายุ 20 เศษแล้ว ทุกคนในวงต่างก็มีแม่ยกเป็นแฟนคลับมากมาย วันเกิดของพวกเขาเคยมีแฟนโพสต์คำอวยพรและส่งต่อ ๆ กันไปมากกว่า 42 ล้านครั้ง ทำลายสถิติสูงสุดของกินเนสบุ๊กอีกตามเคย

การเป็นแฟนคลับทำให้ mama fan ต้องแบ่งหน้าที่กันทำกับลูก ๆ ส่วนใหญ่ลูก ๆ รับผิดชอบหาข้อมูลและติดตามการจัดอันดับอัลบั้มทางออนไลน์ ส่วนคุณแม่มีหน้าที่คิดกิจกรรมออฟไลน์แบบต่าง ๆ เช่น ประชาสัมพันธ์ระดมทุน จัดม็อบตั้งให้แฟนคลับมาเจอกัน คิดโครงการสารพัดอย่างเพื่อช่วยโปรโมตดาราดาวใจของตน mama fan คนหนึ่งกล่าวในระหว่างงานม็อบตั้งของแฟนคลับวง EXO-M ว่าเธอรักเด็กวงนี้มาก เป็นเด็กดีมีความสามารถหลายด้าน ที่สำคัญหล่อกว่านักร้องวงป๊อปของเกาหลี ตรงนี้ทำให้เธอและคนจีนทุกคนรู้สึกภาคภูมิใจเป็นพิเศษ

เชื่อไหมว่า..ความซ่าของพวกด้ามาจิ้นยังไม่จบแค่นี้ พวกเธอจะต้องหาเรื่องซ่าต่อไปอีกเรื่อย ๆ ถ้าใครรู้หรือถ้าผู้เขียนรู้เราจะเอามาเล่าสู่กันฟัง ฟังแล้วใครไม่เชื่อก็ไม่ว่า เพราะสิ่งที่พวกเธอทำลงไปนั้น.. หลาย ๆ เรื่องคนสติดี ๆ อย่างเราก็ไม่อยากจะเชื่อจริง ๆ !!

เครื่องบินเจ็ต: ของเล่นชิ้นใหม่ของอภิมหาเศรษฐีจีน

ว่ากันว่าเศรษฐีจีนที่กำลังชะลอตัว จะไม่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวของจีนแต่อย่างใด เพราะลูกค้าคือกลุ่มนักธุรกิจประเภท “ซูเปอร์ริช” ที่มีเงินเป็นถุงเป็นถังเอาไว้ซื้อความสะดวกสบาย ความเป็นอิสระ และที่สำคัญคือ “หน้าตา” ให้กับผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งเรื่องหน้าตาหรือ “เมียนจี้” นี้คนจีนถือเป็นเรื่องสำคัญมาก ยิ่งอยู่ในแวดวงธุรกิจด้วยแล้ว “เมียนจี้” คือเครดิตทางการค้าที่จะทำให้หุ้นส่วนยอมชุก ถูกคำก็ให้ความนับหน้าถือตา

เดือนมีนาคมปีนี้อเอง China Business Aviation ร่วมกับ Hurun Report และ Minsheng Financial Leasing ซึ่งเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจซื้อขายเครื่องบินโดยตรง ได้ร่วมกันสำรวจตลาดได้ตัวเลขมารายงานให้ทราบ ว่า ทุกวันนี้มีเจ้าแกระดับอภิมหารวยในประเทศจีนอย่างน้อยที่สุด 1,420 คน ที่มีกำลังทรัพย์พอจะเป็นเจ้าของเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวได้ และในอีก 5 ปีข้างหน้าจะเพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 1,850 คน เครื่องบินที่ขายได้ก็จะเพิ่มจาก 1,750 ลำเป็น 2,320 ลำ ด้วยมูลค่าสินค้าที่เพิ่มจาก 52,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในขณะที่เป็น 71,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในอีก 5 ปีข้างหน้า

นอกจากซื้อไว้ใช้ในครอบครัวแล้ว ยังมีซูเปอร์ริชอีกจำนวนหนึ่งอย่างต่ำ ๆ 9,000 คนที่ไม่ซื้อแต่เมื่อต้องเดินทางไปไหนมาไหนชอบที่จะเช่าเหมาเครื่องบินทั้ง

ลำเอาไว้ใช้ส่วนตัว ซึ่งการสำรวจได้ลงรายละเอียดถึงขั้นที่ประมาณการเป็นจำนวน ชั่วโมงได้ว่าจะตกอยู่ในราว 205,000 ชั่วโมงต่อปี

รองประธานบริษัทลิซซิ่ง Minsheng ซึ่งเป็นหนึ่งในบริษัทที่ทำสำรวจแสดงความมั่นใจว่า อุตสาหกรรมเครื่องบินเจ็ตของจีนมีการเติบโตที่มั่นคงมาโดยตลอด แม้ว่าอัตราการเติบโตจะลดลงบ้างเมื่อเทียบกับช่วงที่เคยเติบโตสูงสุด แต่เมื่อเทียบกับประเทศตะวันตกที่ตลาดถึงจุดอิ่มตัวแล้ว เขาเชื่อมั่นว่าอุตสาหกรรมทางด้านนี้ของจีนยังมีพื้นที่ที่จะขยายตัวต่อไปได้อีกมาก

ข้อมูลการสำรวจตลาดยังระบุเป้าหมายปลายทางได้ว่า เครื่องบินส่วนตัวของจีนมักบินไปลงตามเมืองใหญ่ ๆ ของอเมริกามากที่สุด รองลงมาคือปารีส ลอนดอน และซิดนีย์ ในทวีปเอเชียส่วนใหญ่บินไปลงที่ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และโซล

ส่วนภายในประเทศจีนเองไปลงที่ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เซินเจิ้น ชันย่า และฮ่องกง มากที่สุด

ข่าวกล่าวว่า แรกเริ่มเดิมทีพวกเศรษฐีมหาเศรษฐีจีนมีรสนิยมชอบซื้อเครื่องบินลำใหญ่ ๆ เอาไว้ประกาศศักดาไม่ให้น้อยหน้าใคร แต่เดี๋ยวนี้เริ่มรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล เอาความชอบส่วนตัวกับประโยชน์ใช้สอยทางธุรกิจมารวมกัน แต่ไม่ว่าจะซื้อลำเล็กลำใหญ่ขนาดไหน แนวโน้มที่เกิดขึ้นในระยะหลังก็คือ ทุกสายจะหันมาเอาใจใส่พิถีพิถันกับการตกแต่งภายในห้องผู้โดยสาร มีชื่อเรียกร้องให้ต้องดีไซน์แบบตามใจตัวเองให้มากที่สุด

“การตกแต่งประดับประดาภายในห้องโดยสารนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อต่างคนต่างมีรสนิยมความพอใจไม่ตรงกัน และเรามีหน้าที่ต้อง “เทเลอร์เมด” คือทำตามความต้องการเฉพาะราย เลยทำให้ธุรกิจในส่วนนี้พลอยเติบโตขึ้นมากกลายเป็นตลาดใหม่อีกตลาดหนึ่งที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร และมีศักยภาพมาก” เหลียวเสวียเฟิง CEO แห่ง China Business Aviation Group กล่าวในงานแสดงสินค้าและการประชุมของกลุ่มธุรกิจการบินแห่งเอเชีย (Asian Business Aviation Conference and Exhibition) ซึ่งจัดขึ้นที่เซี่ยงไฮ้เมื่อกลางเดือนเมษายนที่ผ่านมา

เขาบอกว่าสมัยก่อนการตกแต่งภายใน

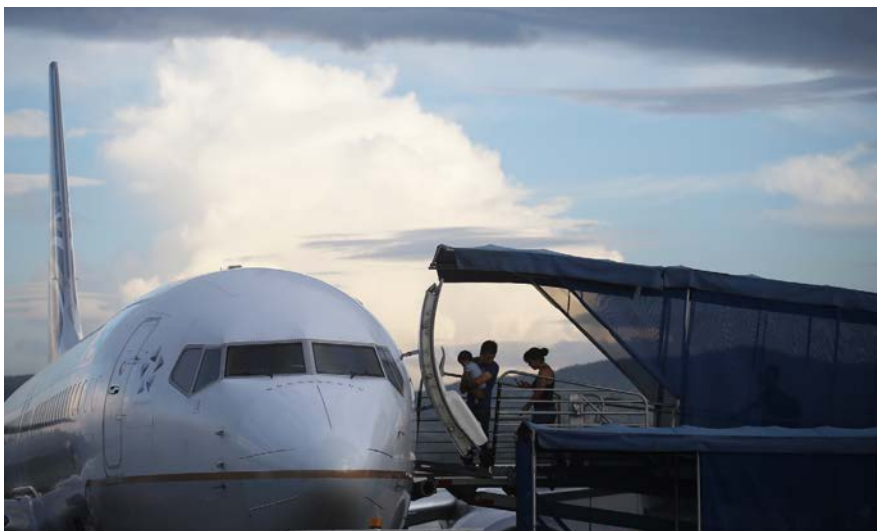
เคบินของเครื่องบินส่วนตัว จะเป็นสไตล์ฝรั่งเหมือน ๆ กันหมด แต่สไตล์นี้พวกอภิมหาเศรษฐีจีนไม่ชอบเพราะไม่เข้ากับวิถีชีวิตการกินอยู่ของตน เช่น ในห้องครัวจะเรียกร้องให้เปลี่ยนชุดช้อนส้อมให้เป็นที่เก็บจานชามและตะเกียบ เพิ่มหม้อหุงข้าว หม้อนึ่ง กาดัมน้ำ เข้าไปด้วย บริษัท Airbus ซึ่งรู้นิสัยคนจีนว่าเชื่อถือโชคหลงมาก ๆ เครื่องประดับตกแต่งทุกอย่างจะต้องสื่อความหมายที่เป็นมงคล จึงเป็นที่มาของคอนเซ็ปต์การใช้สีทองกับสีแดงเป็นสีพื้น ประดับภาพวาดฝาผนังเป็นศิลปะแบบจีน มีก้อนเมฆ และดอกเหมยสัญลักษณ์แห่งความสุขที่คนจีนชอบ เฟอร์นิเจอร์ก็เป็นแบบจีน พร้อมอุปกรณ์สำหรับเล่นคาราโอเกะ และโต๊ะที่ปรับเปลี่ยนให้เป็นที่

เล่นไพ่นกกระจอกก็ได้ ไฟฝรั่งก็ได้ หมากฝรั่งจีนก็ได้

ข่าวกล่าวว่าโดยปกติบริษัทต้องใช้เวลาประมาณ 1 ปีในการเจรจาต่อรองกับลูกค้า จนมีความเข้าใจที่ตรงกัน แล้วใช้เวลาอีก 3 ปีในการเนรมิตความต้องการเหล่านั้นออกมาเป็นรูปเป็นร่าง ค่าใช้จ่ายเฉพาะการตกแต่งจะอยู่ในราว 25-40 ล้านเหรียญสหรัฐฯ

สุดท้ายมีข้อสรุปสำหรับข่าวชิ้นนี้ว่า เรื่องการซื้อหาเครื่องบินมาขับเล่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับเศรษฐีจีนที่มีเงินล้นฟ้าอีกต่อไปแล้ว แต่ “เงิน” โดยธาตุแท้ก็คือกระดาษ มันไม่สามารถถดถอยบันดาลให้ถูกอกถูกใจเจ้าของได้ทุกอย่าง ในกรณีนี้สิ่งที่เงินถดถอยบันดาลให้ไม่ได้ คือการยื่นขออนุมัติเส้นทางบิน และลานจอดในสนามบินจากทางการ ซึ่งข่าวบอกว่าเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อนมาก จึงกลายมาเป็นตัวแปรหลักที่ทำให้เศรษฐีมหาเศรษฐีจำนวนหนึ่งที่ฝันอยากเป็นเจ้าของเครื่องบินใหม่ชิ้นนี้.. อาจต้องฝันสลาย

ยังมีอีกตัวแปรหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน.. การออกมายืนยันข่าวที่ว่าข่าวมีเป็นนักเป็นหนาในสังคมจีนยุคนี้ ถ้าคน ๆ นั้นไม่มั่นใจเต็มร้อยว่าจะไม่เจอลูกหลงของมือปราบที่ชื่อ “สีจิ้นผิง” แน่ ๆ แล้วละก็ เขาแนะนำว่าให้กลับไปนอนคิดหน้าคิดหลังให้ดีอีกหลาย ๆ ตลบจะดีกว่า

อีก 5 ปี คนจีน จะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (3)

HOUSING

Migrant workers will enjoy cheap public rental housing

Plan

Speed up renovation of shantytowns where 100 million people live
Renovate 20 million units in shantytowns.

Contain migrant workers into public rental housing programs and encourage
renters to receive cash compensation instead of new homes

Cover residence permit holders with urban housing security programs

Outcome

Migrant workers meeting certain conditions will be included in the public rental housing programs within next five years. Public housing units will be built for sales and rent. College graduates will have more choices in renting apartments.

“บ้านอยู่อาศัย”

(1) เร่งปรับปรุงเขตเสื่อมโทรมในเมืองที่มีประชากรหนาแน่นมากกว่า 100 ล้านคนขึ้นไป ซ่อมสร้างอาคารที่อยู่อาศัยเก่าคร่ำคร่าจำนวน 20 ล้านหน่วย (2) แรงงานชนบทที่ไปทำงานทำในเมือง (migrant worker) เมื่อมีคุณสมบัติครบจะได้สิทธิ์เป็นชาวเมืองอย่างถูกต้อง. ได้รับบรรจุเข้าโครงการสงเคราะห์ที่อยู่อาศัยของรัฐ คนที่ยังไม่ได้สิทธิ์ก็ให้อยู่บ้านเช่าราคาถูกไปก่อน โดยรัฐจะให้เจ้าของบ้านที่ปล่อยเช่าได้รับเงินสดเป็นค่าเช่า (3) ผู้ที่ถือสำมะโนครัวเป็นคนเมืองของเมืองไหน มีสิทธิ์เข้าโครงการสงเคราะห์ที่อยู่อาศัยของเมืองนั้น

บ้านเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต จากเป้าหมายที่ตั้งไว้ในแผน 5 ปีครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าทางการจีนมุ่งลงไปช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคมให้มีที่อยู่อาศัยของตนโดยเฉพาะ แต่หากมองให้ลึกซึ้งลงไปอีกจะพบว่าได้พุ่งเป้าหมายเร่งด่วนเข้าไว้อีกข้อหนึ่งคือต้องการแก้ปัญหาตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังซบเซาอย่างหนักทั่วประเทศ ถือเป็นโอกาสลุล่วงต่อบ้านอยู่อาศัยที่วางร้างอยู่เป็นจำนวนมากให้ลดลงหรือหมดไปในคราวเดียวกัน

แต่ก่อนจะเข้าใจความเกี่ยวพันระหว่างเป้าหมายจริงกับเป้าหมายที่อยู่เบื้องหลัง ขอเล่าเรื่องตลาดอสังหาฯของจีนให้ฟังก่อน... เมื่อ 10-20 ปีก่อนอสังหาฯ

ของจีนเคยเฟื่องฟูมาก ไม่ว่าจะเมืองเล็กเมืองใหญ่ต่างแข่งกันสร้างบ้านพักเป็นคอนโดสูงนับสิบ ๆ ชั้นเต็มไปหมด จนกระทั่งเมื่อปีสองปีนี้เอง เมื่อเศรษฐกิจเริ่มชะลอตัว ติமானต์น้อยแต่ชีพพลายสิ้นเกิน ฟองสบู่ก็แตก ตลาดนิ่งเงียบไม่กระตุกกระดิก ปล່อยคอนโดให้ยื่นร้างเป็นแถว ๆ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างทุกอย่างก็พลอยชะงักงันตามไปด้วย

การแก้วิกฤตให้กับธุรกิจภาคอสังหาฯ ก่อนที่วิกฤตจะลามไปถึงเศรษฐกิจทั่วประเทศ จึงตกเป็นภาระหนักให้กับรัฐบาล ซึ่งมาตรการแก้ปัญหาหลัก ๆ ที่รัฐลงมือทำไปแล้วก็คือ เร่งยกเลิกกฎข้อบังคับเก่า ๆ ที่เป็นอุปสรรค เช่น ก.ม.จำกัดไม่ให้ประชาชนมีบ้านหลังที่ 2 ก.ม.ควบคุมไม่ให้มีการซื้อขายบ้านเปลี่ยนมือกันง่าย ๆ ฯลฯ แล้วหันมาใช้มาตรการใหม่ ๆ กระตุ้นตลาดการซื้อขายบ้านให้มีบรรยากาศคึกคัก เช่น ลดค่าธรรมเนียมการซื้อขายบ้านลง กระทั่งยกเว้นค่าธรรมเนียมเป็นศูนย์ให้กับการซื้อขายบางประเภท ลดดอกเบี้ยเงินกู้ ลดเงินดาวน์ ที่ไหนมีสินค้าน่าสนใจก็ใช้มาตรการสร้างติமானต์เพื่อล่อซื้อ ที่ไหนติமானต์ยังสูงอยู่ก็เข้าไปประคองตลาดให้มีเสถียรภาพ

ตลาดที่ยังมีติமானต์สูงคือตลาดในหัวเมืองชั้นหนึ่ง ราคาอสังหาฯในเมืองชั้นเอกเหล่านั้นยังคงแพงหูดับ เพราะคนมีกำลังซื้อสูง ติமானต์จึงยังแรง ยกตัวอย่าง ถ้าใครอยู่ที่เมืองเซินเจิ้นแล้วมีเงิน 1 ล้านหยวน (5 ล้านบาท) อย่างเก่งก็ซื้อคอนโดได้ 40 ตร.ม. เท่านั้น ถ้าอยู่เชียงไฮ้หรือปักกิ่งอาจได้ใหญ่กว่า

“ที่รัฐลงมือทำไปแล้วก็คือ เร่งยกเลิกกฎข้อบังคับเก่า ๆ ที่เป็นอุปสรรค เช่น ก.ม.จำกัดไม่ให้ประชาชนมีบ้านหลังที่ 2 ก.ม.ควบคุมไม่ให้มีการซื้อขายบ้านเปลี่ยนมือกันง่าย ๆ ฯลฯ แล้วหันมาใช้มาตรการใหม่ ๆ กระตุ้นตลาดการซื้อขายบ้านให้มีบรรยากาศคึกคัก เช่น ลดค่าธรรมเนียมการซื้อขายบ้านลง”

นั้นนิดหน่อยแต่ก็ไม่เกิน 50 ตร.ม. เป็นอย่างมาก เมืองชั้นเอกเหล่านี้รัฐไม่มีหน้าที่ต้องกระตุ้นติமானต์ แต่กลับมีหน้าที่ต้องไปช่วยเหลือคนด้อยโอกาสให้มีบ้านอยู่อาศัยของตัวเอง หรือช่วยซ่อมแซมบ้านเก่า ๆ ทрудโทรมของพวกเขาให้เป็นบ้านที่เหมาะสมแก่การอยู่อาศัย ซึ่งก็คือเป้าหมายที่วางไว้ในข้อที่ 1 นั่นเอง

อันที่จริงการช่วยเหลือตามข้อ 1 รัฐบาลทำไปแล้วหลายปี จนถึงขณะนี้ช่วยรื้อถอนบ้านเรือนเก่า ๆ ซ่อมสร้างให้ใหม่ไปแล้วกว่า 20 ล้านยูนิต เฉพาะปี 2015 ทำไป 7.72 ล้านยูนิต ใช้งบประมาณไป 1.54 ล้านล้านหยวน ปีนี้ตั้งเป้าจะทำอีก 18 ล้านยูนิต ปีกถึงปีที่แล้วมีชาวเมืองที่ได้รับประโยชน์จากการซ่อมสร้างบ้านให้ใหม่ 35,000 ครัวเรือน

แต่จะเห็นได้ว่า มาตรการซ่อมสร้างบ้านให้ใหม่ไม่ได้มีส่วนช่วยลดสต็อกบ้านเจ้าปัญหาให้กับรัฐแต่อย่างใด มาตรการสำคัญที่จะช่วยลดปริมาณบ้านในสต็อกคือเป้าหมายในข้อที่ 2 และที่ 3 นั่นคือการช่วยให้แรงงานจากชนบทที่ไปทำงานทำในเมืองได้ขึ้นทะเบียนเป็นคนเมืองง่ายขึ้นและเร็วขึ้น เพื่อว่าคนเหล่านั้นจะได้เข้าร่วมโครงการสวัสดิการเคหะสงเคราะห์ของเมืองนั้น ๆ แล้วได้เงินก้อนเอาไปซื้อบ้านของตัวเอง แรงงานย้ายถิ่นคนอื่นที่คุณสมบัติยังไม่ครบ รัฐก็ช่วยหาบ้านเช่าราคาถูกให้อยู่ไปก่อน โดยเสนอรางวัลเป็นเครื่องล่อใจ จะเป็นตัว

บุคคลก็ได้ เจ้าของตึกร้างทั้งตึกก็ได้ ถ้ายอมปล่อยให้เช่าจะได้รับเงินสดจากรัฐเป็นค่าทดแทน

ด้วยความพยายามหลากหลายรูปแบบที่กำลังทำอยู่ เชื่อว่าไม่เพียงแต่ต่อสู้หาฯ ฟองสบู่ของเงินจะค่อย ๆ พุบตัวลงเท่านั้น การถ่ายโอนที่อยู่อาศัยค้างสต็อกมากมายไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ก็ช่วยรัฐแก้ปัญหาสวัสดิการเคหะสงเคราะห์สำหรับคนยากไร้ได้อีกประการหนึ่ง การยิงปืนนัดเดียวได้นกหลายตัวแบบนี้เชื่อว่าใครคิดจะทำก็ทำได้จะมีก็แต่รัฐบาลที่ไม่กลัวคำว่าเผด็จการเท่านั้นแหละ สิ่งอะไรก็ได้ใครจะทำไม !?

HOUSEHOLD REGISTRATION

Another 100 million people will have household registration in urban areas

Plan

Around

100,000,000

Pushing ahead with the plan to allow farmers and other permanent residents to have household registration in urban areas

Outcome

More migrant workers will become urban residents in next five years, and their children will not be left behind in rural areas any more.

“สามะโนคร้ว”

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีของจีนตั้งเป้าผลักดันการพัฒนาความเป็นเมืองให้ขยายตัวต่อไป ควบคู่ไปกับการปฏิรูประบบทะเบียนสามะโนคร้ว เพื่อให้แรงงานจากชนบทที่ไปทำงานในเมืองได้ถือสามะโนคร้วเป็นคนเมืองเพิ่มขึ้นอีก 100 ล้านคนภายใน 5 ปีข้างหน้า ซึ่งจะส่งผลให้ลูกหลานที่อยู่ในชนบทไม่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งกลายเป็นปัญหาสังคมอีกต่อไป

ก่อนหน้านี้เราเกริ่นมาแล้วนิดหน่อยว่า ก่อนที่รัฐจะให้ความช่วยเหลือแรงงานอพยพคนใดให้มีบ้านอยู่อาศัย ผู้นั้นต้องมีสามะโนคร้วเป็นพลเมืองของเมืองนั้น ๆ ก่อน ตอนนี่เราจะไปพูดถึงเรื่องสามะโนคร้ว ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่มาเนิ่นนานสำหรับชาวอพยพทั้งหลาย

“ทะเบียนบ้านหรือสามะโนคร้ว” คนจีนเรียกว่า “หู่โขว่” (hukou) เป็นระบบที่ยู่ยากซับซ้อนมาก สืบเนื่องจากในอดีตการพัฒนาระหว่างเมืองกับชนบทของจีนมีความเหลื่อมล้ำสูงมาก ชาวนาในชนบทต่างอพยพหนีความอดอยากไปแสวงหา

โชคที่ไม่ในเมือง แต่ไปแล้วกลับมีความเป็นอยู่ยากลำบากใช้ชีวิต
ราวกับเป็นพลเมืองชั้น 2 เพราะก.ม.ไม่อนุญาตให้แรงงาน
ต่างถิ่นย้ายสำมะโนครัวตามมาด้วย แม้จะทนตักต้อนทำงาน
มานานับสิบ ๆ ปีก็เปลี่ยนสถานภาพเป็นคนเมืองไม่ได้ ต้องถือ
สำมะโนครัวเป็นชาวนาตามบ้านเดิมของตนต่อไป และเมื่อ
ต้องอยู่อย่างคนเข้าเมืองผิดก.ม. ก็หมดสิทธิ์ได้รับสวัสดิการ
ทุกอย่างที่เมืองนั้น ๆ จัดสรรให้กับพลเมืองในสังกัดของตน
จะซื้อหาหรือเช่าบ้านอยู่อาศัยก็ไม่ได้ เกิดเจ็บป่วยก็ต้องเดิน
ทางกลับไปใช้สิทธิรักษาพยาบาลที่บ้านเกิด

สาเหตุที่ต้องตรึงค่าลำบากขนาดนี้ ก็เพราะการหลบหนี
เข้าเมืองของพวกเขาเป็นการกระทำที่ขัดกับนโยบายของรัฐ
รัฐบาลต้องการควบคุมขนาดของเมืองแต่ละเมืองไม่ให้ใหญ่
และหนาแน่นเกินไป ถึงขั้นเคยออกก.ม.ห้ามไม่ให้ใครเดิน
ทางออกนอกพื้นที่ที่ตนมีสำมะโนครัวอยู่ ใครจะเข้าจะออกต้อง
ได้รับอนุญาตจากทางการก่อนเท่านั้น แต่ก็ไม่สามารถสกัดกั้น
การลักลอบเข้าเมืองได้หมดสิ้นอยู่ดี

เมื่อกาลเวลาผ่านไป ความเจริญที่แผ่ออกไปทำให้ความ
แตกต่างระหว่างเมืองกับชนบทค่อย ๆ ลดน้อยถอยลง การ
อพยพย้ายถิ่นก็น้อยลง รัฐบาลก็ยกเลิกกฎหมายห้ามเดินทางออก
นอกพื้นที่ไปแล้ว คงเหลืออยู่ก็แต่แรงงานย้ายถิ่นที่ทำงาน
ตักค้ำอยู่ในเมืองนั้นมานาน แต่ยังคงใช้ชีวิตอย่างพลเมือง
ชั้น 2 คนกลุ่มนี้แหละเป็นกลุ่มที่รัฐบาลต้องลงไปช่วยเหลือ
หัวใจสำคัญที่สุดคือหยาบยึนให้พวกเขามีสถานะเป็นพลเมือง
ของเมืองที่ตนทำงานอยู่ เพื่อให้พวกเขาได้รับสิทธิเท่าเทียม

กับคนอื่น จะย้ายลูกหลานในชนบทให้มาอยู่ด้วยเมื่อใดก็ได้
แล้วปัญหาเด็กถูกพ่อแม่ทอดทิ้งซึ่งมีไม่ต่ำกว่า 70 ล้านคนก็
จะพลอยได้รับการแก้ไขไปด้วย

ถ้าดูจากสถิติจะเห็นว่ากระบวนการพัฒนาพื้นที่เมือง
(urbanization) ของจีนได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม เมื่อ
30 ปีก่อนอัตราส่วนชาวเมืองต่อประชากรทั่วประเทศมีเพียง
ร้อยละ 17.9 พอถึงปี 2013 ก็กระโดดขึ้นมาเป็นร้อยละ 53.7
และอีก 5 ปีข้างหน้าถ้ารัฐบาลตั้งเป้าจะให้มีความเมืองเพิ่มขึ้นอีก
100 ล้านคน อัตราส่วนคนเมืองก็จะกลายเป็นร้อยละ 60 ต่อ
คนชนบทร้อยละ 40 ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมาก

วิธีที่จีนใช้ในการขยายพื้นที่ภาคเมืองน่าสนใจมาก คือ
แทนที่จะปล่อยให้เมืองเก่าที่เจริญอยู่แล้วเจริญต่อไปจนเกือบ
จะระเบิดอย่างที่เห็นในบ้านเรา เขากลับใช้วิธีสร้างเมืองใหม่
ให้เกิดขึ้นมาพร้อม ๆ กันในลักษณะกระจายตัวไปทั่วประเทศ
คนที่อยู่ชายป่าชายเขาห่างไกลความเจริญมาก ๆ ถ้าจะช่วย
ให้ทุกคนมีน้ำมีไฟมีถนนเข้าถึงก็ไม่ไหว เขาจึงใช้วิธีอพยพผู้คน
เหล่านั้นให้เข้ามาอยู่รอบ ๆ หัวเมืองเจริญกว่า อาจเป็นเพียง
หัวเมืองขนาดเล็กระดับตำบลก็ได้ แล้วจึงทุ่มลงไปพัฒนาหัว
เมืองเล็ก ๆ เหล่านั้นให้มีความทันสมัยแบบเมืองใหญ่ต่อไป
วิธีนี้ทำให้เมืองใหม่เกิดขึ้นทั่วประเทศขณะที่ชนบทล้าหลังหด
ตัวลง ต่อจากนั้นก็ตกเป็นหน้าที่ของรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่ง
ที่จะต้องช่วยหาอาชีพให้ชาวเมืองหน้าใหม่ทำ ให้บุตรหลานได้
รับการศึกษา มีสวัสดิการต่าง ๆ ครบถ้วน ช่วยกระแทกการซื้อ
ขายที่ดินที่ถือครองอยู่ก่อนจะย้ายมาเป็นชาวเมืองใหม่

นับเลขตก-ออก บ่งบอกจักรวาล! The Number Wonders!

“Everything around you is numbers...”

“ตัวเลขแฝงอยู่ทุกที่รอบตัวเรา”

Shakuntala Devi (1929–2013)

นักเขียนชาวอินเดีย ฉายา “Human Computer”

“Most people would have probably lost
count around seven...”

“คนส่วนใหญ่คงจดจำสิ่งต่างๆ ได้พร้อมกัน
เพียงเจ็ดอย่างเท่านั้น”

Julia Quinn (1970-) นักเขียนชาวอเมริกัน

ตะวันออก ตะวันตก บ่งบอกตัวเลขวันเวลาแตกต่างกัน เช่น 11-12-08 คนจีนจะหมายถึง วันที่ 8 เดือนธันวาคม 2011 [ปี-เดือน-วัน] แต่คนอังกฤษจะแปลเป็น วันที่ 11 เดือนธันวาคม 2008 [วัน-เดือน-ปี] ขณะที่คนอเมริกันจะตีความเป็น วันที่ 12 เดือนพฤศจิกายน 2008 [เดือน-วัน-ปี] คุณกันคนละเลขคนละวันแบบนี้ รุ่นดีแท้!

ชีวิตประจำวันของเราต่างเกี่ยวพันกับตัวเลขทั้งสิ้น ตั้งแต่ลืมตาดูโลก ก็ต้องมีวันเดือนปีเกิด น้ำหนักตัว ป้ายผูกข้อมือทารกที่กำกับเครื่องหมายที่แปลงเป็นตัวเลข เมื่อเราเริ่มโตขึ้นเราต้องเรียนการนับเลข อายุเราถูกนับทุกปี ยิ่งกว่านั้น ตัวเราเองก็เป็นหนึ่งในค่าสถิติต่างๆ มากมายมหาศาลที่นักวิชาการนับแขนงไม่ถ้วนนำไปนับ คำนวณ กล่าวถึงในรูปแบบตัวเลข!!!

ก็ในเมื่อตัวเลขเกี่ยวข้องกับเรามากขนาดนี้ วันนี้ สองดอกเตอร์จะนำเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับแง่คิดและความแตกต่างของการนับตัวเลขในโลกตะวันออกและตกมาเล่าสู่กันฟัง

- จีนนับถึงหมื่น ฝรั่งเศสถึงพัน -

ถ้าสังเกตการนับเลขหลักน้อยๆ จากเลขหนึ่งถึงเลขสิบ แต่ละชาติก็มีคำเรียกต่างๆ กันไป แต่เมื่อนับไปเกินกว่านั้น เราจะเริ่มมองเห็นความเหมือนหรือความแตกต่าง

ในภาษาไทย จีน หรือญี่ปุ่น หลักสิบจะเป็นการเพิ่มคำว่า 'สิบ' เติมไปข้างหน้าหลักหน่วยเลย เช่น สิบหนึ่ง สิบสอง สิบสาม (อาจมีข้อยกเว้นบ้างเล็กๆ น้อยๆ เช่น ในภาษาไทย เลขหนึ่งในหลักสิบขึ้นไป จะกลายเป็นเอ็ด เช่น สิบเอ็ด ยี่สิบเอ็ด)

ส่วนภาษาอังกฤษจะยังคงมีคำเรียกสิบเอ็ด คือ eleven และสิบสอง คือ twelve ดังนั้น หนึ่งโหลของฝรั่งจึงมีความหมายมากกว่าความเป็นเลขสิบสองทั่วไป แต่พอสิบสาม ก็เริ่มเหมือนกันแล้ว คือ เติมพยางค์ ที่น teen เข้าไปหลังสาม สี่ ห้า กลายเป็น thirteen, fourteen, fifteen โดยอาจมีการแปลงรูปเล็กน้อย

แต่พอยี่สิบ สามสิบขึ้นไป ก็เริ่มมีหลักการเหมือนกันทั้งภาษาตะวันออกและตะวันตก โดยเฉพาะหลักร้อยและหลักพัน จะใช้เหมือนๆ กันทีเดียว เช่น ห้าพันห้าร้อยห้าสิบห้า ภาษาอังกฤษก็ว่า five thousand five hundred and fifty five ภาษาจีนก็ว่า 五 千 五 百 五 十 五 (五 千 五 百 五 十 五) ซึ่งจะเห็นว่าทั้งสองภาษาจะมีหลักการนับเหมือนๆ กัน

ที่น่าสนใจคือ หน่วยที่ใหญ่กว่านั้น ดูเหมือนฝรั่งจะหยุดคำศัพท์นับเลขที่หลักพัน แล้วกระโดดอีกทีไปหลักล้านเลย แล้วก็กระโดดอีกทีไปพันล้าน และล้านล้าน ขณะที่จีนจะหยุดคำศัพท์ไว้ที่หลักหมื่น ไม่มีคำว่าล้านด้วยซ้ำ!!

ตัวอย่างเช่น หนึ่งหมื่น ภาษาอังกฤษคือ สิบพัน เท็นเทา เช่น ten thousand

หนึ่งแสน คือ ร้อยพัน ฮันเดรเทา เช่น hundred thousand

หนึ่งล้าน คือ มิลเลียน million ร้อยล้าน คือ ฮันเดรด มิลเลียน hundred million

ส่วนพันล้าน คือ บิลเลียน billion และ ล้านล้าน คือ ทริลเลียน trillion

ที่แปลกๆ คือ นิยามหลักเลขใหญ่ๆ เหล่านี้ ในภาษาอังกฤษกันเอง ก็อาจนิยามต่างกัน เช่น ชาวอังกฤษนิยาม billion ว่า ล้านล้าน ไม่ใช่ พันล้าน ทำให้มีการใช้ผิดใช้ถูก งงวายเป็นอันมาก ++

ส่วนหนึ่งหมื่น ภาษาจีนมีคำเฉพาะเลย คือคำว่า 万 (simplified) หรือ 萬 (traditional)

ดังนั้น หนึ่งแสน ก็จะเป็น สือเวิน - สิบหมื่น (เอ...คล้าย

เพลงสิบหมื่นของไทยเลยนะ)

หนึ่งล้าน ก็เป็น อิไปเหวิน - หนึ่งร้อยหมื่น ไล่ไป

ในหนังสือย้อนยุค เหล่าขุนนางจะอวยพรฮ่องเต้ให้ 'ทรงพระเจริญ หมื่นปี หมื่นหมื่นปี' คุณผู้อ่านลองคิดซิว่า เงินเวิน หรือหมื่นหมื่นนั้น มันคือเลขเท่าไร 555 :-)
[ดูเฉลยตอนท้าย]

- กำเนิดระบบตัวเลข -

น่าสนใจไม่น้อยว่า ระบบการนับเลขเหล่านี้ กำเนิดขึ้นมาจากไหน นักปราชญ์คนใดสร้าง ตะวันออกหรือตะวันตก?? เนื่องจาก ความเจริญก้าวหน้าต่างๆ ในปัจจุบันมักไหลมาจากวิทยาการฝั่งตะวันตก พอพูดถึงการนับเลข เลขโรมันก็ลอยมาเลย ที่เราเคยเห็นๆ กัน 1 ถึง 10 ก็คือ I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X ทว่า ถ้าทุกวันนี้ใครยังใช้เลขโรมันในการคำนวณอยู่ละก็ คงปวดหัวหนักมาก

ข้อเสียสุดๆ ของระบบเลขโรมันคือ การไม่มีเลขศูนย์ 0 ทำให้ไม่มีที่ว่างสำหรับระบบเลขฐานแบบในปัจจุบัน จึงต้องประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ๆ สำหรับเลขใหญ่ๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ เช่น L = 50 C = 100 D = 500 และ M = 1000 เป็นต้น นอกจากนี้ ยังไม่สามารถแทนจำนวนลบได้อีกด้วย

ส่วนระบบตัวเลข 0-9 ในปัจจุบันเป็นการวิวัฒนาการมายาวนานมากๆ จากฝั่งตะวันออกคืออินเดียและอาหรับ เรียกว่า เลขฮินดู-อารบิก (Hindu-Arabic numbers) จนกลายมาเป็น เลขอารบิกที่รู้จักกันดีกับทุกชาติ โดยเป็นระบบตัวเลขฐานสิบ ที่มีเลขศูนย์ด้วย

เหตุที่เป็นฐานสิบ ก็อาจเพราะคนเรามีนิ้วมือสิบนิ้วก็เป็นได้ ส่วนเลขที่มากกว่าสิบ ก็ใช้เติมตำแหน่งเข้าไปข้างหน้า เรียกว่า place-value system คือระบบที่ระบุมูลค่าโดยดูหลักหรือตำแหน่ง ซึ่งอันนี้เรียกว่า เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของฝั่งตะวันออก เพราะหากไม่มีระบบนี้ ก็คงไม่มีวิทยาการใหม่ๆ อันทันสมัยในปัจจุบันเป็นแน่!

- เลขมหัศจรรย์ -

ดังนั้น เลขศูนย์จึงนับว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์มหัศจรรย์ของมนุษยชาติเลยก็ว่าได้ ชาวอินเดียสร้างเลขศูนย์เพื่อแทนสูญญตา ภาวะว่างเปล่า อันเป็นต้นกำเนิดก่อเกิดชีวิตและพลังของจักรวาลทั้งมวล เลขศูนย์มีความจำเป็นเพื่อแทนจำนวนนับขนาดมหึมาตามแนวคิดในศาสนา เช่น อายุของจักรวาล อันนี้ก็ไม่ได้ว่าเอง แต่ว่าโดยปราชญ์อินเดียคนสำคัญชื่อ พรหมสัทพุททะ (Brahmasphutha) ในปีค.ศ. 628

จะสังเกตได้ว่าเลขศูนย์มีคุณสมบัติแปลกๆ หลายอย่าง เช่น เมื่อนำไปบวกหรือลบเลขอะไรก็ได้เลขเดิม แต่ถ้าคูณเลขอะไรก็กลายเป็นศูนย์หมด และไม่มีนิยามสำหรับการหารด้วยเลขศูนย์ คือไม่สามารถเอาศูนย์ไปหารอะไรได้ การสร้างเลขศูนย์ก็ง่าย ๆ เอาเลขอะไรมาลบตัวเองก็ได้ศูนย์ แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่า กว่าฝั่งตะวันตกจะยอมรับเอาเลขศูนย์ไปใช้งานอย่างกว้างขวาง ก็โน่นแน่ะ คริสต์ศตวรรษที่ 15-16 เมื่อแค่ประมาณห้าร้อยกว่าปีที่แล้ว และการแพร่หลายก็เกิดเพราะเทคโนโลยีการพิมพ์สมัยใหม่นี้เอง

- จาทรฐานสิบสู่ฐานสอง -

ว่ากันถึงเลขฐานสิบ ก็มีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยว่า ชาวมายันซึ่งเป็นชนเผ่าโบราณที่สูญหายไปแล้วนั้น ก็มีการใช้เลขฐานแต่เป็นเลขฐานยี่สิบ และมีเลขศูนย์ด้วยแต่แทนด้วยเปลือกหอย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาไปพิจารณามาแล้ว ระบบดังกล่าวค่อนข้างคล้ายคลึงกับเลขโรมัน และแทบไม่มีการใช้เลขศูนย์ในระบบการนับเลย

ซึ่งก็คล้ายคลึงกับชนเผ่าโบราณอีกเผ่าหนึ่ง คือชาวบาบิโลเนียน ซึ่งมีเลขฐานหกสิบ นับว่าเพื่อแบ่งหนึ่งชั่วโมงออกเป็นหกสิบนาที

เลขหนึ่งจะดูคล้ายๆ กับคนยืนแบบสลับๆ ไม่แสดงแขนขา ส่วนหลักสิบก็คล้ายๆ ปลาว่ายน้ำหันหัวมาทางซ้าย และก็ไม่ปรากฏว่ามีเลขศูนย์ใช้ด้วย

ดังนั้น ถ้าจะเขียน เลข 31 ก็วาดปลาสามตัวต่อกันตามตัวรูปคนหนึ่งคน แต่ถ้าจะแทน 31x60 หรือ 31x60x60 หรือแม้แต่ 31/60 ก็จะเป็นเหมือนเลข 31 เพะเลย ลองจินตนาการถึง เลข 31 เลข 310 และเลข 3100 ที่ไม่มีศูนย์ แต่เป็นความว่างเปล่าแทนที่ดูซิ เฮ้อ..นึกดูแล้วลำบากใจแทนชาวบาบิโลเนียนจริงๆ

ส่วนคอมพิวเตอร์สมัยใหม่ หรือระบบดิจิทัลคอมพิวเตอร์นั้น เราใช้แค่เลขฐานสอง คือมีแค่ตัวเลข 0 กับ 1 เท่านั้น

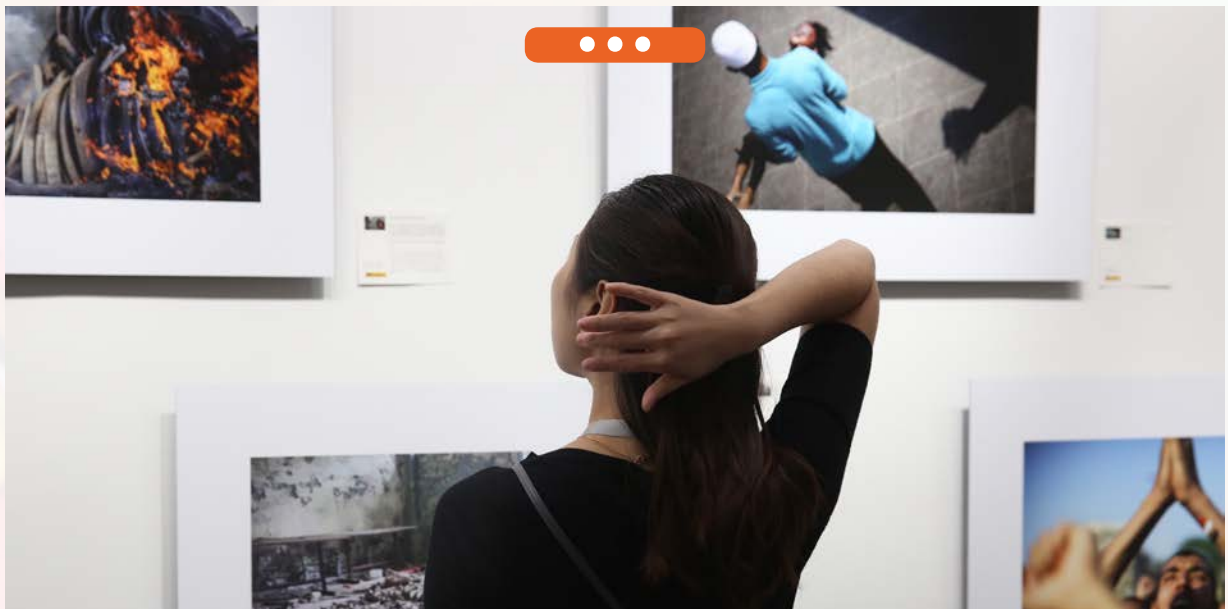
นี่แสดงว่า จริงๆ แล้ว โลกนี้ก็ประกอบด้วยความ 'มี' คือหนึ่ง กับความ 'ไม่มี' คือศูนย์

เพียงเท่านี้..เท่านี้จริงๆ...เราก็สามารถก่อกำเนิดสิ่งอื่นๆ ในจักรวาลดิจิทัล ทำให้เรามีความสุขกันได้โดยไม่รู้จบ!

คงเช่นเดียวกับที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบทฤษฎี "บิกแบง The Big Bang Theory" ที่กล่าวไว้เสมือนว่า จักรวาลถือกำเนิดขึ้นจากสูญญตา..ภาวะว่างเปล่า นั่นเอง!

อา...การนับเลขก่อกำเนิดจักรวาล ช่างอัศจรรย์จริงๆ!

[เฉลย: คำว่า หมื่นหมื่น จะเท่ากับ a hundred million หรือ หนึ่งร้อยล้าน]

กษัตริย์โจ้วหวาง กับ Diderot Effect

กษัตริย์โจ้วหวางเป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาง ราชวงศ์ที่สองของจีน ห่างจากยุคปัจจุบันกว่าสามพันปี

บันทึกประวัติศาสตร์เขียนไว้ว่ากษัตริย์โจ้วหวาง หูตาทว่างไกล สถิติปัญญาเฉียบแหลม ฉับไว ร่างกายสูงใหญ่ มีพลังกำลังเกินปुरुชน พระองค์ทรงมีความสามารถในการพูด คิดทำอะไรรวดเร็ว มีความสามารถในการรับมือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างดี โจ้วหวางบุกเบิกดินแดนใหม่ได้มากมาย นำทัพต่อสู้และรวบรวมชนเผ่าอารยะโดยรอบเข้ามาในเขตชั้นซ่ง ทำให้อารยธรรมแห่งราชอาณาจักรซาง เจริญรุ่งเรือง

อันที่จริงคุณสมบัติที่ว่านี้ดูเหมือนจะไม่ใชคุณสมบัติของกษัตริย์องค์สุดท้ายเท่าไร

พระองค์มีสติปัญญามากพอที่จะคัดง้างค่านิยมनावของเหล่าขุนนาง สามารถประดิษฐ์คำเพื่อกลบเกลื่อนความผิดของตนเอง มักอวดอ้างคุณวิเศษความสามารถของตนเองต่อหน้าขุนนางทั้งหลาย ใช้ชื่อเสียงบารมียกตนข่มท่าน เห็นว่าได้พำนั้นไม่มีใครเก่งเท่าพระองค์ และพระองค์ฝึกฝนหลงใหลในสตรี (จำนวนมาก)

นี่ลี ที่เริ่มใกล้เคียงกษัตริย์องค์สุดท้ายเข้ามาหน่อย

ตำนานว่าไว้ว่า เมื่อครั้งกษัตริย์โจ้วหวาง ขึ้นครองราชย์ใหม่ๆ พระองค์ทรงสั่งให้ช่างประดิษฐ์ตะเกียบงาช้างแกะสลักชิ้นคู่หนึ่ง อาของกษัตริย์โจ้วหวางรู้เข้า สีนหน้ามีความกังวล มีความเห็นว่าเมื่อโจ้วหวางได้ใช้ตะเกียบงาช้างที่สลักเสลาอย่างเลิศเลอแล้ว ย่อมคิดว่าถ้วยไหจานชามดินเผาที่ใช้อยู่เดิมย่อมไม่คู่ควรกับตะเกียบ

เมื่อไม่พอใจ ก็ต้องการถ้วยชามที่สลักจากหยกขาวและแกะจากนอแรด เมื่อได้ถ้วยชามสวยงาม ก็ยอมไม่พอใจที่จะกินอาหารธรรมดา ย่อมไม่หาดีหมี่อั้งตั้นเสื่อมาเพิ่มอรรถรสให้กับชีวิต

เมื่อเสพสุขกับถ้วยชามและรายการอาหารที่สวนทางกับนโยบาย WWF พระองค์ยอมไม่ปรารถนาใช้เสื้อผ้าหยาบ และอยู่ในกระท่อมฟาง และยอมเฝ้าไฟหาเสื้อผ้าแพรพรรณเนื้อละเอียด และอยู่อาศัยในพระราชวังอันใหญ่โตและวิจิตร

และในที่สุดทรัพยากรสัตว์ป่า เทคโนโลยีการถักทอและก่อสร้างของในแคว้นซางจะไม่สามารถสนองความต้องการของพระองค์ แล้วจะทรงไปเสาะแสวงงของล้ำค่าพิสดารจากแดนอื่น ด้วยการทุ่มทุนหรือไม่กี่ชุดริดชาวบ้านชาวช่อง

“ได้รู้เรื่องตะเกียบงาช้างนี้แล้ว ข้าอดจะกังวลแทนชะตากรรมของบ้านเมืองไปไม่ได้” อาพระเจ้าโจ้วหวางกล่าว

การณ์เป็นดังคาด กษัตริย์โจ้วหวางขยายดินแดนกว้างไกล พร้อมกับเสพสุขในความยิ่งใหญ่ของตัวเอง ว่ากันว่าจุดเฟื่องฟูสุดของพระองค์ ทรงมีรับสั่งให้ขุดสระขนาดใหญ่แล้วเติมเต็มด้วยเหล็ก เหนรมิตป่าที่เขวนเติมไปด้วยเนื้อสัตว์ หยิบกินได้อย่างเพลิดเพลิน ทรงสั่งให้ชายหญิงเปลือยกายวิ่งเล่นปลุกปล้ำกันอยู่ในอุทยานนั้น ให้พระองค์ได้ดูชมอย่างสำราญใจ นอกจากนี้ใช้ผลิตภัณฑจากสัตว์ป่า ขัดนโยบาย PETA และ WWF ยังทำตัวผิดหลักกระทรวงวัฒนธรรมเข้าไปอีก

ความสำราญของพระองค์ ต้องใช้ทรัพยากร และทรัพยากรก็มาจากการขูดรีดคนในแผ่นดิน

เมื่อผู้คนไม่ทนอีกต่อไป หัวหอกจึงหันเข้าที่มณฑลราช ไม่นานบัลลังก์กษัตริย์โจ้วหวางจึงถูกล้ม ราชวงศ์ซางล่มสลาย ก่อนพระองค์จะถูกเผาในกองไฟ โจ้วหวางอาจจะกำลังถามตัวเองว่า “เรามมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร?”

กลางศตวรรษที่ 18 นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสชื่อ เดนิ ดีเดอโร ใช้ชีวิตอย่างยากจนมาเกือบทั้งชีวิต แต่แล้ววันหนึ่งชีวิตเขาก็เปลี่ยนไป

วันนั้น ลูกสาวของเขากำลังจะแต่งงาน

ดีเดอโรในวัย 52 ถึงเขาจะมีชื่อเสียงโด่งดังในวงสังคม เพราะเป็นถึงผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นผู้เขียน Encyclopedia ของฝรั่งเศส แต่เขาไม่มีเงินที่จะมอบเป็นสินทรัพย์ติดตัวให้

แก่ลูกสาวในยามที่ต้องแยกครอบครัวออกไป เขาออกจะกลัวใจอยู่ไม่น้อย

เมื่อจักรพรรดินีแห่งรัสเซียเข้า จึงเสนอข้อแลกเปลี่ยนที่เป็นที่พึงพอใจแก่เขา จักรพรรดินีรัสเซียขอซื้อห้องสมุดของดีเดอโรในราคาสูง ดีเดอโรจึงกลายเป็นผู้มั่งคั่งในพริบตา นอกจากมีเงินขวัญถุงให้ลูกสาวแล้ว ดีเดอโรยังเหลือเงินจากการขายห้องสมุดอีกจำนวนมาก ชีวิตที่สมถะเรียบง่ายมาตลอดชีวิตของเขาน่าจะได้รับรางวัลของชีวิตอะไรบ้างในบั้นปลาย แล้วดีเดอโรก็ตัดสินใจซื้อเสื้อคลุมสีแดงมาชุดหนึ่ง และนั่น คือจุดเปลี่ยน

เสื้อคลุมของดีเดอโรสวยงามมาก สวยจนกระทั่งทำให้เขาสังเกตได้ว่าของที่อยู่รอบๆข้างเขาดูหมองไปหมดทั้งหมด ดูไม่เข้าท่า ไม่เข้าชุดกับเสื้อคลุมใหม่ที่เขาสั่งมา เขาก็เริ่มหาของที่เข้ากันได้กับเสื้อคลุมแสนสวยของเขา

เขาเริ่มเปลี่ยนพรหมใหม่ แก้วใหม่ ผ้าไหมใหม่ โต๊ะทานข้าวใหม่ เครื่องครัวใหม่ ลามไปถึงหารูปปั้นมาแต่งบ้าน แต่งภายในแล้วต่อไปภายนอก ไปสวนหน้าบ้าน ทุกอย่างต้องถูกซื้อและจัดการใหม่หมด

แล้ววันหนึ่งดีเดอโรก็สะดุ้งหันกลับมาถามตัวเองว่า “เรามมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร?” (คาดว่าวันนั้นอาจเป็นวันที่ยอดบัตรเครดิตถึงมือ)

ปฏิกิริยาการจับจ่ายอย่างต่อเนื่องแบบนี้ ถูกนักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกาในอีก 200 ปีต่อมาตั้งชื่อว่า “ปฏิกิริยาดีเดอโร”

มันคือปฏิกิริยาของการซื้อหรือได้รับบางสิ่งที่ทำให้เกิด
วังวนความต้องการบริโภคสิ่งใหม่ต่อเนื่องกันไปไม่สิ้นสุด แล้ว
จบลงด้วยการซื้อของที่จริง ๆ แล้วเราไม่ได้มีความต้องการมัน
ตั้งแต่แรก

เมื่อเริ่มซื้อชุดใหม่ ก็ต้องการตุ้มหูใหม่ ลิปสติ๊กเกอร์ใหม่ และ
รองเท้าใหม่ที่เข้าชุด

เมื่อเริ่มซื้อทีวีใหม่ ก็ต้องการลำโพงใหม่ ชุดเครื่องเสียง
เครื่องเล่นบลูเรย์ แล้วหนังเรื่องโปรดที่เคยดูด้วยแผ่นดีวีดี ก็
ต้องไปตามหาซื้อเวอร์ชันบลูเรย์

เมื่อได้ตุ้มหูหนึ่งในขบวนการห้าสิตัวใหม่ เด็กน้อยเริ่ม
เดือนร้อนใจอดข้าวอดน้ำเพื่อซื้ออีก 4 ตัวให้ครบชุด

ปรากฏการณ์นี้ ไม่แบ่งแยกเพศและวัย และจากตำนาน
ของโจ้วหวางกับเรื่องราวของดีเดอโร ปรากฏการณ์นี้ยังเกิด
ขึ้นได้กับคนทุกระดับสติปัญญา และกับคนสมณะที่ไม่เคย
โดนปฏิกิริยาของดีเดอโรเล่นงานมากกว่า 50 ปีอย่างดีเดอโร

ซึ่งถ้าจินมีอิทธิพลทางวิชาการเศรษฐศาสตร์แผนใหม่
ปฏิกิริยานี้คงถูกเรียกว่า “ปฏิกิริยาโจ้วหวาง”

คนเรามักต้องการอะไรใหม่ๆ และดีกว่าเดิม และธรรมชาติ
ของคนเรามักขับเคลื่อนด้วยทิศทางของความต้องการที่เพิ่ม

ขึ้นเสมอ สำหรับโจ้วหวางและดีเดอโร ความต้องการถูกขับ
เคลื่อนด้วยสิ่งของสิ่งใหม่ หลายคนลองนึกทบทวน คงรู้
ว่าเราถูกปฏิกิริยาดีเดอโรเล่นงานไปบ้างแล้วไม่มากนักน้อย

และความสามารถด้านบวกของโจ้วหวาง ที่มีความ
สามารถในการขายดินแดน เสาะหาสินทรัพย์และทรัพย์สิน
คิดหาข้ออ้างได้ฉับไวนี้แหละ ยิ่งเป็นเชื้อไฟให้ปฏิกิริยาดีเดอ
โรได้อย่างดีและหยุดไม่อยู่

ดูเหมือนว่าตราบดีสามารถในการหาทรัพย์สินมาสนอง
ความต้องการของตัวเองได้ ปฏิกิริยานี้ก็ดูไม่น่าจะเป็นปัญหา
แต่ดีเดอโรไม่ได้ตั้งคำถามแค่เราจะเดือดร้อนเรื่องเงิน
ทองขนาดไหน ดีเดอโรชี้ให้เห็นว่า มันตลกมึนที่วันหนึ่งเราถูก
ปลุกความต้องการในสิ่งที่เดิมที่เราไม่ได้ต้องการ

“เรามາถึงจุดนี้ได้อย่างไร?”

และถ้าลดละเลิกความต้องการแบบนี้ได้ เราคงไม่ต้อง
เบียดเบียนคนอื่นอีกมากรวมถึงลดการเบียดเบียนตัวเองได้
อีกด้วย

“ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพสต์ทูเดย์
ฉบับวันที่ 20 ธันวาคม 2558”

มาดูกัน..โฉมหน้า มหาเศรษฐีโลกวัยละอ่อน

แต่ก่อนร้อนอะไร คำว่า “มหาเศรษฐี” หมายถึงคนอายุ 60-70 ที่ทำงานหนักมาตลอดชีวิตกว่าจะมีเงินเก็บเป็นล้าน ในเมืองไทยมหาเศรษฐีมักเป็นคนจีนเลยเรียกติดปากว่า “เก้าแก่” ฟังดูก็รู้ว่าแก่จริง ฝรั่งเศสเรียกว่า “millionaire” แล้วแปลให้ว่าหมายถึงคนที่ “extremely rich” ก็แสดงว่าเมื่อก่อนคนมีเงินแค่หลักล้านหรือร้อยล้านก็ถือว่า “รวยสุด ๆ” แล้ว

แต่เพียงไม่ถึง 10 ปี มหาเศรษฐีชั้นแนวหน้ายุคใหม่กลายเป็นเด็กหนุ่มสาวหน้าละอ่อน มีมันสมองเฉียบแหลมสามารถสร้างธุรกิจระดับพันล้าน (billion) ขึ้นมาได้ในช่วงข้ามคืน เส้นทางสู่ความสำเร็จของคนเหล่านี้เป็นเรื่องชวนมหัศจรรย์ยิ่งนัก ลือลือชอบเล่น คนก็ชอบอ่าน จนกลายเป็นแนวโน้มให้สื่อแข่งกันจัดอันดับมหาเศรษฐีวัยละอ่อนลงไปเรื่อย ๆ

เดือนมีนาคมที่ผ่านมา นิตยสาร Hurun Report ของนาย Rupert Hoogewerf (ชาวอังกฤษที่ใช้ชีวิตในประเทศจีน) ฉบับ Hurun Global Rich List - Forty and Under Self-Made Billionaires เปิดเผยรายงานการจัดอันดับเศรษฐีระดับพันล้านอายุต่ำกว่า 40 จากทั่วโลก ปรากฏว่าหนุ่มน้อย Mark Zuckerberg เจ้าของ Facebook มาเป็นอันดับหนึ่ง ด้วยทรัพย์สินมูลค่า 148,800 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (เท่ากับ GDP ของประเทศฮังการีทั้งประเทศ) ส่วนมหาเศรษฐีจีนที่มาเป็นอันดับหนึ่งชื่อ Zhou Yuhui อายุ 39 เป็นเจ้าของบริษัทเกมออนไลน์ มีทรัพย์สิน 3,530 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ต่อมาในเดือนเดียวกัน นิตยสาร Forbes Asia ก็ชิงตัดหน้าด้วยการเสนอมหาเศรษฐีอายุน้อยกว่านั้นลงไปอีก ในชื่อบทความ “30 UNDER 30” เรื่องราวของเด็กหนุ่มสาว “อายุต่ำกว่า 30 จำนวน 30 คน” ที่ Forbes ไปค้นหาจากประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก แล้วยกย่องคนเหล่านี้ให้เป็น “ดาวรุ่งสูงสุดที่สุดของภูมิภาค”.. the regions brightest young stars

กระบวนการได้มาซึ่งบุคคลเหล่านี้ Forbes อ้างว่าได้

มาจากการทำวิจัยแบบ field research หรือการวิจัยภาคสนาม โดยในขั้นแรกส่งคนออกสุ่มเก็บตัวอย่างคนหนุ่มสาวอายุต่ำกว่า 30 ปี ที่ปัจจุบันเป็นเจ้าของกิจการ และกิจการนั้น ๆ ส่อเค้าว่าจะมีอนาคตสดใสทำทายการเปลี่ยนแปลงของโลกมากที่สุด สุ่มมาได้ทั้งหมดหลายร้อยตัวอย่างจากหลากหลายประเทศในภูมิภาค ขึ้นต่อไปนำตัวอย่างทั้งหมดมาจัดกลุ่มตามประเภทและสาขาอาชีพที่ทำโดยแบ่งเป็น 10 กลุ่ม สุดท้ายเชิญกรรมการจากภายนอกซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญงานสาขานั้น ๆ เป็นผู้คัดออกจนเหลือกลุ่มละ 30 คน รวมทั้งหมด 300 คน Forbes ถือว่าหนุ่มสาว 300 คนที่คัดมานี้คือผู้ที่จะนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคมโลก ตั้งแต่บัดนี้จวบจนอีกหลายทศวรรษในอนาคต

ใครอยากรู้จักชื่อคนทั้ง 10 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน สามารถหาได้ใน Forbes Asia ฉบับเดือนมีนาคม 2016 แต่วันนี้ด้วยเนื้อที่ที่มีจำกัด จะขอรายงานให้ทราบเพียงว่ามีประเทศไหนติดกลุ่มดาวรุ่งของ Forbes จำนวนกี่คน และคำตอบก็คือ..

ไทย 5, จีน 49, อินเดีย 57, ญี่ปุ่น 29, สิงคโปร์ 26, เกาหลีใต้ 14, อินโดนีเซีย 17, เวียดนาม 6, ฟิลิปปินส์ 9,

มาเลเซีย 9, กัมพูชา 2, พม่า 9, ฮองกง 22, ไต้หวัน 4, ศรีลังกา 2, ออสเตรเลีย 28, นิวซีแลนด์ 5, บังคลาเทศ 1
นำเสียชีวิตที่ Forbes ให้แต่ชื่อและธุรกิจที่คนไทยทั้ง 5 คนเป็นเจ้าของ จึงไม่สามารถเอารายละเอียดของดาวรุ่งไทยมาเสนอมากกว่านี้ เอาเป็นว่า.. ใครรู้จักใครก็รู้จักกันเองก็แล้วกัน

สาขา Manufacturing : วิสุตา โลหิตนาวิ หรือนิกกี้ อายุ 28 ปี เจ้าของไร่รุ่งและโรงงานทำไวน์ GranMonte
สาขา Arts & Style : ธาดา เสงทรัพย์กุล อายุ 28 ปี ช่างภาพ

สาขา Enterprise Technology : มี 3 คน
1.อมฤต เจริญพันธ์ อายุ 29 ปีเป็น CEO ของ Hubba
2.กรวัฒน์ เจริญพันธ์ อายุ 21 ปีเป็น CEO ของ Eko
Communications 3.พศรินทร์ ศิลป์ศรีกุล อายุ 26 ปี เป็น CEO ของ Page 365

ทั้ง 300 คนนอกจากบอกชื่อและธุรกิจที่แต่ละคนเป็นเจ้าของแล้ว Forbes ยังคัดเลือกตัวอย่างสาขาละ 1 คน รวม 10 คนมาแนะนำให้อ่านโดยมีข้อมูลประวัติและงานที่ทำเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย บังเอิญในจำนวนทั้ง 10 คนนี้ไม่มีคนไทยรวมอยู่เลย มีแต่ดาวรุ่งจีน 2 คน จึงขอถือโอกาสนี้เอาเรื่องราวของคนทั้ง 2 มาถ่ายทอดต่อ เพื่อจะเป็นประโยชน์ให้เด็กไทยใช้เป็นแนวทางทำธุรกิจสะท้านโลกอย่างเขาบ้าง

WANG SHIRUI อายุ 28 ปี CEO “MEDLINKER” ดาวรุ่งกลุ่ม Health Care & Science

ปี 2013 หวางเรียนจบปริญญาโทแพทยศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด (Harvard Medical School) ทุกครั้งที่เขาคิดถึงบ้านเกิดในประเทศจีน เขาต้องคิดถึงสภาพที่แพทย์ก็ขาดแคลน สุขอนามัยและการรักษาพยาบาลก็ยังไม่เป็น

ระบบระเบียบ ทำให้แพทย์หนุ่มผู้รู้สึกได้ถึงเขาจะเป็นหมอแต่ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถเป็นที่พึ่งของคนป่วยได้ เขากลับบ้านมาพร้อมความคิดที่จะหาทางปรับปรุงประสิทธิภาพด้านการแพทย์ในประเทศจีนให้ดีขึ้น

“วิธีแก้ปัญหามี 2 ทาง หนึ่งเพิ่มหมอ สองทำให้หมอเท่าที่มีอยู่ทำงานเต็มประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับผม..ผมเลือกทำแบบที่สอง ด้วยวิธีที่ผมคิดขึ้นคือ Medlinker”

ในการทำงาน ทั้งเว็บไซต์และแอปพลิเคชันของ Medlinker จะทำหน้าที่เป็นโครงข่ายเชื่อมผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ทั่วประเทศเข้าด้วยกัน เพื่อให้แพทย์ที่อยู่บนเครือข่ายได้ช่วยกันทำหน้าที่วินิจฉัยโรคและแนวทางการรักษาโรคให้กับผู้ป่วย ซึ่งวิธีนี้นอกจากจะช่วยให้การวินิจฉัยโรคและแนวทางการรักษาโรคแม่นยำถูกทางมากขึ้นแล้ว ที่สำคัญช่วยย่นเวลาที่แพทย์ใช้ในการรักษาคนไข้แต่ละคนให้สั้นลง แพทย์หนึ่งคนจึงสามารถรักษาผู้ป่วยได้มากคนขึ้น

หลังจากระบบของเขาเริ่มทำงานได้เพียง 1 ปี ก็มีแพทย์ประมาณ 400,000 คน เท่ากับ 20% ของแพทย์ที่มีอยู่ทั่วประเทศสมัครใจเข้าร่วมเครือข่าย ทำให้ Medlinker ของคุณหมอมหาหวังโด่งดังขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะนี้มีบริษัทออนไลน์ขนาดใหญ่สนใจมาลงทุนให้ Medlinker แล้วหลายราย เช่น Tencent, Sequoia, Yunfeng Capital ของแจ๊คหม่า เป็นต้น นำเงินทุนเข้ามารองรับการขยายตัวของ Medlinker มากถึง 40 ล้านดอลลาร์ ทำให้มูลค่าของ Medlinker ขึ้นไปอยู่ที่ 400 ล้านดอลลาร์ โดยมีคุณหมอมหาหวังเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ 50%

เมื่อถูกถามว่าอะไรคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จ หมอมหาหวังชี้ไปที่กลยุทธ์การตลาดออฟไลน์ที่เขาเป็นคนวางแผนเอง ด้วยวิธีลงทุนจ้างคน 500 คนกระจายไปเข้าหาหมอที่มีอยู่ทั่วประเทศ แล้วพยายามพูดคุยใจให้คุณ

Forbes
30 UNDER 30
ASIA

HEALTHCARE & SCIENCE

Discovering new worlds, in our cells and outer space.

Shirui Wang, 28
COFOUNDER AND CEO, MEDLINKER | CHINA

China faces a shortage of doctors. And for Wang, there are two possible solutions. "You can create more doctors or help the existing ones be more efficient." Medlinker aims to do the second. The company, valued at \$400 million, connects medical practitioners around China and uses artificial intelligence to make initial assessments of patients, allowing doctors to serve more people in less time. Wang launched the site a year ago and it already links 20% of China's doctors. -Rana Wehbe

หมอต้งหลายฟังว่า พวกเขาจะได้ประโยชน์อะไรบ้างจากการเข้าร่วมเครือข่าย Medlinker อย่างไรก็ตามแม้จะได้รับความสำเร็จเกินความคาดหมาย แต่หมอต้งหวังกลับบอกว่าฝันสุดท้ายของเขาไม่ได้หยุดอยู่ตรงนี้ เขามีแผนจะสร้างระบบการแพทย์และสาธารณสุขที่ครบวงจรมากขึ้น โดยจะดึงธุรกิจในแวดวงที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงพยาบาล บริษัทผลิตเวชภัณฑ์ บริษัทประกันชีวิต ฯลฯ เข้ามาอยู่ในเครือข่ายด้วย

YIN QI อายุ 28 ปี CEO “MEGVII CHINA” ดาวรุ่งกลุ่ม Enterprise Technology

บริษัท MEGVII CHINA ของนายหยินฉีทำหน้าที่ออกแบบและผลิตสิ่งที่เรียกว่า “ปัญญาประดิษฐ์อัจฉริยะ” (artificial intelligence) ในรูปแบบโปรแกรมที่ใช้ได้กับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และสิ่งประดิษฐ์ที่ทำให้ MEGVII กลายเป็นธุรกิจพันล้านขึ้นมาก็คือ “ระบบจดจำอัตลักษณ์ตัวบุคคลจากใบหน้า” หรือ facial recognition

ก่อนจะมาเป็นโปรแกรมดังกล่าว หยินฉีเป็นเจ้าของแอปพลิเคชันที่ใช้ตกแต่งภาพถ่ายทั่วไปในเว็บไซต์หาคู่ที่เขาสร้างขึ้นตั้งแต่ปี 2011 ต่อมาค่อย ๆ พัฒนาเป็นแอปพลิเคชันที่มีเป้าหมายการใช้งานที่จริงจังและชัดเจน พุ่งเป้าไปที่ลูกค้ากลุ่มธุรกิจหลักทรัพย์และไฟแนนซ์ที่ให้บริการธุรกรรมผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นกลุ่มธุรกิจที่กำลังบูมสุด ๆ ในประเทศจีนขณะนี้

ตัวอย่างลูกค้าคนสำคัญของ MEGVII ได้แก่ กลุ่มธุรกิจการเงิน Citic Group, China Merchants Banks และ Ant Financial บริษัทในเครือของ Alibaba ผู้ให้บริการระบบจ่ายเงินผ่านมือถือชั้นนำของจีน ซึ่งยอมให้ลูกค้าของตน log-in เข้าสู่ระบบได้โดยใช้โปรแกรมจดจำใบหน้า face++ ของ MEGVII แทนการใช้ password

MEGVII ย่อมาจากคำว่า Megavision ตอนเริ่มต้นใหม่ ๆ เป็นเพียงโปรแกรมตกแต่งภาพที่หยินฉีทำร่วมกับเพื่อนนักศึกษา 2 คนที่มหาวิทยาลัยชิงหว่า ตอนนั้นหยินฉีมักโดดเรียนเป็นประจำเพื่อเอาเวลาส่วนใหญ่ไปนั่งทำงานอยู่ที่ศูนย์วิจัยของไมโครซอฟท์ (Microsoft Research Asia) และจากที่นี่ก็เริ่มมีความคิดที่จะพัฒนาโปรแกรมระบุอัตลักษณ์ตัวบุคคลจากใบหน้าแล้ว กระทั่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยชิงหว่า หยินฉีบินไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ซึ่งเขาเลือกเรียนวิชา computer science โดยเฉพาะ เพราะรู้ว่าเป็นศาสตร์เดียวที่จะทำให้เขาแตกฉานเกี่ยวกับการออกแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เรียนรวดเดียวจบปริญญาเอกเป็นด็อกเตอร์ก่อนกลับประเทศ

หยินฉีพูดถึง MEGVII ของเขาว่า ขณะนี้สามารถดึงดูดเงินทุนจากภายนอกเข้ามาแล้ว 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทำให้มูลค่าของ MEGVII ขึ้นไปอยู่ที่ 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ.. “เทคโนโลยีของเราเป็นตัวแก้ปัญหาพื้นฐานที่สุดให้กับมนุษย์ เพราะทุกวันนี้ยังมีงานมากมายที่ต้องอาศัยมนุษย์เป็นคนทำ เราจึงสร้างสิ่งประดิษฐ์อัจฉริยะขึ้นมาให้ทำงานแทนคนแล้วปล่อยให้มันทำทุกอย่างด้วยตัวเองอย่างอัตโนมัติ” ขอบิดท้ายบทความด้วยคำพูดของนาย Rupert Hoogewerf ผู้เชี่ยวชาญการจัดอันดับมหาเศรษฐีโลกและเจ้าของนิตยสาร Hurun Report ซึ่งคิดว่าน่าจะเป็นตัวแทนความรู้สึกส่วนลึกของคนทุกคนที่อ่านบทความนี้จนจบได้ดีที่สุด..

“ถ้าพวกเขาทำเงินได้ขนาดนี้ในขณะที่อายุยังไม่ถึง 40.. แล้วตลอดชีวิตที่เหลือล่ะ ? จะทำได้ถึงขนาดไหน ? แค่นี้ก็น่าตกใจ”

จริงด้วย..น่าตกใจมาก ๆ !!!!

ENTERPRISE TECHNOLOGY
Using sophisticated analytics to mine big data's dividends.

Yin Qi, 28
COFOUNDER AND CEO, MEGVII | CHINA
Megvii develops facial recognition applications and other artificial intelligence technology—and China's rapidly growing security and Internet-finance sectors are taking notice. The Beijing-based company counts Citic Group and China Merchants Bank as key customers. Ant Financial, the financial arm of Alibaba, allows customers to log into their accounts via facial-recognition instead of a password. “We are using this technology to solve very basic problems,” says Yin. Started in 2011, Megvii has already received \$50 million in funding, valuing the company at \$200 million. - Rana Wehbe

เมื่อ Startup ไทย-จีนมาเจอกัน

วันที่ 28 เมษายน - 1 พฤษภาคมที่ผ่านมา กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (วท.) ของไทยเป็นเจ้าภาพจัดงาน Startup Thailand 2016 ขึ้นที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนจากประเทศต่าง ๆ มาจัดแสดงผลงานให้ชมกันมากกว่า 200 แห่ง และแน่นอน.. ในจำนวนนี้จะต้องมี ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ไฟแรงจากประเทศจีน ที่หอบหิ้วผลงานจากห้องแล็บมาสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับผู้ร่วมงานอย่างพลาดไม่ได้

ขณะกล่าวเปิดงาน นายกรัฐมนตรี พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ให้คำมั่นสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะกับประเทศต่าง ๆ ที่มาร่วมงานว่า ประเทศไทยมีการกิจที่จะต้องพัฒนาตนเองขึ้นมาเป็นศูนย์กลางระดับภูมิภาคให้จงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะขึ้นมาเป็นอันดับให้กับ ASEAN ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม สร้างสรรค์ใหม่ ๆ ต่อมาในระหว่างเดินชมบูธภายในงาน พล.อ. ประยุทธ์ได้แวะชมบูธของ Huawei ยักษ์ใหญ่ทางด้านเทคโนโลยีของจีน พูดกับตัวแทนหวาเหว่ยว่าตนรู้จักบริษัทนี้เป็นอย่างดี หวังอย่างยิ่งว่าหวาเหว่ยจะให้การสนับสนุนคนไทยและประเทศไทยให้พัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น

นาย Wang Yifan ผู้แทนหวาเหว่ย

“ วิศวกรเริ่มต้นจะเป็นนักธุรกิจใหม่ (New Economic Warrior: NEW) และประเทศไทยจะเป็นพื้นที่ปิดสำหรับการเติบโตของอาเซียน ”

วิสัยทัศน์นายกรัฐมนตรี
(มติประชุมคณะรัฐมนตรีฉบับที่ 2/2599)

สร้าง Talent และ ดึงดูด Talent จากทั่วโลก

- การจำกัด Startup Visa
- การพัฒนา ASEAN Startup Centers ยกระดับความเป็นผู้ประกอบการในภูมิภาค

ปรับปรุงกฎหมายและสร้างโอกาสให้ Startup เติบโต

- ปรับปรุงนายธุรกิจส่งเสริม Startup เช่น Earning stock options
- ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลสำหรับ Startup 5 ปี
- สร้างระบบจัดตั้งและกำกับดูแลเชิงรุกเทคโนโลยี

สนับสนุนการลงทุนใน Startup

- ยกเว้นภาษี Capital Gains และ Dividend Taxes สำหรับกิจการร่วมลงทุน (VC)
- พัฒนาระบบ Equity crowdfunding
- จัดตั้งกองทุนร่วมลงทุนสำหรับ Startup

สร้างสภาพแวดล้อมสำหรับ Startup

- จัดตั้ง NEW Centers เชื่อมเอเซีย - 5G สร้างนวัตกรรม
- พัฒนา Startup District และสนับสนุนเร่งการเติบโตของ Startup กับประเทศ

STARTUP THAILAND

www.ThailandStartUp.org

ประจำประเทศไทยกล่าวตอบว่า ทางบริษัทพร้อมให้การสนับสนุนโครงการ startup ของไทย เพราะหวาเหว่ยถือเป็นพันธมิตรระยะยาวที่จะร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ในการพัฒนาปัญญาประดิษฐ์ให้มีความล้ำเลิศยิ่งขึ้น... “สินค้าใหม่ ๆ ของหวาเหว่ย

จำนวนมาก เช่น cloud computing, big data solution, telecom terminal devices ล้วนเป็นผลิตภัณฑ์ที่แสดงให้เห็นความพยายามในการคิดค้นวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเรา สินค้าพวกนี้จะเป็นตัวช่วยให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กสามารถคิดประดิษฐ์นวัตกรรมของตนเองต่อยอดออกไปจากนี้ได้”

เร็ว ๆ นี้หวาเหว่ยเพิ่งตั้งศูนย์ขึ้นมาแห่งหนึ่งในประเทศไทย เป็นศูนย์ที่จะคอยแก้ปัญหาให้กับลูกค้า ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นศูนย์รวมประสบการณ์การคิดประดิษฐ์นวัตกรรมใหม่ ๆ และต่อไปยังจะทำหน้าที่เป็นเวทีให้การฝึกอบรมแก่นักคิดของไทยที่มีความสนใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคมด้วย

ตลอด 4 วันของการจัดงาน บูธที่ได้รับ ความสนใจอย่างล้นหลามจนเจ้าหน้าที่ศูนย์ การประชุมสิริกิติ์ ต้องมาช่วยจัดระเบียบ

เพื่อให้ผู้ร่วมงานมีโอกาสเข้าชมได้อย่างทั่วถึง เป็นบู้ธของนาย Lin Bingta หนุ่มน้อยวัย 23 ปี นักศึกษาปีสุดท้ายของคณะเศรษฐศาสตร์และการเงิน มหาวิทยาลัยเจียงซี หนุ่มน้อยคนนี้เคยได้รับรางวัลจากผลงานที่เขาคิดประดิษฐ์ขึ้นเองหรือมีส่วนร่วมในการคิดประดิษฐ์ มาครองแล้วไม่ต่ำกว่า 100 รางวัลจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ เขามีความฝันว่าถ้าเขาจะมีธุรกิจเป็นของตัวเอง จะต้องเป็นธุรกิจที่สร้างขึ้นจากสิ่งประดิษฐ์ที่ให้คุณค่ากับวัฒนธรรมและธรรมชาติ และสิ่งที่เขานำมาแสดงให้ชมในงานครั้งนี้ ซึ่งต้องถือว่าเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของการทำตามความฝันของตัวเอง สิ่งนั้นก็คือการคิดค้นวัสดุและวิธีทำแพ็กเกจจิ้งที่ใช้หีบห่อบรรจุขนมเค้กชนิดต่าง ๆ ให้มีความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากที่สุด ใช้ครั้งหนึ่งแล้วยังสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีก ไม่ต้องทิ้งเป็นขยะไร้ค่ารกบ้านรกเมืองอย่างที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

ความฝันของหนุ่มน้อยหลินผู้นี้ก่อเกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้ด้วยการอุปถัมภ์ค่าเช่าจากบริษัท Tus-Holdings เป็นบริษัทที่สร้างขึ้นมาจากที่อุทยานวิทยาศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยชิงหวา (Tsinghua University Science Park) หรือ TusPark ได้รับความสำเร็จในการทำหน้าที่เป็นเครื่องฟักไข่ให้กับผู้ประกอบการหน้าใหม่รายเล็กรายน้อยจนเติบโตใหญ่ไปแล้วเป็นจำนวนมาก การแปรสภาพให้อยู่ภายใต้การบริหารของบริษัทโฮลดิ้งก็เพื่อเป็นแบ็คทางด้านเงินทุนให้กับบริษัทเกิดใหม่เหล่านี้ ปัจจุบัน Tus-Holdings เป็น

ทั้งผู้ถือหุ้นใหญ่และผู้ร่วมลงทุนกับบริษัทต่าง ๆ ทั้งในและนอกตลาดหลักทรัพย์มากกว่า 200 บริษัท มีสินทรัพย์ภายใต้การบริหารเกินกว่า 50,000 ล้านบาท

Herbert Chen รองประธานบริหารของ Tus-Holdings พูดถึงบทบาทของเทคโนโลยีในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจจีนว่า เทคโนโลยีเป็นตัวสร้าง GDP ให้กับประเทศจีนถึงร้อยละ 30 และทุกวันนี้เทคโนโลยีก็กำลังช่วยให้เศรษฐกิจจีนก้าวจาก “made in China” สู่ “created in China” สูงขึ้นตามลำดับ ส่วนว่า Tus-Holdings จะช่วยพัฒนาเทคโนโลยีในประเทศไทยอย่างไรนั้น นายเฉินกล่าว... “เราพร้อมจะอุทิศตัวเป็นเวทีให้บริษัท

startup จีนหันมามองตลาดไทย และในทางกลับกันให้ startup ของไทยหันไปมองตลาดจีน”

แล้ว Tus-Holdings ก็ลงมือทำให้เห็นจริงจากงาน Startup Thailand ครั้งนี้ ด้วยการลงนามในหนังสือแสดงเจตจำนงที่จะร่วมมือกันด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และทรัพยากรธรรมชาติ กับกลุ่มบริษัท PM Group และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นความร่วมมือไตรภาคีอย่างเป็นทางการ ซึ่งฝ่ายไทยแสดงความมั่นใจว่า ความร่วมมือดังกล่าวจะยังประโยชน์ของประเทศไทย และนักคิดนักประดิษฐ์สมองใสรายบุคคลของไทยด้วย

“ เป็นงาน Startup ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดงานหนึ่งในเอเชีย ”
- ผู้ร่วมงาน

“ ได้เห็นไอเดีย และนวัตกรรมใหม่ ๆ จาก Startup รุ่นใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ”
- ผู้ร่วมงาน

“ มีความหลากหลายดี ขอบคุนที่เปิดโอกาสให้กับ Startup เล็ก ๆ ได้แสดงศักยภาพของตัวเอง ”
- PetPolar

“ คนเยอะกว่าที่คิดมาก ได้รู้จักลูกค้าทางธุรกิจ อยากให้จัดอีกบ่อย ๆ ”
- Happenn

“ เดินทางมาจากเชียงใหม่ เพราะดู LIVE Feed จนคิดว่าต้องมาสัมผัสด้วยตัวเอง ”
- ผู้ร่วมงาน

STARTUP THAILAND
28 เมษายน - 1 พฤษภาคม
ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

เงินกระดาษจีน แผ่นกระดาษ กับอำนาจราวเหรียญทองคำ

“ธนบัตร” เป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ที่คนทั่วโลกต่างรู้จักกันดี ในฐานะของกระดาษสัญญาที่ถูกทำขึ้นโดยธนาคาร พร้อมกับคุณสมบัติช่วยให้ผู้ถือครองสามารถนำไปใช้ชำระหนี้ตามกฎหมาย ได้ตามมูลค่าที่ถูกกำหนดเอาไว้ แต่กว่าที่จะกลายมาเป็นธนบัตรที่ใช้กันอย่างแพร่หลายอย่างในปัจจุบัน ธนบัตรต้องผ่านประวัติการพัฒนาอย่างยาวนานนับพันปี จากภูมิปัญญาอันชาญฉลาดของชาวจีน ผู้คิดค้นกระดาษ และเทคนิคด้านการพิมพ์ บวกกับไอเดียสุดสร้างสรรค์ จนทำให้ “เงินกระดาษ” ที่เป็นต้นแบบของธนบัตร ได้ถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้

ราว 200 ปี ก่อนคริสตกาล ก่อนที่เงินกระดาษจะถือกำเนิดขึ้น สิ่งที่ถูกนำมาใช้แทนเงินตราในประเทศจีน ส่วนใหญ่มักจะเป็นวัสดุที่หายาก อาทิเช่น เปลือกหอยธรรมชาติ หินหยก กระจก และทองแดง แต่เมื่อมีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในสมัยราชวงศ์ฉิน ทำให้มีการเปลี่ยนมาใช้เหรียญโลหะที่มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง ที่สะดวกต่อการพกพาด้วยการใช้เชือกร้อยเหรียญเอาไว้ด้วยกัน สำหรับคนทั่วไปที่มีเงินไม่มากคงไม่มีปัญหาในการพกเงินสักเส้นเดินทางไปมา แต่ในหมู่คนรวยกลับประสบปัญหาอย่างมาก น้ำหนักของเหรียญจำนวนมากถ่วงการเดินทางให้ล่าช้า และเพิ่มความเสี่ยงในการถูกปล้นชิงมากขึ้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ชาวจีนได้ทำการคิดระบบฝากเหรียญเงิน ให้อยู่ในมือของคนที่มีความน่าเชื่อถือ หรือผู้ประกอบการค้าที่กว้างขวาง แล้วทำการบันทึกจำนวนเงินเหล่านั้นเอาไว้บนวัสดุต่างๆ เช่น แผ่นหนัง ผ้าไหม เป็นต้น แล้วนำมาแลกเปลี่ยนคืนได้ในภายหลัง ทำให้เหล่าพ่อค้า และผู้มีฐานะดี สามารถ

เดินทางไปไหนมาไหนได้อย่างสะดวก โดยพกเพียงวัสดุที่มีน้ำหนักเบา แต่มีค่าเทียบเท่ากับเหรียญเงินจำนวนมาก

ราว 141 ปี ก่อนคริสตกาล ในรัชสมัยของจักรพรรดิอู่วัสดุในยุคแรกที่นิยมนำมาใช้เป็นหนังสือรับฝากเงินตรามักใช้ “แผ่นหนังกลับสีขาว” ต่อมาใน ปี 618 - 907 สมัยราชวงศ์ถัง ได้มีการเปลี่ยนมาใช้กระดาษแทนแผ่นหนัง โดยเรียกอย่างติดปากว่า “ตัวแลกเงิน” มีต้นแบบมาจากใบเสร็จรับเงินในการทำการค้า ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะสะดวกในการทำธุรกรรมเชิงพาณิชย์ขนาดใหญ่ ที่จำเป็นจะต้องใช้เงินจำนวนมาก นอกจากนี้ ตัวแลกเงินยังสามารถ

พับเก็บได้ มีน้ำหนักเบา และทนทาน ในช่วงแรก ตัวแลกเงินเกิดขึ้นมาในสองรูปแบบ แบบแรก เป็นใบเสร็จรับเงินที่ถูกเพิ่มเข้าไปในบัญชี คล้ายกับสมุดเงินฝาก และ แบบที่สองเป็นหลักฐานสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้กับผู้ถือครองในจำนวนที่กำหนดเอาไว้ ที่เรียกว่า “ค่าใช้จ่าย” มีหลักการคล้ายกับบัตรเครดิตในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม ตัวแลกเงิน มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาในการรับฝากเงิน ผู้ฝากจะต้องทำการถอนเงินคืนกลับไป ภายในเวลาที่กำหนดเอาไว้ แรงบันดาลใจจากตัวแลกเงินนี้เอง ที่ทำให้ชาวจีนเกิดแนวคิดในการประดิษฐ์เงินกระดาษขึ้นมาในภายหลัง

ในสมัยราชวงศ์หยวน จักรวรรดิมองโกล ได้ทำการเปลี่ยนการค้ำประกันจากผู้นำเชือกถือนทองถัก กลายเป็นของรัฐแทน และทำการพิมพ์ “เงินกระดาษ” ที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาในการฝากถอนขึ้นมาใช้เพื่อชำระหนี้ได้ทั่วแผ่นดินจีน สร้างความประทับใจให้พ่อค้าชาวตะวันตกที่ได้มาเยือนประเทศจีนอย่างมาก

ในช่วงราชวงศ์ซ่งเหนือ ในปี 960-1127 เงินกระดาษได้รับความนิยม และถูกนำมาใช้เป็นสกุลเงินหลักกันอย่างแพร่หลาย ส่วนหนึ่งมาจากธุรกิจสวนภูมิภาคที่มีความเฟื่องฟูอย่างมาก จนทำให้เกิดการขาดแคลนเหรียญทองแดงขึ้น บางครั้งต้องใช้ทองคำหรือเกลือ ในการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกัน รัฐบาลตั้งโรงพิมพ์เงินกระดาษเงินขึ้นหลายแห่งเพื่อเร่งพิมพ์เงินกระดาษออกมา เฉพาะโรงพิมพ์ที่ทางโจว ก็ต้องใช้คนงานมากกว่าหนึ่งพันคนต่อวันเลยทีเดียว และเมื่อถึงปลายสมัยราชวงศ์ซ่งใต้ ได้มีการผลิตเงินกระดาษแบบมาตรฐานที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง โดยพิมพ์ลงบนกระดาษสีเงิน และสีทอง เป็นหลัก จนกระทั่งถึงสมัยราชวงศ์ซ่ง จึง

ได้มีการเปลี่ยนคำเรียกจากเงินกระดาษ กลายเป็น “ธนบัตร” เปิดศักราชสกุลเงินยุคใหม่ ที่ทันสมัยของประเทศจีนขึ้น

สิ่งที่ทำลายที่สุดในประวัติศาสตร์ของเงินกระดาษคือ การต่อสู้กับการปลอมแปลง ที่เกิดขึ้นทุกยุคทุกสมัย การป้องกัน เริ่มจากให้เจ้าหน้าที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษ เขียนชื่อ และประทับตรา ของตัวเองลงไป หลังจากนั้น ได้พิมพ์เงินกระดาษ ด้วยน้ำหนักไม่น้อยกว่าหกสิบบวกกับการออกแบบที่ซับซ้อน ลวดลายที่แตกต่างกัน และเครื่องหมายลับ มีการผสมส่วนที่ไม่ซ้ำกันเข้าไปในเนื้อกระดาษ เพื่อให้การปลอมแปลงเป็นไปได้ยากมากยิ่งขึ้น ส่วนโทษของผู้ที่พยายามปลอมเงินกระดาษนั้น มีเพียงความตายสถานเดียวเท่านั้น

ในศตวรรษที่ 13 นักเดินทางชาวตะวันตกชื่อ ก้องโลกอย่าง มาร์โคโโปโล ได้นำแนวคิดเงินกระดาษจีน กลับไปเผยแพร่ยังทวีปยุโรป เขายกย่องว่า ประเทศจีนมีการใช้เงินกระดาษในการจ่ายค่าสินค้าได้ราวกับเหรียญทองคำเลยทีเดียว แต่เรื่องราวของเขากลับกลายเป็นเรื่องชวนขบขัน จนทำให้การนำกระดาษไปใช้จริงในยุโรปล่าช้าอย่างมาก จนกระทั่งเวลาล่วงไปถึงศตวรรษที่ 17 และต้องใช้เวลามากกว่าสองศตวรรษกว่าที่เงินกระดาษจะได้รับความนิยมแพร่หลายไปทั่วโลก ซึ่งช้ากว่าประเทศจีน เกือบ 1800 ปี เลยทีเดียว

สวนจัวเจิ้ง หนึ่งในมรดกโลก

เมื่อแรกก้าวเข้าในสวนแห่งนี้เราอาจมองเห็นก้อนหิน พืชพรรณ และสิ่งก่อสร้างสิ่งละอันพันละน้อย เรียงรายลัดเลาะไปตามทางน้ำ เป็นสวนสวย เป็นต้นไม้ แต่แน่นอนเหนือจากภูมิธรรมที่เห็นด้วยตาข้างต้น มันยังเป็นกวี เป็นภาพวาด เป็นธรรมชาติ เป็นจินตนาการ ความใฝ่ฝัน และจิตวิญญาณของบัณฑิตจีนโบราณ ซึ่งเกิดขึ้นจากปัจจัยหลายประการของเมืองและสังคมที่ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดพร้อมๆกันทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ ศิลปะ และปรัชญา และด้วยการออกแบบอันชาญฉลาดทำให้สวนนี้เกิดมุมมองในพื้นที่จำกัดมีความหลากหลายเปลี่ยนไปไม่มีที่สิ้นสุด จนหากจะวาดภาพทิวทัศน์ธรรมชาติภายในสวนแห่งนี้คงจะหดยุควาดได้แทบทุกอย่างก้าว ปรัชญา วิธีการ และเรื่องราวเบื้องหลังการออกแบบสวนนี้เป็นอย่างไร สามารถหาคำตอบได้ไหม – สวนจัวเจิ้ง

- ซูโจว แหล่งดินแดนเจียงหนาน จุดสูงสุดแห่งศิลปะการจัดสวนจีน -

ซูโจวตั้งอยู่บริเวณเจียงหนาน บริเวณ "เจียงหนาน" คือดินแดนแถบใต้แม่น้ำแยงซีซึ่งรวมหลายเมืองเข้าไว้ด้วยกัน ตัวเมืองซูโจวตั้งอยู่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซี มีแม่น้ำลำคลองตัดผ่านเมืองหลายสาย เป็นเมืองที่มีผู้คนตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่มากมาตั้งแต่โบราณ สิ่งก่อสร้างและผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่กับแม่น้ำหลายสาย ทำให้ซูโจวได้ชื่อว่าเป็นเวนิสแห่งซีกโลกตะวันออก

ตั้งแต่ช่วงก่อน ค.ศ.100 ปี ซูโจวก็เริ่มเป็นเมืองสำคัญของแผ่นดินจีน จากสภาพความอุดมสมบูรณ์ และชัยภูมิที่ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองค่อนข้างมั่นคง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับทางเหนือที่เป็นศูนย์กลางทางการเมืองการทหารซึ่งมักเกิดศึกสงครามขึ้นก่อน และเมื่อดินแดนทางเหนือเกิดสงคราม ผู้คนก็มักจะอพยพข้ามแม่น้ำแยงซีมาหลบภัยหรือไม่ก็ปักหลักมั่นคงที่แดนใต้ ดินแดนแถบซูโจวจึงเป็นแหล่งสะสมความโดดเด่นทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การค้า และศิลปวัฒนธรรมเสมอมา ไม่ว่าจะในยามศึกหรือยามสงบ

ขณะที่ดินแดนทางเหนือโดดเด่นในเรื่องการทหารการปกครองคหบดีและเศรษฐกิจ หรือขุนนางและมหาบัณฑิตต่าง ๆ กลับชอบมาอาศัยกันในเมืองดินแดนแถบนี้ซึ่งมีสภาพอากาศสบายต่อการอยู่อาศัยและธรรมชาติงดงาม สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยอันรื่นรมย์จึงเกิดขึ้น เป็นบ้านที่รวมตัวกับสวนในรูปแบบที่แสดงความมั่งคั่งทั้งในพื้นฐาน ประชัญและจินตนาการ

ซูโจวเป็นเมืองที่มีสวนจีนแบบนี้หนาแน่นที่สุด จนในพระราชวงศ์ชิงมีสวนแบบนี้กว่า 200 สวนในเมืองเดียว ทำให้ซูโจวได้ชื่อว่า "เมืองแห่งสวน"

สวนจ้าวเจิ้งก็เป็นตัวแทนหนึ่งแห่งสวนสไตล์ซูโจวที่ใหญ่ที่สุดในเมือง มีพื้นที่ถึง 32.5 ไร่ (51,950 ตร.ม.) เป็นหนึ่งในสี่สวนที่

>> หุ่นจำลองสวนจ้าวเจิ้ง

สำคัญที่สุดของจีน สองในสี่สวนที่สำคัญที่สุดเป็นสวนของฮ่องเต้ ซึ่งก็คือสวนพระราชวังฤดูร้อนอี๋เหอหยวน และสวนพระราชวังฤดูร้อนที่เมืองเจิ้งเต๋อ จะเห็นได้ว่าสวนจ้าวเจิ้งมีความสำคัญเทียบเท่าสวนของฮ่องเต้เลยทีเดียว

- กำเนิดสวนจ้าวเจิ้ง 500 ปี -

เมื่อพันกว่าปีที่แล้วในสมัยราชวงศ์ถัง พื้นที่สวนจ้าวเจิ้งเป็นที่อยู่อาศัยของบัณฑิตชื่อลู่อู๋หมิง พอถึงราชวงศ์หยวนพื้นที่นี้ก็กลายเป็นวัดต้าหวง ส่วนรูปร่างหน้าตาสวนจ้าวเจิ้งที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบันเริ่มก่อสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ประมาณปี ค.ศ. 1506 บัณฑิตหวางเซี่ยนเฉิน ได้สร้างสวนนี้ขึ้นบนพื้นที่ของวัดต้าหวงที่ทรุดโทรมไปเนื่องจากถูกไฟไหม้

ชีวิตของบัณฑิตหวางเซี่ยนเฉินผู้ริเริ่มสร้างสวนจ้าวเจิ้งไม่ค่อยงดงามนัก หวางเซี่ยนเฉินคือขุนนางผู้ไม่ประสบความสำเร็จในการเป็นขุนนาง เขาต้องเผชิญความไม่แน่นอนจากราชสำนัก ในชีวิตราชการหวางเซี่ยนเฉินเคยถูกย้ายให้ไปประจำอยู่กว้างตง (กว้างตุง-ในสมัยก่อนถือเป็นดินแดนทุรกันดาร) แล้วภายหลังยังถูกลดขั้นและย้ายไปประจำเมืองย่งเจีย จุดนั้นเองเขาจึงตัดสินใจลาออกจากราชการ แล้วมาสร้างบ้านและสวนแห่งนี้ นัยว่าเพื่อใช้ชีวิตในบ้านปลอดปลดปลงกับชีวิตราชการอันผันผวน สวนแห่งนี้จึงมีชื่อว่า "จ้าวเจิ้ง"

- “จิวเจิ้ง” สวนแห่งข้าราชการผู้เจียมตน -

อักษร “จิวเจิ้ง” มีปรากฏอยู่ในบทกลอนที่ชื่อ “เคหะไร้การะ” (闲居赋) ซึ่งแต่งโดยกวีสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตกที่ชื่อพานเยว่ กลอนบทนั้นกล่าวถึง “ความรื่นรมย์ของชีวิตหลังเกษียณอายุ ราชการที่ได้ปลุกผักปลุกหญ้ารดน้ำต้นไม้ อยู่ใกล้ชีวิตธรรมชาติ เหมาะกับคนซึ่งต้องเจียมตน เนื่องจากใช้ชีวิตราชการไม่เป็น (เล่นการเมืองไม่เป็น)” เชื่อกันว่าชื่อสวนนี้มากจากการตั้งอักษร “จิว” และ “เจิ้ง” ในบทกลอนนี้ออกมาใช้

ซึ่งคำว่า “จิว” แปลว่าเจียมตน ถ่อมตน เงอะงะ ไม่ประสา และ คำว่า “เจิ้ง” แปลว่า งานราชการ ด้วยเหตุนี้ชื่อสวนในภาษาอังกฤษ จึงชื่อว่า Humble Administrator’s Garden แปลเป็นไทยว่า “สวนแห่งข้าราชการผู้เจียมตน”

ข้อมูลภาษาไทยหลายแห่งแปลชื่อสวนนี้ว่า “สวนขุนนางผู้ ถ่อมตน” ส่วนตัวผู้เขียนเห็นว่าเป็นคำแปลจากภาษาอังกฤษที่ฟัง ดูดงาม แต่เห็นว่าที่มาที่ไปดั้งเดิมของชื่อนี้แฝงแนวประชดชีวิตที่ ไม่ประสบความสำเร็จในการเป็นข้าราชการตัวเล็กๆ จึงขอแปลว่า “สวนแห่งข้าราชการผู้เจียมตน” แทน

ซึ่งก็น่าจะตรงกับอารมณ์ของบัณฑิตหวางเซี่ยนเจิน ซึ่งขอ ลาออกด้วยความเบื่อหน่ายแล้วยินดีมีความสุขอยู่กับชีวิตใน เคหะสถานที่เต็มเต็มอุดมคติของบัณฑิตจีน

- สะตาก็ผืนผวนของสวนจิวเจิ้ง -

แต่ไม่ว่าจะมีแต่ชีวิตของหวางเซี่ยนเจินที่ต้องเจอหนทางวิบาก และอยากหาทางลงอย่างสงบ สวนแห่งนี้ก็ประสบชะตากรรมขึ้น ลงไม่ต่างกับชีวิตเขา

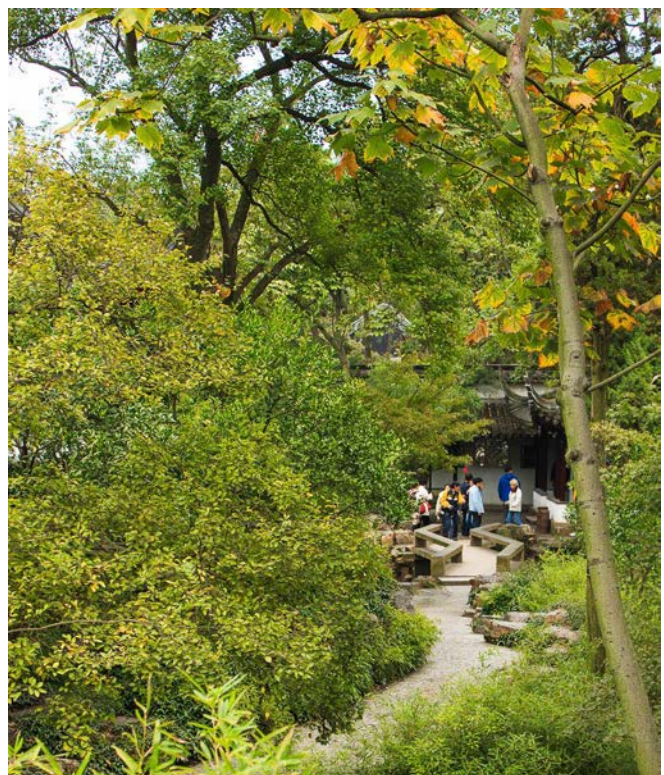
ว่ากันว่าในภายหลังหวางเซี่ยนเจินต้องเสียสวนนี้ไปเพราะ ลูกชายของเขาแพ้การพนันจนต้องขายสวนนี้ทิ้ง แล้วสวนนี้ต้อง เปลี่ยนมือและเปลี่ยนชื่อ รวมถึงถูกแบ่งส่วนและผนวกรวมหลาย ต่อหลายครั้งในระยะเวลากว่า 500 ปีที่ผ่านมา บางช่วงถูกทิ้งร้าง และไม่ได้รับการดูแลรักษา

สวนถูกทิ้งให้รกร้างในช่วงที่เมืองซูโจวตกเป็นดินแดนอิทธิพล ของชาวต่างชาติในช่วงปลายราชวงศ์ชิง แล้วสวนจิวเจิ้งก็ได้ เจ้าของใหม่อีกครั้ง สวนจิวเจิ้งกลายเป็นที่พักผู้บัญชาการทัพ หลี่ชิวเจิง

หลี่ชิวเจิงคือหนึ่งในแม่ทัพของกบฏที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน ประวัติศาสตร์จีน - กบฏไท่ผิงเทียนกั๋ว (กบฏที่มีผู้นำเป็นหง ชิวฉวนซึ่งประกาศว่าตัวเองเป็นน้องชายของพระเยซู, ค.ศ.1850- 1864) ในช่วงที่หลี่ชิวเจิงเป็นเจ้าของ สวนถูกปรับปรุงอย่าง มาก โดยกั้นบริเวณแบ่งเป็น 4 ส่วนคือ สวนสวนตะวันออก ส่วน กลาง ส่วนตะวันตก และส่วนเรือนอาศัย ซึ่งทำให้สวนมีสภาพเป็น ตามที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ (ปัจจุบันบริเวณหนึ่งของสวนจึงถูกจัดเป็น พิพิธภัณฑ์จัดแสดงเกี่ยวกับหลี่ชิวเจิงและกบฏไท่ผิงเทียนกั๋ว)

หลังจากกบฏไท่ผิงเทียนกั๋วล่มสลาย สวนก็ถูกทิ้งร้างและ เปลี่ยนเจ้าของอีก

จนเมื่อปี ค.ศ.1949 รัฐบาลจีนได้รวมพื้นที่ทั้งหมดของสวนเข้า ด้วยกันและเปิดให้ประชาชนเข้าชม สวนจิวเจิ้งได้รับขึ้นทะเบียน เป็นมรดกโลกในปี ค.ศ.1997

- ออกแบบโดยศิลปิน -

ขนาดและระยะเวลาการสร้างสวนข้าราชการผู้เจียมตนอาจดูตรงข้ามกับชื่ออยู่พอควร สวนนี้ออกแบบโดยศิลปินที่ชื่อ เหวินเจิงหมิง มีพื้นที่กว้างใหญ่ ใช้เวลาก่อสร้างทั้งสิ้น 16 ปี หลังจากสร้างเสร็จเหวินเจิงหมิงยังได้เขียนภาพวาดอีก 31 ภาพ และกวีอีกหลายบทเพื่อเป็นที่ระลึกในการออกแบบสวนนี้ ทำให้เราได้มีหลักฐานหลงเหลือว่าแรกเริ่มสร้างสวนมีสภาพเป็นอย่างไร

ที่สวนยุคนั้นมักออกแบบโดยศิลปินหรือกวี เนื่องจากยุคนั้นไม่มีนักออกแบบสวนโดยเฉพาะเจาะจง และแรงบันดาลใจของการอยู่อาศัยในสวนล้วนมาจากอุดมคติของผู้มีการศึกษา มีปรัชญา มีจินตนาการ กวีหรือศิลปินส่วนใหญ่มีจินตนาการส่วนนี้ จึงเหมาะสมที่จะมาเป็นผู้ออกแบบสวน

ลองนึกว่าหากท่านสุนทรภู่ได้ออกแบบสวนดู ก็คงจะสนุกไม่ใช่น้อย

ต่างกับยุคสมัยใหม่ซึ่งวิชาชีพต่างๆแยกกันชัดเจน ยุคนี้หน้าที่ออกแบบสวนหลักคงต้องเป็นของนักจัดสวนหรือไม่ก็ภูมิสถาปนิก ซึ่งส่วนใหญ่คงไม่แต่งกลอนหรือวาดภาพพู่กันเงินให้เราเป็นที่ระลึก

>> รูปปั้นหลี่ซัวเจิง และพื้นที่จัดแสดงเรื่องราวสวนจ้าวเจิ้งสมัยกบฏไท่ผิงเทียนกั๋ว

- รวมทั้งศาสตร์และศิลป์แห่งการออกแบบสวนจีน -

พื้นที่สวนจ้าวเจิ้ง แบ่งออกเป็นทั้งส่วนที่พักอาศัยและบริเวณสวนพักผ่อน บริเวณที่เป็นสวนพักผ่อนที่เป็นไฮไลท์ของที่นี่ โดดเด่นด้วยพื้นที่น้ำ ซึ่งมีถึง 1 ใน 3 ของพื้นที่สวน พื้นที่ส่วนใหญ่ปล่อยให้ธรรมชาติเป็นตัวเล่นบทหลัก ส่วนสิ่งก่อสร้างทั้งหลายค่อยสอดแทรกอยู่ในมุมต่างๆท่ามกลางธรรมชาติ

ทางเข้าหลักของตัวบ้านทำให้เราค่อยๆเดินลัดเลาะเข้าไปผ่านซอกเล็กซอกน้อยแล้วค่อยๆเปิดมุมมองสวนผ่านหน้าต่างรูปทรงต่างๆ และเมื่อเดินเข้ามาถึงจุดหนึ่งจึงถึงจุดที่มุมมองเปิดกว้างเป็นผืนน้ำและสวนเขียวขจี(ปัจจุบันเพื่อความสะดวกในการจัดการจึงเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าทางสวนฝั่งตะวันออกแทน)

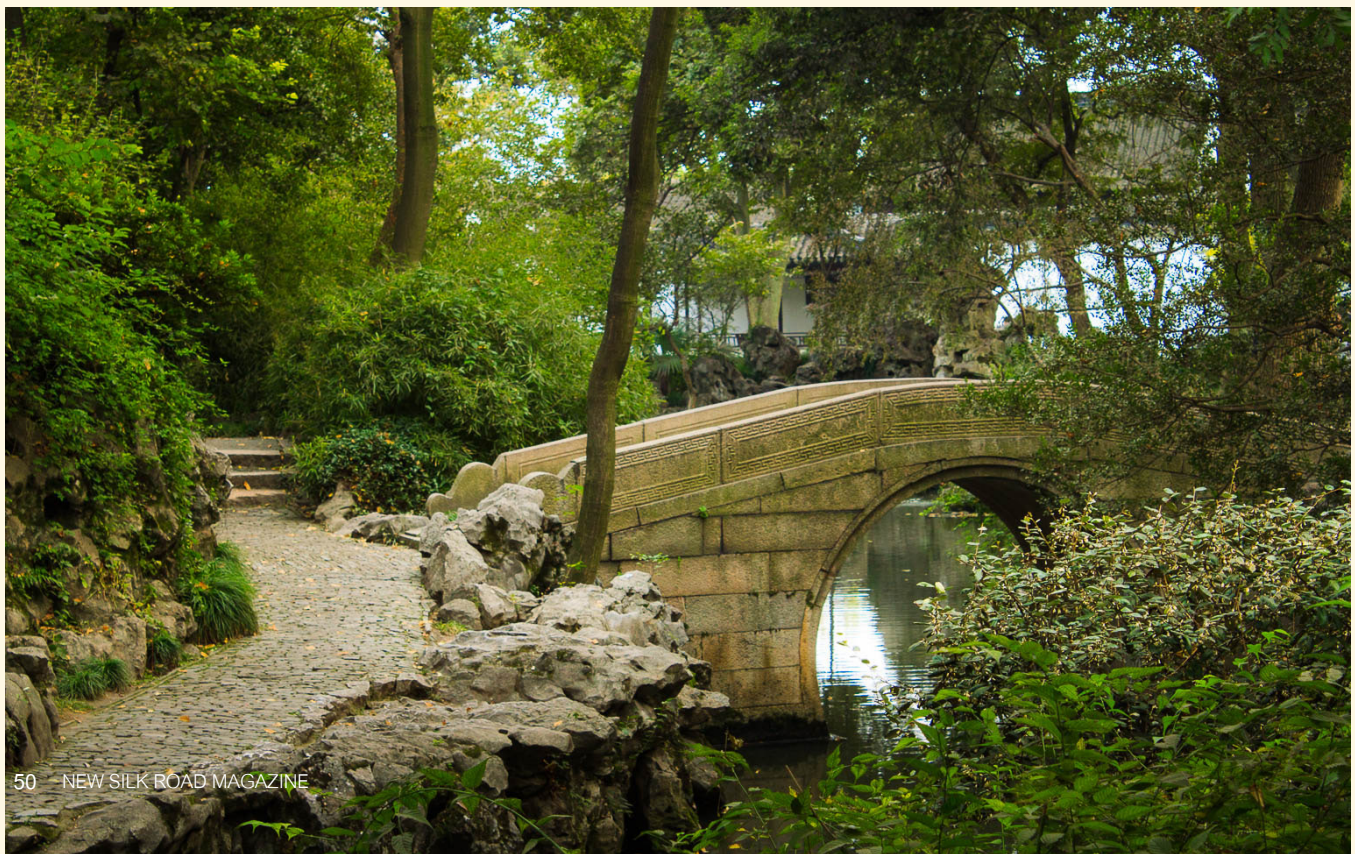
ผืนน้ำขนาดใหญ่มีเกาะเล็กใหญ่สองเกาะอยู่ตรงกลาง ที่เกาะเล็กมีศาลาตั้งอยู่ มีสะพานเชื่อมถึงฝั่ง พื้นที่ที่ล้อมรอบเกาะปลูกบัวไว้โดยรอบ แต่ละซอกมุมแต่ละด้านประดับด้วยพืชพรรณนานาชนิด ตั้งแต่ต้นสน ต้นเหมย ฝ้าย กล้าย ฯลฯ

ระหว่างทางเดินไปภายในสวน เต็มไปด้วยหินประดับเป็นภูเขาจำลอง ซึ่งหินเหล่านี้เป็นหินที่นิยมใช้จัดสวนจีน หินชนิดนี้มีรูพรุนและรูปร่างโค้งเว้าซึ่งเกิดจากการกัดเซาะของน้ำตามธรรมชาติ แหล่งที่มาของหินเหล่านี้มาจากบริเวณทะเลสาบไท่หู ซึ่งต้องดำน้ำไปตัดขึ้นมา บางชิ้นที่มีขนาดใหญ่และมีรูปร่างแปลกประหลาดสวยงามถือเป็นสมบัติล้ำค่าของตระกูล

หินประดับสวนเป็นภูเขาจำลองเป็นศิลปะประเภทหนึ่งของวัฒนธรรมจีน เมื่อมองดูหินเหล่านี้ทำให้เราจินตนาการถึงความซับซ้อนและสวยงามของธรรมชาติทั้งของหินซึ่งจับต้องได้ และพลัง

>> ภาพวาดพู่กันจีนและกลอนเกี้ยวสวนจ้าวเจิ้งของศิลปิน เหวินเจิงหมิง(ค.ศ.1470-1559) ผู้เริ่มออกแบบสวนจ้าวเจิ้ง ปัจจุบันเก็บไว้ที่ Metropolitan Museum of Art, ลอนดอน ประเทศอังกฤษ

>> สวนพระราชวังแวร์ซาย ตัวอย่างแนวคิดการจัดสวนแบบตะวันตก

ธรรมชาติที่กดเซาะเนื้อหิน หินบางก้อนก็ทำให้เราเกิดจินตนาการเห็นเป็นรูปร่างสัตว์ในอากาศปกริยาต่างๆ

เมื่อนำหินมาประกอบกันก็ทำให้สวนเกิดมิติคล้ายกับได้จำลองธรรมชาติแห่งขุนเขามาไว้ภายในพื้นที่เล็กๆได้

การจัดวางต้นไม้แทรกอยู่ตามหินก็เช่นกัน เป็นการ “จงใจ” จัดวางให้เป็นธรรมชาติ ให้ลงตัวกับมุมมองอันหลากหลาย

เรื่องความเป็นธรรมชาติและมุมมองอันหลากหลายนี้เอง ที่เป็นตัวแบ่งแยกระหว่างแนวคิดในการออกแบบสวนตะวันตก และตะวันออก ออกจากกัน หากเป็นสวนในวัฒนธรรมตะวันตกโบราณ จะเน้นการจัดต้นไม้ให้เป็นรูปทรงเรขาคณิต ทั้งสวนจะมีมุมมองหนึ่งเท่านั้นที่ทำให้เห็นความสวยงามยิ่งใหญ่ของสวนโดยสมบูรณ์

นอกจากนั้นต้นไม้ในสวนยังมีบทบาทต่างกันไปในแต่ละฤดู ต้นเหมยบานให้สีส้มยามฤดูใบไม้ผลิ ยามฤดูร้อนก็มีผลน้ำเต้าสีทองสุก ยามฤดูใบไม้ร่วงก็จะมีดอกหญ้าฟรุ้งฟริ้ว หยามหน้าหนาวก็มีต้นไผ่ที่ยังคงเขียวทนความเย็นเยือก หรือแม้แต่ยามฝนตกเสียงเม็ดฝนที่ตกลงบนใบกล้วยก็ล้วนสร้างสุนทรียะให้กับชีวิต

แต่ละฤดูกาลที่ผ่านไป ภาพจำของสวนก็เปลี่ยนตาม

- ภูเขาเทียมมนุษย์สร้างได้ ต้นไม้ปลูกได้ แต่น้ำสร้างไม่ได้ -

การสร้างสรรคธรรมชาติทั้งน้ำและต้นไม้ให้สวยงามในวันแรก อาจจะง่าย แต่การทำให้ทุกอย่างเติบโตและสวยงามยั่งยืนอยู่ร่วมกัน ต้องอาศัยทั้งการดูแลรักษาที่ดี และความเข้าใจในธรรมชาติ ส่วนหนึ่งที่ยากคือการรักษาระบบน้ำ

ผืนน้ำในสวน หากเป็นน้ำขังนิ่งจะมีโอกาสเน่าเสียได้ แล้วผืนน้ำเหล่านี้มีวิธีการรักษาสภาพน้ำอย่างไร?

อันที่จริงเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของเมืองซูโจว เนื่องจากเมืองซูโจวมีแม่น้ำตัดผ่านหลายสาย ระดับน้ำใต้ดินสูง น้ำที่อยู่ในสวนจึงเกิดจากทั้งการซึมผ่านใต้ดิน และการเจาะช่องสูบน้ำเพื่อเชื่อมต่อกับแม่น้ำต่างๆ อย่างไรก็ตามช่องที่เชื่อมต่อจะเป็นเพียงช่องเล็กๆและมีประตูน้ำกั้นไว้ให้น้ำถ่ายเทเข้าออกได้ เฉพาะช่วงน้ำมากผิดปกติ (เช่นฝนตกแล้วน้ำในสวนเยอะเกิน น้ำจะไหลผ่านช่องแวนอนซึ่งเล็กๆระบายสู่อ่างน้ำ ซึ่งจำเป็นต้องเป็นแนวช่องซึ่งเล็กๆ เพื่อกันปลาที่เลี้ยงไว้ในสวนหลุดรอดไป

สวนซูโจวจึงไม่สามารถไปตั้งไว้ที่ท่าเรือนของจีนได้ง่ายๆ เพราะต้องอาศัยสภาพภูมิประเทศเอื้ออำนวย

เรื่องนี้ทำให้นึกถึงเปาบุ๋นจิ้น...ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ในสมัยราชวงศ์ซ่ง

เรื่องราวเปาบุ๋นจิ้นที่เราได้ออกกันส่วนใหญ่มาจากนิทานที่แต่งเติมขึ้น เปาบุ๋นจิ้นตัวจริงในประวัติศาสตร์ก็เป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์และเข้มงวดเช่นกัน หากแต่ไม่ได้มีเรื่องพิสดารพันลึกเช่นที่เราเห็นกันในภาพยนตร์

คดีหนึ่งที่ทำให้เปาบุ๋นจิ้นตัวจริงมีชื่อเสียงเป็นอย่างมากก็คือ การตัดสินคดีบ้านของเหล่าขุนนางคบคิดที่สร้างรुक้าเข้าไปในทางน้ำ เปาบุ๋นจิ้นตัดสินให้ทุบทิ้งอย่างไม่มีสนหน้าอินทร์หน้าพรหม แรงจูงใจของการสร้างบ้านทับทางน้ำก็มาจากการพยายามสร้างสวนในอุทยานเช่นนี้เอง (คล้ายการสร้างบ้านล้า Flood way เกิดจากความพยายามทำกำไรของนายทุนสมัยนี้)

>> ภาพวาดเปาบุ๋นจิ้น (ค.ศ. 999-1062) ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ ยุติธรรม ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ไม่มีเลี้ยว พระจันทร์ หน้าไม้ดำ

- สถาปัตยกรรมในสวน -

ศาลา ห้องชมทิวทัศน์ สะพาน เฉลียง ระเบียงทางเดิน หรือเรือที่จอดลอยอยู่ วางแทรกตัวภายในสวนด้วยทิศทางต่างๆกัน ทำให้มุมมองของแต่ละอย่างก้าวกลายเป็นมุมมองใหม่

ทั้งหมดคือรูปแบบของสถาปัตยกรรมแบบจีนซูโจว มีรูปทรงหลังคาที่อ่อนช้อยกว่าสถาปัตยกรรมทางเหนือ ชายคาโค้งและปลายชายคากลายเป็นเส้นโค้งเชิดขึ้นด้านแรงโน้มถ่วง นอกจากนี้ช่วยลดความแรงน้ำฝนแล้วยังช่วยให้อาคารทั้งหลายดูเบาและอ่อนโยน

บนกำแพงของอาคารจะมีการเจาะช่องเปิดเป็นรูปร่างต่างๆ นานา ทั้งรูปแปดเหลี่ยม รูปกลีบดอกไม้มือหรือช่องประตูรูปแจกันหรือรูปวงพระจันทร์เต็มดวง กรอบประตูหน้าต่างบนผนังขาวเหล่านี้เปรียบเสมือนกรอบภาพวาดธรรมชาติในมุมมองต่างๆที่มีฉากหลังเป็นพื้นผนังขาว

สีสันทนของอาคารในสวน จะมีเพียงสีของกำแพงขาว กระเบื้องหลังคาดำ และเสาไม้กับบานหน้าต่างสีน้ำตาลหรือแดงเข้ม ไม่มีกระเบื้องหลังคาสีเขียวสีฟ้า ไม่ทาสีแดงสด ไม่ทาสีวาดลวดลายชื่อคานหรือประตูหน้าต่าง ทั้งหมดคือการใช้สีสันทนสไตล์สถาปัตยกรรมซูโจว ซึ่งต่างจากสถาปัตยกรรมจีนที่เราเห็นทั่วไป อาคารทั้งหมดจึงดูกลมกลืนอยู่กับธรรมชาติอย่างกลมตัวและสงบเย็น

ความเป็นกวีแทรกตัวอยู่ในชื่ออาคารหลังน้อยแต่ละหลัง โดยตั้งตามสุนทรียะต่อพืชพรรณและธรรมชาติที่สัมผัสได้ เช่น หอฟังฝน ตำหนักหอมขจรไกล ศาลารายล้อมลมบัว ฯลฯ

>> เส้นสายและองค์ประดับของต้นไม้ในสวนจ้าวเจิ้ง มีการจัดวางอย่างที่เป็นไปตามธรรมชาติ

- จินตนาการธรรมชาติสู่ภาพวาด จินตนาการภาพวาดสู่สวนจีน -

เมื่อเราหันมองในแต่ละมุมจะพบต้นไม้เป็นฉากหน้า (Foreground) มีชั้นถัดไปเป็นพื้นที่ว่างที่เป็นพื้นน้ำที่กว้างพอที่จะสะท้อนแสงจันทร์ จุดโฟกัสของสายตาเป็นศาลาน้อยใหญ่ที่มีต้นไม้ใหญ่อยู่เคียงข้าง และมีฉากหลังเป็นต้นไม้ ระเบียงทางเดินลับตา ซึ่งโอบล้อมรอบเราแต่ไม่รู้สึกรู้สีกถูกปิดกั้นในขอบเขตตายตัว

บางช่วงของกำแพงล้อมสวนยังมีเนินเขาและอาคารสองชั้นที่ฝังตรงข้ามของกำแพงให้ชื่นชมสวนจากมุมมองด้านบน

ผืนน้ำในแต่ละมุมมองจะดูไม่มีจุดสิ้นสุด เพราะออกแบบปลายผืนน้ำเป็นเส้นทางเล็กและโค้งหลบเข้าไปในหลืบของศาลาหรือตลิ่งหินภูเขา

เมื่อชอนปลายทางจึงไร้จุดสิ้นสุด เปิดพื้นที่ให้จินตนาการในส่วนที่ยังมองไม่เห็น เหมือนพื้นเว้าขาวในภาพวาดฟู่กันจีน

ใช่แล้ว! นั่นคือเทคนิคและปรัชญาในภาพวาดทิวทัศน์ฟู่กันจีนที่มีธรรมชาติเป็นตัวเล่าเรื่องหลัก มีสิ่งที่มนุษย์สร้างสอดแทรกอยู่เป็นสิ่งเล็กๆในธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ไม่สิ้นสุด

- เมื่อย่างเข้าสวน สัมผัสปรัชญา อุดมคติ และจินตนาการ...แต่ -

หลายคนทราบดีว่างานออกแบบสถาปัตยกรรมจีนทั่วไปได้รับอิทธิพลแนวคิดของขงจื้อซึ่งเน้นระบบ ระเบียบ ลำดับความสำคัญ แต่การออกแบบสวนจีนเป็นพื้นที่ทางจินตภาพของแนวคิดแบบเต๋า ซึ่งพูดสั้นๆได้ว่าเป็นความเป็นธรรมชาติ

แต่ที่เอ่ยออกมาว่า “ธรรมชาติ” ในที่นี้ ไม่ได้มีนัยถึงความดิบเถื่อน ไม่ดูแลรักษา แต่คำว่าธรรมชาติในจินตนาการของบัณฑิตจีนทั้งหลายที่จำลองลงมาในสวนจิวเจิ้ง ทำให้เรารู้ว่าภาพความเป็นธรรมชาติของจีนโบราณ เป็นธรรมชาติที่ถูกจัดการวางไว้อย่างที่มันควรจะเป็น หลากหลาย และไม่แข็งขืนต่อสภาวะแวดล้อม

>> เทคนิคเฉพาะตัวของการจัดสวนจีนอย่างหนึ่งคือการยืมทิวทัศน์ (Borrowed Scenery) จากด้านนอกเข้ามาในสวน ในภาพคือการใช้เจดีย์นอกสวนมาเป็นฉากหลัง

ศาสตร์และศิลป์ของสวนจีนจึงอยู่ที่ว่า จัดแล้วเหมือนไม่จัด พืชพรรณขึ้นเหมือนไม่จงใจ (แต่จงใจ)

แก่นของคำสอนเต๋าในเรื่องการ “ไม่กระทำ” ก็เช่นกัน ไม่ได้หมายถึงการไม่ทำอะไรเลย แต่หมายถึงการกระทำที่ทำให้ธรรมชาติเป็นไปตามธรรมชาติของมันเอง

สวนจิวเจิ้งยังบรรยายวิถีชีวิตและอุดมคติของความมีระดับในชีวิตชาวจีน ซึ่งก็คือบันปลายที่สงบอยู่กับธรรมชาติอันสุนทรีย์ะชีวิตที่ได้พบปะพูดคุยกับเพื่อนฝูง ตีหมา เล่นดนตรี ชมจันทร์ ร่ายกวี เขียนภาพพู่กัน เขียนอักษรจีน หรือแม้แต่การมองเห็นลูกหลานวิ่งเล่นและนั่งอ่านตำราภายในสวน ทั้งหมดคือคุณภาพชีวิตที่บัณฑิตจีนยุคโบราณใฝ่ฝัน

และสถานที่แบบนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องพร้อมไปด้วยปัจจัยทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และศิลปวัฒนธรรม

นี่คือเสน่ห์ของสถาปัตยกรรมและภูมิสถาปัตยกรรมแต่ละยุคที่เสมือนแคปซูลกักเก็บวิถีชีวิตและอุดมคติให้ผู้คนรุ่นหลังสัมผัสและเข้าใจ

ให้เราได้ว่าที่อยู่อาศัยของทุกยุคทุกสมัยต่างไขว่คว้าความหมายมากกว่าการเป็นที่อยู่หลับนอน

>> สะพานชิกแซก หนึ่งในเอกลักษณ์สวนจีน เพื่อเพิ่มระยะในใจของผู้ชมสวนให้ช้าลง มีทั้งระยะเวลาและระยะทางสัมผัสธรรมชาติมากขึ้น

จากเต้าหู้ สู่เต้าหู้เหม็น อาหารเลิศรสของจีน

คำว่า “เต้าหู้” เป็นคำไทยที่เพี้ยนมาจากภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนกลางเรียกเต้าหู้ว่า “โถ้วฝู (豆腐)” ซึ่งมาจากคำว่า “โถ้ว” แปลว่า ก้อน และ “ฝู” แปลว่า นำไปบดหรือละเอียด เต้าหู้ จึงมีความหมายโดยรวมว่า อาหารจากก้อนเหลืองที่บดละเอียด คนญี่ปุ่นเรียกว่า โทฟู (Tofu) และฝรั่งเรียกว่า Been curd

เต้าหู้ กำเนิดในประเทศจีนซึ่งมีมานานกว่า 2,000 ปีแล้ว มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น กล่าวกันว่า เต้าหู้ก่อนแรกเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่น เจ้าชายหลิวอันลูกกตัญญู (พระนัดดาของจักรพรรดิหลิวปัง กษัตริย์องค์แรกของราชวงศ์ฮั่น) สั่งให้พ่อครัวบดถั่วเหลืองให้เป็นผงแล้วนำไปต้มเป็นน้ำซุปรดด้วยเกรงว่รสชาติจะจืดเกินไป จึงให้พ่อครัวเติมเกลือลงไปปรุงรส เพื่อถวายพระมารดาที่ประชวรหนักจนไม่มีแรงแม้แต่จะเคี้ยวอาหารได้น้ำซุปรดถั่วเหลืองค่อยๆ จับตัวขึ้นเป็นก้อนสีขาวนุ่มๆ เมื่อพระมารดาเสวยแล้วถึงกับ

รับสั่งว่า “อร่อยมาก” เจ้าชายจึงให้เหล่าพ่อครัวค้นหาสาเหตุการจับตัวของน้ำซุปรดถั่วเหลืองและได้พบว่าเกลือบางชนิดมีผลทำให้ผงถั่วเหลืองผสมน้ำเกิดการเกาะตัวขึ้นเป็นเต้าหู้ มีเรื่องเล่ากันอีกว่า หลิวอันเดิมทีเป็นผู้ที่สนใจในการค้นคว้าหาสูตรยาขนานต่างๆ เพื่อแสวงหาอายุวัฒนะ วันหนึ่งเขาทำปุณปลาสเตอร์หกลใส่น้ำถั่วเหลือง ซึ่งน้ำถั่วเหลืองค่อยๆ จับตัวเป็นก้อนเต้าหู้สีขาวนุ่มๆ เขาได้ลองเสีงชิมโดยไม่กลัวตาย ปรากฏว่า รสชาติอร่อยมาก

สมัยฮั่นตะวันตกและฮั่นตะวันออกนั้น

ชาวนาแถบลุ่มน้ำแม่น้ำฮวยไต้มีการใช้โมหินกันแล้ว ซึ่งชาวนาจจะนำข้าวหรือถั่วไปแช่น้ำ แล้วใส่เข้าไปในโมหินที่มีกรวยรองรับ เมื่อโมออกมาเป็นแป้งน้ำเหลวจะนำไปทำเป็นขนม ขนมแป้งทอดใส่น้ำเต้าหู้เข้าไปนั้นกลายเป็นของกินประจำของชาวนาแถบแม่น้ำฮวยไต้ ชาวนาจได้สะสมประสบการณ์เกี่ยวกับปลูกถั่ว ต้มถั่ว โม่ถั่ว กินถั่ว และจุดเริ่มต้นของการปล่อยให้เต้าหู้เกาะตัวเป็นก้อน ซึ่งนี่ก็คือจุดเริ่มแรกของการทำเต้าหู้

สมัยยุคห้าราชวงศ์นั้นมีการขายเต้าหู้กันในตลาดอาหารหนานเป่ย์ ในบันทึก

ซิงอีลู่ ได้กล่าวไว้ว่า สมัยนั้นผู้คนเรียกเต้าหู้ว่า “เสี่ยวจ้ายหยาง” เป็นการเปรียบเปรยว่า เต้าหู้ขาวนุ่มมีคุณค่าทางอาหารเหมือนกับเนื้อของลูกแพะ

มีบันทึกกล่าวไว้ว่า สมัยราชวงศ์ถัง พระเจี๋ยเงินได้นำวิธีการทำเต้าหู้ไปเผยแพร่ในญี่ปุ่น เมื่อครั้งไปเผยแผ่พุทธศาสนาที่ประเทศญี่ปุ่น และสมัยราชวงศ์ซ่ง เต้าหู้ได้เผยแพร่เข้าสู่เกาหลี และจนกระทั่งศตวรรษที่ 19 เต้าหู้ได้เผยแพร่สู่ยุโรป แอฟริกา และอเมริกาเหนือ

สมัยราชวงศ์ซ่ง ร้านทำเต้าหู้ได้เปิดขึ้นมากมายราวกับดอกเห็ด ผู้เดินทางไปปิ่นเขาไท่ซานต้องลองลิ้มชิมรสของเต้าหู้ไท่ฮาน ซึ่งสมัยก่อนในเมืองไท่ฮานมีร้านทำเต้าหู้เยอะมาก กลางคืนจะได้ยินเสียงไม้กั่วดังไปทั่วทั้งเมือง กลิ่นหอมของถั่วจอร์ไปทั่ว นอกจากนี้เต้าหู้ป่านซานที่มณฑลฮานฮุย เต้าหู้ของหวงโจวมณฑลหูเป่ย์ เต้าหู้ของซางหังของมณฑลฮกเกี้ยน เต้าหู้ของจังหวัดเจี๋ยตั้งมณฑลเหอเป่ย์ เต้าหู้กู่ยี่หลินของมณฑลกวางสี และเต้าหู้อ่อนของชาวซิงของมณฑลเจ้อเจียงล้วนเป็นผลิตภัณฑ์เต้าหู้ที่มีชื่อเสียงมาตั้งแต่สมัยโบราณ

เต้าหู้เป็นอาหารดั้งเดิมของประเทศจีน มาตั้งแต่สมัยโบราณ ได้มีการนำมาเผยแพร่และผลิตเป็นอาหารในประเทศไทยโดยชาวจีนที่อพยพเข้ามาในสมัยอยุธยา ปัจจุบันเต้าหู้ยังเป็นอาหารที่นิยมรับ

ประทานทั้งคนไทยและคนไทยเชื้อสายจีน เพราะเต้าหู้ถือว่าเป็นอาหารสำหรับคนธรรมดาสามัญแต่มีคุณค่าทางอาหารสูงและปัจจุบันเต้าหู้ได้รับความนิยมกว้างขวางและเห็นได้เกือบทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารจีน ในประเทศไทยก็ได้รับความนิยมอย่างมากซึ่งได้นำเต้าหู้มาประกอบเป็นอาหารต่างๆ ได้มากมาย เช่น ใส่ในเย็นโตไฟ เต้าหู้ยัดไส้ของคองจิ้น และ เต้าหู้ทอด เต้าหู้ทรงเครื่อง ผัดเต้าหู้แกงจืดเต้าหู้ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศกาลกินเจ จะมีการนำเต้าหู้มาประกอบอาหารได้หลากหลายชนิด

เต้าหู้ เป็นอาหารที่ทำจากถั่วเหลืองมีคุณค่าทางโภชนาการสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโปรตีน ซึ่งมีมากกว่าเนื้อสัตว์บางชนิดถึงสองเท่าในปริมาณที่เท่ากันและมีราคาถูก เต้าหู้ยังเป็นอาหารที่ย่อยง่ายไม่มีคอเลสเตอรอล โดยวัตถุดิบถั่วเหลืองมีสารเลซิธิน ซึ่งสามารถช่วยลดไขมันและช่วยส่งเสริมการทำงานของระบบประสาทที่เกี่ยวกับความจำ นอกจากนี้ยังมีฮอร์โมนจากพืชไฟโตเอสโตรเจน จากการวิจัยพบว่าสารในเต้าหู้มีผลป้องกันมะเร็งและมีผลดีต่อผู้หญิงวัยทอง สามารถช่วยชะลอภาวะหมดประจำเดือนและลดความเสี่ยงในการเป็นมะเร็งเต้านมได้ คุณค่าทางอาหารของเต้าหู้ (ในปริมาณ 100 กรัม) จะมีพลังงาน 46 แคลอรี ความชื้น 90% โปรตีน 13.5 มิลลิกรัม ไขมัน 1.9 มิลลิกรัม คาร์โบไฮเดรต 2.9 มิลลิกรัม เส้นใย 0.1 มิลลิกรัม แคลเซียม 250 มิลลิกรัม ฟอสฟอรัส 53 มิลลิกรัม

เหล็ก 14 มิลลิกรัม วิตามินเอ 7 IU ไธอามีน 0.04 มิลลิกรัม ไรโบฟลาวิน 0.18 มิลลิกรัม โนอะซีน 0.7 มิลลิกรัม

เต้าหู้แบ่งเป็นเต้าหู้ทางเหนือ เต้าหู้ทางใต้ เต้าหู้เก่า เต้าหู้อ่อน เต้าหู้กระดาน (เป็นแผ่นหนาใหญ่) เต้าหู้กลม เต้าหู้น้ำ

เต้าหู้แช่แข็ง เต้าหู้ซาลาเปา เป็นต้น ล้วนเป็นผลิตภัณฑ์อาหารสดจากเต้าหู้ (รวมถึงเต้าหู้ก้อน เต้าหู้แผ่น เต้าหู้อ่อน)

ผลิตภัณฑ์เกิดจากการหมักของเต้าหู้มี เต้าหู้เหม็น เต้าหู้ยี้ เต้าหู้ขนยาว เป็นต้น ล้วนเป็นผลิตภัณฑ์อาหารที่ได้สืบทอดกันมาของชาวจีนทั้งสิ้น เต้าหู้ที่พบกันบ่อยมีสองสีคือสีขาวและสีเหลือง เต้าหู้จะแข็งตัวได้เร็วต้องใส่ผงหินอ่อน ภาษาจีนเรียก "เจียะกอ" ภาษาทางเคมีคือ "แคลเซียมซัลเฟต"

เต้าหู้เค็ม --- เค็มแต่อร่อย

สมัยราชวงศ์ชิงรัชศกคังซี มีคนผู้หนึ่งนามว่าหวังจื้อเหอ ได้เปิดร้านขายเต้าหู้ที่ถนนเยียนโซวเขตนอกเฉียนเหมินของปักกิ่ง ปีหนึ่งในฤดูร้อน เพราะเขาต้องหาลูกสะใภ้ให้ลูกชาย รีบร้อนใช้เงิน จึงให้คนทั้งบ้านทำเต้าหู้ออกมาเยอะอย่างสุดชีวิต พุดแล้ววันที่ทำออกมาเยอะมาก แต่คนซื้อน้อยมาก วันนั้นอากาศก็ร้อนมาก เห็นเต้าหู้ที่มีอยู่เริ่มบูด เขารู้สึกเสียดายและกระวนกระวายใจมากและจึงพูดกันตนเองบ่อยๆ ว่า "ในท่ามกลางความร้อนร้อนย่อมจะเกิดปัญญาขึ้น" เมื่อเหงื่อไหลถึงปากมีรสชาติเค็มๆ ทันใดนั้นเขาจึงนึกถึงเกลือขึ้นมาทันที เขาจึงรีบยกโถเกลือออกมาโรยไปบนเต้าหู้ เพื่อลดกลิ่นบูดและยังใส่ผงลูกกำจัด แล้วนำไปเก็บไว้ที่ส่วนหลังของห้องโถง

หลายวันผ่านไป ในห้องโถงของร้านมีกลิ่นประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คนทั้งบ้านแปลกใจมากนึกถึงว่าเป็นเพราะความฉลาดของหวังจื้อเหอหรือเปล่า ครู่หนึ่งเขานึกถึงเต้าหู้ที่ขึ้นราทันที จึงรีบไปดูที่ห้องส่วนหลัง ปรากฏว่าเต้าหู้สีขาวๆ กลาย

เป็นสีเขียว เขาจึงยื่นมือไปหยิบขึ้นมาชิ้นหนึ่งใส่ปากชิมรส เขาตะลึงและพูดกลับตัวเองว่า "ข้าทำเต้าหู้มาทั้งชีวิตยังไม่เคยชิมรสชาติที่อร่อยเช่นนี้มาก่อนเลย เขาดีใจเป็นอย่างมากจึงรีบให้ภรรยาและลูกเอาเต้าหู้ก้อนเหลี่ยมสีเขียวออกไปเรียกขายที่แผง และยังชวนป้ายแปดๆ ว่า "ก้อนเหลี่ยมเขียวกลิ่นเหม็นกลับมีกลิ่นหอม" ชาวเมืองไม่เคยเห็นเต้าหู้แบบนี้มาก่อน มีบางคนด้วยที่อยากลองของแปลกได้ซื้อกลับไปชิมสองสามชิ้น บางคนชิมแล้วรู้สึก ว่ากลิ่นไม่น่าพิสมัยแต่รสชาติดี ผลก็คือปากต่อปากบอกเล่ากันไปไม่ถึงครึ่งวัน เต้าหู้เหม็นหลายชิ้นก็ขายจนหมดเกลี้ยง

ข่าวนี้ได้เลื่องลือไปถึงราชสำนัก ทำให้พระนางซูสีไทเฮาอยากกินเต้าหู้เหม็นขึ้นมาทันที วันหนึ่งขณะที่พระนางเสวยอาหารค่ำ นึกอยากกินเต้าหู้เหม็นขึ้นมา จึงสั่งให้คนไปซื้อก้อนเต้าหู้เขียวที่ร้านของหวังจื้อเหอ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเต้าหู้เหม็นของหวังจื้อเหอจึงมีชื่อเสียงโด่งดังเลื่องลือ การค้ายิ่งเจริญรุ่งเรือง และต่อมามีร้านขายเต้าหู้อื่นๆ ซึ่งได้เลียนแบบการทำเต้าหู้เหม็นของหวังจื้อเหอทำเต้าหู้ออกมาขายเหมือนกัน แต่การค้าสู่ร้านเต้าหู้ของหวังจื้อเหอไม่ได้ เพื่อให้การค้ารุ่งเรืองขายได้กำไรดี จึงปลอมแปลงโดยใช้ชื่อว่า เต้าหู้

หวังจื้อเหอ สมัยนั้นที่ปักกิ่งทุกที่จึงมีร้านเต้าหู้หวังจื้อเหอเปิดขายกันไปทั่ว

ปัจจุบันถ้าจะหากินเต้าหู้เหม็น ก็ยังหากินได้ไม่ยาก ความชื่นชอบขึ้นอยู่กับแต่ละคน บางคนว่าเหม็น บางคนบอกว่าหอม บางคนด้วยความอยากลองชิมรสด้วยก็ซื้อมากินเพื่อจะได้รู้จริงว่ามันอร่อยแค่ไหน ถ้ามีโอกาสไปเมืองจีนหรือที่ได้วันหยุดก็มักจะหาซื้อกินได้ ราคาก็ไม่ถูกของเหม็นๆ แต่นำมาทำการค้าแล้วร่ำรวยกันไปแล้ว

เห็นได้ว่า การทำเต้าหู้ของคนจีนเดิมทีเป็นความบังเอิญ เกิดจากการค้นพบของการจับตัวเป็นก้อนของน้ำเต้าหู้ จนได้พัฒนาเป็นก้อนเต้าหู้ที่เราเห็นกันในปัจจุบัน และก้อนเต้าหู้ที่ไว้นานเข้าจะเกิดปฏิกิริยาแล้วบูดเมื่อใส่เกลือหรือบางอย่างเข้าไปก็จะเกิดปฏิกิริยากลายเป็นเต้าหู้เหม็นที่มีรสชาติแปลกออกไปและเมื่อเวลากินมักจะนำมาทอดจนมีกลิ่นดีขึ้นและเมื่อกินแล้วรสชาติก็อร่อย นี่เป็นภูมิปัญญาที่เกิดจากการสังเกตในความเป็นธรรมชาติของเต้าหู้ และกลายเป็นผลิตภัณฑ์อาหารที่มีชื่อของจีน ใครที่ยังไม่เคยกินเต้าหู้เหม็นก็น่าจะไปลองลิ้มชิมสักครั้ง ท่านอาจจะติดใจไปนานก็เป็นได้นะ

>> เต้าหู้เหม็นเสียบไม้ขาย น่ากินมาก

沉痛悼念梅葆玖先生

China's First Death Stock

ทุกวันนี้คนจีนทำอะไรก็เป็นข่าวไปหมด.. เข้านี้ฟังวิทยุมีข่าวว่า Gucci ส่งจดหมายถึงบริษัทแห่งหนึ่งในฮ่องกงที่เป็นต้นตอผลิตกระเป๋าเย็บหิ้ว “กุชชี” แต่เป็นกระเป๋าระยะที่ใช้นักในงานศพสำหรับเผาให้คนตาย Gucci บอกว่าเคารพในจารีตประเพณีของคนจีน แต่เรื่องนี้ต้องขอไว้เพราะพวกเขาแบรนด์ของเขาตกไปด้วย พอข่าวนี้แพร่ออกไปก็ไปสบบช่องทางการตลาดของห้างร้านที่ขาย Gucci เข้าพอดี พวกมันออกมาโฆษณาเชิญชวนให้คนรับหิ้ว Gucci ไปใช้ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ก่อนที่จะไม่มีโอกาสได้ใช้ตลอดไป...

บังเอิญก่อนหน้านี้ไม่กี่วันก็อ่านเจอข่าวเกี่ยวกับความตายอีกข่าวหนึ่ง พูดถึงค่าใช้จ่ายในการทำศพของคนจีนในยุคนี้ว่าแพงมาก แพงจนมีคนชอบเอาไปพูดเล่นกันว่า ต้องพยายามมีชีวิตอยู่ให้ยาว ๆ “เพราะตายไม่ไหว” (can't afford to die) ฟังแล้วขำด้วยสมน้ำหน้าพวกคนจีนไปด้วย.. มีเงินเยอะ ๆ เอาไว้สร้างความเดือดร้อนให้ตัวเองแท้ ๆ !! “ธุรกิจหลังความตาย” ดูบ้าง เจอเข้าไป 2 ข่าวติด ๆ กัน ทำให้นึกสนุกอยากมาชวนคุยเรื่อง “ธุรกิจหลังความตาย” กันดูบ้าง เพราะตลาดแห่งนี้ในประเทศจีนเป็นตลาดที่ใหญ่โตมโหฬารมาก แต่กลับไม่ค่อยมีใครพูดถึง ที่จีนเองก็มีข่าวแพร่พรายออกมาบ้างเป็นระยะ ๆ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่ว่าถูกพ่อค้าเอารัดเอาเปรียบถึงขั้นขูดเลือดขูดเนื้อ เพราะสินค้า

เหล่านี้มักไม่มีราคากลาง พ่อค้าจึงฉวยโอกาสในจังหวะที่ลูกค้ากำลังต้องการใช้สินค้าอย่างเร่งด่วน ขึ้นราคาสินค้าตามใจชอบ บางอย่างทำกำไรสูงกว่าต้นทุนถึง 1,000-2,000% ก็มี

ง่าย ๆ คิดถึงกระเป๋ากระดาษปะเย็บหิ้ว Gucci ที่เราพูดไปเมื่อตะกี้ก็พอ สมมุติว่าลูกค้ารายนั้นบ้าแบรนด์ชนิดไม่ลืมหูลืมตา เฉพาะเจาะจงจะต้องเอากระเป๋าเย็บหิ้วนี้ เพื่อจะได้เอาไปวาง (โชว์) ในงานศพคืนนี้ให้ได้ คิดว่าราคากลางสำหรับสินค้าตัวนี้อายุที่เท่าไร? จำเป็นหรือไม่?

บนเส้นทางธุรกิจที่หากินกับความตายแม้จะไม่ปกติเท่าไร แต่ก็เติบโตขึ้นมาได้อย่างเงียบ ๆ ไม่โผล่ฉ่าง โดจจนขณะนี้ เป็นธุรกิจที่มีมูลค่าตลาดสูงถึง 200,000 ล้านบาทต่อปี นี่เป็นข้อมูล

ของกระทรวงกิจการภายในของจีนเอง ซึ่งยังได้เปิดเผยตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับความตายอีกหลายตัว เช่น ตัวเลขคนตายในจีนซึ่งตกอยู่ที่ 9.5 ล้านรายโดยประมาณ แต่ละครายใช้เงินในการจัดงานศพเฉลี่ยรายละหลาย ๆ ร้อยหยวนเมื่อ 30 ปีก่อน แต่ตอนนี้สูงขึ้นไปเป็นหลาย ๆ หมื่นหยวนต่อราย สุสานในกรุงปักกิ่งคิดค่าฮวงซุ้ยผืนเล็ก ๆ ขนาดตัวคนในราคา 4 แสนหยวนหรือประมาณ 20 ล้านบาท แพงกว่าคอนโดระดับดีลักซ์ในเมืองใหญ่กว่าเท่าตัว

จีนมีประเพณีการฝังศพ จะอยู่หรือจะตายเรื่องที่ดินล้วนเป็นเรื่องใหญ่ เวลานี้ที่ดินในเมืองสำหรับทำฮวงซุ้ยแพงแค่ไหนหาเกือบไม่ได้ รัฐบาลมองเห็นปัญหานี้มานานและมีนโยบายมานานที่จะให้คนจีนหันมาใช้การเผาแทนการฝัง ตั้งแต่ยุคเหมาฯก็มีการรณรงค์กันแล้ว จนมาถึงยุคโจวเอินไหลกับเติ้งเสี่ยวผิง ผู้นำ 2 คนนี้ทำให้เห็นเป็นตัวอย่างเลย สั่งเผาแล้วเอากระดูกไปโปรยในแม่น้ำ แต่จนป่านนี้ความเป็นไปได้ที่รัฐบาลจีนจะประกาศออกมาเป็นคำสั่งยังไม่มี เพราะเรื่องการฝังศพที่ดี การเลือกที่ฝังศพที่ดี เป็นเรื่องที่คนจีนต้องเชิดชูและเคารพกันเลยทีเดียว เพราะเชื่อกันว่าถ้าทำถูกหลักฮวงจุ้ยแล้ว ผีบรรพบุรุษจะช่วยคุ้มครองลูก ๆ หลาน ๆ ให้เอง ๆ เจริญ ๆ สืบต่อกันไป

ความเชื่อเกี่ยวกับความตายจึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก จะใช้วิธีออกคำสั่งหรือบังคับด้วยกฎหมายอย่างไร ๆ เหมือนออกคำสั่งไม่ให้มีลูกเกิน 1 คนคงไม่ได้ เรื่องนี้มีบทเรียนที่แลกมาด้วยเลือดเกิดขึ้นแล้วเมื่อ 2 ปีก่อน จู๋ ๆ รัฐบาลท้องถิ่นเมืองอันซิงมณฑลอันฮุย ก็มีคำสั่งสายฟ้าแลบจะไม่ให้มีการฝังศพอีกต่อไป สั่งไม่พอยังส่งเจ้าหน้าที่ออกเก็บโลงศพตามบ้านมาทำลาย

เพื่อไม่ให้มีใครลักลอบเอาศพใส่โลงไปฝัง พอผู้เฒ่าผู้แก่ได้ข่าวเท่านั้นแหละหัวใจแทบสลาย ซึ่งฆ่าตัวตายก่อนคำสั่งจะมีผลบังคับใช้ไปหลายราย เพราะทนไม่ได้กับความคิดที่จะต้องตายโดยไม่มีโลงใส่ ในเมื่อโลงคือที่พำนักแห่งสุดท้ายก่อนที่คนตายจะไปเกิดใหม่ จากการออกตรวจจับโลงศพทำให้รู้ว่า มีชาวบ้านซื้อโลงศพมาเก็บไว้ในบ้านถึง 45,000 โลง ซื้อมาตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ผู้เฒ่าทั้งหลายเห็นโลงศพของตัวเองแล้วสบายใจว่าตายแล้วจะมีบ้านอยู่แน่ ๆ บางคนซื้อมาเก็บกว่า 10 ปีก็มี

เทศกาลเซ็งเม้งที่ผ่านมา ผู้เขียนนั่งดูข่าว CCTV ของจีน เห็นคนจีนแหกกันไปไหว้สุสานบรรพบุรุษ ทุกคนที่วูบเหวียน กระดาศเงินกระดาศทอง ผลไม้ อาหาร ไปไหว้เหมือนที่เคยปฏิบัติมาทุกปี แต่ปีนี้พอไปถึงปากประตูทางเข้าสู่สุสาน ก็มีเจ้าหน้าที่นำช่อดอกไม้สดมาขอแลกกับธูปเทียนและกระดาศเงินกระดาศทอง รายงานกล่าวว่าทางการจีนเริ่มการรณรงค์ไม่ให้จุดธูปเทียน ไม่เผากระดาศ ไม่จุดประทัดในเทศกาลเซ็งเม้งแล้ว สุสานหลายแห่งยังเริ่มปลูกต้นไม้ ปรับภูมิทัศน์ภายในสุสานให้ดูสวยงามร่มรื่น เพื่อจูงใจให้ผู้คนหันมาใช้วิธีเผาศพ แล้วนำเถ้าใส่อัฐิมาฝังไว้ตามต้นไม้ในสุสานแทน

เมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำหรือทะเล เช่น เมืองเซี่ยเหมิน นานกิง ก็ประกาศว่าตั้งแต่เทศกาลเซ็งเม้งปีนี้เป็นต้นไป รัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่งจะให้บริการฟรีกับชาวบ้านที่ต้องการนำเถ้ากระดูกไปโปรยในน้ำ นี่ก็เหมือนกันเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ให้คนจีนหันมาเผาแทนการฝัง

รณรงค์มาจนถึงวันนี้ การเผาศพแพร่หลายกว่าการฝังอย่างเทียบกันไม่ได้ เพราะที่ฝังศพหายากเหมือนนมขี้มในมหาสมุทร แต่ทว่า..ขั้นตอนก่อนที่ศพจะขึ้นถึงเมรุเผานี้ซี ยังเติมไปด้วยประเพณีอันยุ่งยากมากมายที่คนจีนส่วนใหญ่ยังต้องการรักษาไว้ เช่น ประเพณีสวดศพ 7 วัน 49 วัน 100 วัน มากหรือน้อย ขึ้นกับฐานะ การเผากระดาศเงินกระดาศทองอย่างต่อเนื่องไม่ไห้ขาดตอนในระหว่างสวดศพ การเผาแบงคั้งเด็ก เผาสิ่งของเครื่องใช้ให้ผู้ตาย ซึ่งนับวันของที่ต้องเผาก็แปลกแหวกแนวออกไปเรื่อย ๆ มีทั้งรถซีดาน มือถือรุ่นล่าสุด นาฬิกาหรู คอนโดไฮโซ กระเป๋าแบรนด์เนม ฯลฯ พุดง่าย ๆ คนจีนทุกวันนี้ยังจัดหนักจัด

เต็มให้กับทุกขั้นตอนของงานศพ เงินไม่ถึงก็ลงทุนกู้หนี้ยืมสินมา เพื่อการนี้ก็เยอะ

แต่การจัดงานศพตามแบบประเพณีเป๊ะ ๆ เป็นเรื่องยุ่งยาก และเหน็ดเหนื่อยมากสำหรับคนที่อยู่ข้างหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดหาข้าวของที่จำเป็นในเวลาอันจำกัด เรื่องการเปรียบเทียบราคาหรือต่อรองราคานั้นเลิกคิดได้เลย ส่วนใหญ่อยู่ในภาวะจ่ายอมให้ผู้ขายเรียกราคาตามสบาย ตรงนี้เองเป็นช่องว่างให้การขายสินค้างานศพแบบ e-commerce แทรกเข้ามาได้สบาย ๆ หลายปีมาแล้วที่ Alibaba, Taobao, Tmall, Jd.com.. เว็บไซต์ขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ต ได้เริ่มบรรจุสินค้างานศพลงในแคตตาล็อก พอลูกค้าได้เห็นสินค้าได้เปรียบเทียบราคาก็ติดใจ ช่วยกันซื้อจนเว็บไซต์เหล่านี้ทำยอดขายสินค้าได้สูงมาก

เว็บเหล่านี้ช่วยให้ลูกค้าซื้อสินค้าได้รวดเร็วทันใจก็จริง ซ้ำได้สินค้าในราคายุติธรรมด้วย แต่ก็ใช้ว่าจะแก้ปัญหาได้ทั้งหมด ยังมีพิธีที่ต้องอีกมากมายที่เว็บไซต์ขายสินค้าอย่าง Alibaba ไม่สามารถเป็นธุระจัดการให้ได้ และนี่คือช่องว่างอีกช่องหนึ่งให้ Ma Lei เจาะเข้าตลาดได้อย่างเหมาะสมพอดี ด้วยไอเดียสุดใหม่รับเป็นภาระจัดงานศพให้ครบทุกเรื่อง แม้แต่เรื่องการบริจาคอวัยวะก็ทำให้ได้ เว็บไซต์ Yiko ที่เขาตั้งขึ้นจึงเป็นแพลตฟอร์มแห่งแรกที่ทำให้บริการจัดการงานศพครบวงจรในเว็บเดียวแบบ all-in-one (Yiko ย่อมาจาก Yikong-อึ้ง ขอแปลว่า “สูญเสียตา..รวมกันเป็นหนึ่งคือความว่าง”)

หมาเหลยมีประสบการณ์ทำงานในโรงพยาบาล และเคยทำงานให้กับบริษัทอสังหาริมทรัพย์แห่งหนึ่งมาก่อน ในหน้าที่ออกแบบหลุมฝังศพ จึงกล่าวได้ว่าเขาคลุกคลีอยู่กับความตาย และมีความรอบรู้เรื่องงานศพเป็นอย่างดี ที่สำคัญเขาต้องการใช้ธุรกิจของเขาไปในทางส่งเสริมและสร้างทัศนคติที่ดีให้คนจีนหันมาใช้วิธีเผาศพด้วยความสบายใจ ล่าสุดจึงได้ออกแบบโกศบรรจุอัฐิด้วยเทคโนโลยี 3D เป็นรูปบ้านลอยอยู่ในก้อนเมฆ สื่อความรู้สึกดี ๆ ว่าผู้ตายลอยขึ้นสวรรค์สู่สุคติสัมปรายภพแล้ว โกศมีให้เลือกหลายแบบพร้อมชื่อและข้อความตามที่ลูกค้าต้องการ ติดให้ด้วย สนราคาอยู่ที่ใบละ 55,000 หยวน (ประมาณ 275,000 บาท)

นอกจาก Yiko แล้ว ยังมี Bi'an เป็นเว็บไซต์ให้บริการงานศพอีกเจ้าหนึ่ง ทั้งสองเจ้าเติบโตอย่างรวดเร็ว มีกำไรงาม ๆ โดยไม่ต้องกู้เงินเพิ่ม ไม่มั่งอธุรกิจร่วมทุนเอาเงินมาช่วย ยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นใจด้วยตัวเลขที่กระทรวงกิจการภายในของจีนบอกอยู่ชัด ๆ ว่ามีคนจีนตายปีละ 9.5 ล้านราย ในอนาคตตัวเลขนี้ต้องเพิ่มขึ้นอีกแน่ ๆ เมื่อจีนเข้าสู่สังคมสูงอายุมากกว่านี้ ส่วนลูกค้าผู้ใช้บริการซึ่งเป็นลูกหลานผู้ตาย ตามสถิติก็พบว่า เป็นคนที่เกิดในทศวรรษที่ 1980 -1990 เป็นส่วนใหญ่ คือเป็นคนหนุ่มสาวในวัยฉกรรจ์ ซึ่งคนกลุ่มนี้ก็คือนักช้อปปิ้งออนไลน์ตัวจริงเสียจริงเสียด้วย

ข้อพิสูจน์อนาคตสดใสยาวไกลของธุรกิจหลังความตายในจีนยังไม่หมดเท่านี้ รัฐบาลกลับไปดูชื่อเรื่องที่ตั้งไว้ข้างต้นแล้วจะรู้คำตอบ.. “China’s first death stock”.. ใช่แล้ว.. ธุรกิจหลังความตายได้จดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์แล้วเรียบร้อย ในชื่อ บริษัท Fu Shou Yuan บริษัทนี้เคยเป็นผู้ให้ขายสินค้าและให้บริการจัดงานศพใหญ่ที่สุดของจีนมาก่อน มีสาขามากมายตามเมืองใหญ่ ๆ ทั่วประเทศ ตั้งขึ้นในปี 1994 และได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่ฮ่องกงเป็นรายแรก

Fu Shou Yuan ถูกตั้งฉายาไม่ค่อยเป็นมงคลเท่าไรให้เป็น “หุ้นความตายรายแรกของจีน” แต่ก็หากกลัวตายไม่ กลับเดินหน้าโกยกำไรจนกลายเป็นหุ้นที่มีศักยภาพนำลงทุนมากที่สุดตัวหนึ่ง 2 ปีที่แล้ว Fu Shou Yuan ทำกำไรทั้งปี 124 ล้านหยวน หรือประมาณ 620 ล้านบาท.. น้อยอยู่เมื่อไหร่ ?!

ความเฟื่องฟูของธุรกิจงานศพที่เห็นอยู่จะเป็นตัวบอกให้รู้ว่ คนหนุ่มสาวซึ่งเป็นลูกค้าตัวจริงของธุรกิจนี้ ไม่เพียงแต่คลังไคลความทันสมัยเป็นชีวิตจิตใจเท่านั้น แต่ยังเทิดทูนค่านิยมเก่า ๆ ที่ได้รับการปลูกฝังมารุ่นต่อรุ่น โดยเฉพาะยึดมั่นค่านิยมเรื่องความกตัญญูต่อบุพการีอย่างเหนียวแน่น เมื่อค่านิยมที่ดูคล้ายจะขัดกัน แต่กลับไปด้วยกันได้เป็นอย่างดีเป็นปีเป็นขลุ่ย เช่นนี้แล้ว..ถึงจะได้ชื่อว่าหากินกับความตาย แต่ธุรกิจนี้ในแวดวงนี้ก็จะไม่ตายแน่ ๆ

คุณแม่คนสวย

“แม่ประเสริฐที่สุดในโลก ลูกก็มีแม่เหมือนอัญมณีล้ำค่า โผเข้าสู่อ้อมกอดของแม่ ช่างสุขสันเหลือเกิน”

“แม่ประเสริฐที่สุดในโลก ลูกก็ไม่มีแม่เหมือนกอหญ้าข้างทาง ต้องพรากจากอ้อมกอดของแม่ แล้วจะหาความสุขได้จากไหน”

“แม่ประเสริฐที่สุดในโลก ลูกก็มีแม่ไม่รู้คุณค่าของการมีแม่หรอก ถ้าหากเขารู้ล่ะก็ แม่ในตอนกลับเขาก็ยังยิ้มได้”

ข้อความข้างต้นเป็นคำร้องของเพลง “ชื่อช่าง ชื่อหยั่ว มามา ท้าว” (แม่ประเสริฐที่สุดในโลก) เพลงจีนคุ้นหูที่ถ่ายทอดความรักของแม่ที่มีต่อลูก เปรียบได้กับเพลง “ค่าน้ำนม” ของบ้านเรา ทั้งสองเพลงต่างก็เป็นเพลงอมตะที่ติดตรึงอยู่ในใจผู้คนทุกยุคทุกสมัย

ทั่วโลกมีการกำหนดวันแม่ มีกิจกรรมและสัญลักษณ์วันแม่ที่แตกต่างกันไปตามธรรมเนียมความเชื่อของแต่ละท้องถิ่น สำหรับในจีนนั้น เริ่มแรกมีการจัดกิจกรรมวันแม่ในฮ่องกง มาเก๊า และได้วันก่อน ต่อมาหลังเปิดประเทศ มณฑลกว่างตุ้งและเมืองหางโจวก็เริ่มรับวัฒนธรรมวันแม่เข้ามาในปี 1988 และ 1989 ตามลำดับ โดยวันแม่ในจีนตรงกับวันอาทิตย์ที่สองของเดือนพฤษภาคม เช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และหลายประเทศในยุโรป ดอกไม้วันแม่ของจีนคือดอกกลีบลี

เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศที่อบอุ่นด้วยโอรักอันอบอุ่นของวันแม่บ้านเราในเดือนสิงหาคม ผู้เขียนขอหยิบยกหนึ่งชิ้นคุณภาพที่บอกเล่าถึงความรัก ความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของแม่ที่มีต่อลูก ชื่อเรื่อง “เพี้ยวเลียง มามา” (คุณแม่คนสวย) หรือชื่อภาษาอังกฤษ “Breaking the Silence” มาฝากคุณผู้อ่านกันค่ะ

หนังเรื่องนี้มีนักแสดงอยู่ไม่กี่คน เพราะเนื้อหาหลักๆ เป็นการบอกเล่าถึงวิถีชีวิตของแม่ลูกคู่หนึ่งในปักกิ่ง ผู้อ่านอาจจะสงสัยว่าวิถีชีวิตของสองแม่ลูกนี้มีความพิเศษ น่าสนใจอย่างไร ขอให้ผู้อ่านย้อนกลับไปดูชื่อหนังภาษาอังกฤษเลยล่ะ “Breaking the Silence” ความพิเศษของแม่ลูกคู่นี้คือลูกชายเป็นเด็กหูหนวกโดยกำเนิด แต่แม่ก็พร่ำบอกทั้งตัวเธอเอง ลูกชายของเธอ และคนรอบข้างอยู่เสมอว่า ลูกชายของเธอก็ปกติเหมือนคนอื่น ๆ และเธอก็ทำทุกวิถีทางให้ลูกสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเด็กทั่วไป

ดูผิวเผินแล้วหนังก็ไม่ได้หวือหวาซับซ้อนอะไร การเดินเรื่องบอกเล่าชีวิตประจำวันของสองแม่ลูกไปเรื่อยๆ แต่เมื่อได้ดูหนังเรื่องนี้แล้ว ผู้เขียนสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น รู้สึกตื่นตันใจอย่างบอกไม่ถูก ผู้เขียนเชื่อว่านอกจากเนื้อหาที่น่าประทับใจแล้ว ฝีมือการถ่ายทอดเรื่องราวของนักแสดงนำในบทสองแม่ลูกก็มีส่วนอย่างยิ่ง

หนังเรื่องนี้ได้ “ก่งลี่” นักแสดงหญิงชาวจีนชื่อดังที่มีผลงานและได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติมารับบทเป็น “ซุนลี่อิง” แม่เลี้ยงเดี่ยวผู้ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา ยอมลำบากและทำทุกอย่างเพื่อลูกชายหูหนวกของเธอ และได้ “เกาซิน” นักเรียนจากโรงเรียนคนหูหนวกกวางเจา มารับบท

เป็นลูกชายของซุนลี่อิง ชื่อ “เจิ้งต้า” เด็กชายหูหนวก โดยกำเนิดซึ่งผู้เป็นแม่พร่ำบอกเขาเสมอว่า เขานั้นไม่ต่างจากเด็กคนอื่น

“เพี้ยวเลียง มามา” กำกับโดย ซุนโจว ผู้กำกับมากประสบการณ์ ชำนาญทั้งงานเบื้องหน้าและเบื้องหลัง ซุนโจวและก่งลี่เคยแสดงหนังเรื่อง “จิงเคอ ชื่อ ฉินหวาง” (The Emperor and the Assassin) ด้วยกัน ระหว่างที่กำลังถ่ายหนังด้วยกันอยู่นั้น ซุนโจวได้เล่าพล็อตเรื่อง “เพี้ยวเลียง มามา” ให้ก่งลี่ฟัง และก่งลี่ก็ตกลงรับแสดงหนังเรื่องนี้ให้กับซุนโจว

“เพี้ยวเลียง มามา” เปิดเรื่องด้วยฉากที่ซุนลี่อิงสอนเจิ้งต้า ฝึกออกเสียงโดยให้เป่าลมออกจากปาก ขยับลิ้นไปมา และท่องกลอนสำหรับเด็ก คงไม่แปลกหาก

ลูกชายที่เธอกำลังสอนอยู่นั้นเป็นเด็กในวัยหัดพูด แต่ทว่า เจิ้งต๋านันอายุเลยเกณฑ์
ขั้นต่ำที่จะเข้าเรียนโรงเรียนประถมไปแล้ว

ซุนลี่อิง พาเจิ้งต๋าไปสอบเข้าเรียนโรงเรียนประถม เจิ้งต๋าตั้งใจท่องกลอน
สำหรับเด็กที่แม่สอนและซ้อมท่องด้วยกันมานับครั้งไม่ถ้วนให้คณะกรรมการฟัง
แต่ด้วยการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนแบบคนหูหนวก ประกอบกับเจิ้งต๋าไม่สามารถ
สื่อสารกับคณะกรรมการได้เหมือนเด็กปกติ ครูใหญ่จึงแนะนำให้ซุนลี่อิงพาลูก
ของเธอไปสมัครเรียนที่โรงเรียนคนหูหนวก แต่ซุนลี่อิงยังคงยืนยันกรานว่าลูกของ
เธอเป็นเด็กปกติ

เจิ้งเพี้ยวตง พ่อของเจิ้งต๋า อดีตสามีของซุนลี่อิง มารับลูกชายไปเที่ยว ระหว่าง
ไปเที่ยวด้วยกัน เขาได้สอนให้ลูกรู้จักต่อสู้ป้องกันตัว เพราะกลัวว่าลูกจะโดนรังแก
วันต่อมาระหว่างเดินทางกลับบ้านกับแม่ มีกลุ่มเด็กเข้ามาล้อและรุมแกล้งเจิ้งต๋า เขา
โมโหมากจึงชกต่อยกับเด็กพวกนั้นจนเครื่องช่วยฟังที่ใส่อยู่ตกแตก ซุนลี่อิงโกรธลูก
มาก เพราะเครื่องช่วยฟังราคาสูงมากสำหรับสาวโรงงานอย่างเธอ

ต่อมาซุนลี่อิงตัดสินใจลาออกจากการเป็นสาวโรงงานเพื่อหางานใหม่ที่สามารถ
พาลูกไปด้วยตอนทำงาน เธอต้องการดูแลลูกอย่างเต็มที่และจะได้สอนการออก
เสียงให้ลูกไปด้วย ต้าเฮ่อ เพื่อนสนิทของเธอจึงชวนเธอมาขายหนังสือละเมียด
ลิขสิทธิ์ได้ดูโม้กันข้ามถนนด้วยกัน แต่โชคก็ไม่เข้าข้าง ซุนลี่อิงถูกเทศกิจจับตั้งแต่วินาทีแรกที่ตั้งแผง ต้าเฮ่อรับปากจะช่วยซุนลี่อิงโดยจะขอรวบรวมเงินจากเพื่อนสมัย
เรียนในงานเลี้ยงรวมรุ่นที่กำลังจะมีขึ้น เพื่อให้ซุนลี่อิงนำไปซื้อเครื่องช่วยฟังให้
เจิ้งต๋า แต่เมื่อถึงวันงานเหตุการณ์กลับไม่เป็นไปตามคาด

ซุนลี่อิงได้งานใหม่เป็นคนทำความสะอาดบ้านให้กับเจ้าแม่เซี่ยและส่ง
หนังสือพิมพ์ตามบ้านไปด้วย ระหว่างไปส่งหนังสือพิมพ์ เธอได้พบกับครูฟาง ครู
โรงเรียนประถมที่เจิ้งต๋าไปสมัคร ซุนลี่อิงขอร้องให้ครูฟางช่วยสอนวาดรูปให้เจิ้งต๋า
โดยเธอจะทำงานบ้านให้เขาเป็นการตอบแทน

วันหนึ่งซุนลี่อิงไปทำความสะอาดที่บ้านเจ้าแม่เซี่ยตามปกติ เจ้าแม่เซี่ยเพิ่งตื่น
นอนและตรงเข้าจะขโมยเงินเธอ เขยิบเงินให้เธอก่อนหนึ่งเป็นการตอบแทน ซุนลี่อิง
ต่อสู้สุดชีวิตและแย่งเงินก่อนนั้นหนีออกมาจากบ้านเจ้าแม่เซี่ยได้ เธอทั้งโกรธ ตกใจ
และน้อยใจในโชคชะตา เธอมุ่งตรงไปซื้อเครื่องช่วยฟังเครื่องใหม่ให้ลูกชายด้วยเงิน
ก้อนนั้น แต่เจิ้งต๋ากลับไม่ยอมใส่เครื่องช่วยฟังที่แม่ซื้อให้และวิ่งหนีออกจากบ้าน
ไป เพราะน้อยใจที่แม่ซื้อชุดวอร์มของปลอมราคาถูกให้เขาใส่จนถูกเพื่อนๆ ล้อ

แต่ในที่สุดสองแม่ลูกก็ปรับความเข้าใจกันได้ เจิ้งต๋ากล่าวแม่ว่าทำไมมีแต่เขาที่
ต้องใส่เครื่องช่วยฟัง ในที่สุดซุนลี่อิงก็ต้องยอมรับความจริง เธอตอบลูกทั้งน้ำตา
ว่า “ลูกหูหนวก ลูกไม่เหมือนคนอื่น แต่ถ้าลูกตั้งใจเรียน สักวันเราก็จะเหมือนกับ
คนอื่น”

ฉากจบของหนังเรื่องนี้ เป็นฉากที่ซุนลี่อิงพาเจิ้งต๋ามาสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียน
ประถมแห่งเดิม เธอส่งลูกที่หน้าประตูโรงเรียน เจิ้งต๋าบอกกับแม่ว่า เขากลับสอบ
ไม่ได้ ซุนลี่อิงให้กำลังใจลูกว่า “ไม่ต้องกลัว ถ้าครั้งนี้สอบไม่ได้ ปีหน้าสอบใหม่ ปี
หน้าสอบไม่ได้ ก็สอบใหม่ปีถัดไป”

หนังจบลงด้วยบทพากย์เสียงความในใจของซุนลี่อิง ว่า “จริงๆ แล้วฉันก็กลัว
ฉันคิดมาตลอดว่าเจิ้งต๋าคือความล้มเหลวของตัวเอง ฉันไม่อยากจะยอมรับมัน แต่
คืนวันนั้นที่ลูกถามฉัน ฉันเพิ่งรู้ว่าจริงๆ แล้ว เขากลับหาญกว่าฉันซะอีก” ความรัก
ช่วยเติมเต็มกำลังใจให้กัน ทำให้แม่ลูกคู่นี้ข้ามผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายและ
ยืนหยัดลุกขึ้นก้าวต่อไป

“เพี้ยวเลียง มามา” ออกฉายในปี 2000
ผ่านไปแล้ว 16 ปี เนื้อหาละเมียดละไมเกี่ยวกับความรัก ความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของแม่
ยังคงสร้างความประทับใจให้กับผู้ชมตลอดมา การันตีด้วยรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยม
จากเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติมอนทรีออล
ปี 2000 รางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
จากเวที “จินลีเจียง” หรือ Golden Rooster
Award ครั้งที่ 20 ในปี 2000 รางวัลภาพยนตร์
ยอดเยี่ยมและรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
จากเวที “ปายฮวาเจียง” หรือ The People’s
Hundred Flower Award ในปี 2001

วันแม่ปีนี้ลองหาหนังเรื่องนี้มาดูกันนะคะ
รับรองคะว่าคุณจะรักแม่ขึ้นอีกเป็นกอง

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอน : ผู้ยอดยุทธ หาโชดตเยี่ยมเพียบพร้อม (1)

ในโลกยุทธจักรของท่านกิมย้งนั้นมีบุรุษที่มีฝีมือเก่งกาจมีวรยุทธสูงส่งอยู่มากมายหลายคนโดยเฉพาะในอมตะนิยาย มังกรหยก ภาคแรก จอมยุทธล่าอินทรี หรือ กำเนิดก๊วยเจ๋ง มีผู้เยี่ยมยุทธที่ชาวยุทธทั่วหล้าต่างยกย่องว่า เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครอยู่ถึง 5 คน ได้แก่ เฮ้งเตงเอี้ยง ผู้ก่อตั้งสำนักชวนจินก่า เป็นผู้ชนะการประลองถกกระบี่ที่ยอดเขาหัวซานครั้งแรกและได้ครอบครองคำภีร์เก้าอิมจินเก็ง คำภีร์ที่ชาวยุทธทั่วหล้าต่างหมายปอง นอกจากนั้นยังมี ยาจกอุดร อั้งชิตกง เจ้าสำนักแห่งพรครกระยาจก มารบูรพา อั้งเยี่ยกซือ เจ้าเกาะดอกท้อ พิษประจิม อวอเอี้ยงฮง เจ้าแห่งวิชาพิษ และราชันย์ทักซิณ ฮ่องเต้แห่งต้าหลี่ เจ้าของวิชาดรรชนีเอกสุริยัน

ทั้ง 5 นับเป็นยอดยุทธที่โลดแล่นอยู่ในมังกรหยกภาคแรกและภาคสองทุกคนมีฝีมือร้ายกาจ มีเรื่องราวของชีวิต ความดีและความชั่ว ความรัก ความหลง และความผิดพลาดที่โลดโผนและน่าสนใจไม่แพ้ฝีมือในการต่อสู้เช่นเดียวกัน

ราชันย์ทักซิณ หรือ ฮ่องเต้แห่งต้าหลี่ ผู้สำเร็จวิชาดรรชนีเอกสุริยัน เป็น 1 ใน 5 ยอดฝีมือที่เข้าร่วมการประลองถกกระบี่ที่ยอดเขาหัวซาน ประลองกันอยู่หลายวัน สุดท้ายเฮ้งเตงเอี้ยงได้รับชัยชนะ ได้ครอบครองคำภีร์เก้าอิม ฮ่องเต้ต้าหลี่กลับเมืองของตน พยายามฝึกฝนวิชาเพื่อการประลองในครั้งต่อไป และหมายมั่นว่าจะเป็นผู้ชนะแต่เรื่องราวกลับไม่เป็นดังหวังและความผิดพลาดกลับเกิดขึ้น

ฮ่องเต้ต้าหลี่มีพระสนมที่รักใคร่และเอ็นดูมากอยู่คนหนึ่งคือสนมเล่า หรือ เอ็งโกว นางเป็นหญิงสาวที่งดงามและฉลาด ฮ่องเต้สอนวิชายุทธ์ให้ไม่เท่าไรสนมเล่าสามารถเรียนรู้ได้อย่าง

รวดเร็ว กระทั่งเฮ้งเตงเอี้ยงมาเยือนถึงวังต้าหลี่ เฮ้งเตงเอี้ยงมาเยือนต้าหลี่มีจุดประสงค์เพื่อต้องการถ่ายทอดวิชาหลังธาตุธรรมชาติให้กับราชันย์ทักซิณเพื่อเอาไว้อำนาจอวอเอี้ยงฮงในภายหน้า เพราะรู้ว่าตนเองมีโรคร้ายคงอยู่ได้อีกไม่นานแต่อยู่ๆจะมาถ่ายทอดวิชาให้ยอดฝีมือในระดับเดียวกันคงไม่เหมาะ เฮ้งเตงเอี้ยงจึงมาเยือนเพื่อขอแลกเปลี่ยนความรู้กับราชันย์ทักซิณ เฮ้งเตงเอี้ยงไม่ได้มาคนเดียวเขาพาศิษย์น้อง จิวแป๊ะทง หรือ เต๋าทาทก มาด้วย ทั้งราชันย์ทักซิณและเฮ้งเตงเอี้ยงเก็บตัวแลกเปลี่ยนความรู้ทางวรยุทธกัน ทหารู้ไม่ว่าภายนอกมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น

จิวแป๊ะทงกับสนมเล่าเกิดสนิทสนมกันจนเลยเถิดกลายเป็นเรื่องชู้สาวขึ้น เมื่อฮ่องเต้ตัวนและเฮ้งเตงเอี้ยงออกมาจากการเก็บตัวฝึกวิชาทราบเรื่องทั้งสองต่างไม่พอใจคนของตน เฮ้งเตงเอี้ยงขอภัยต่อราชันย์ทักซิณและพาศิษย์น้องของตนกลับสำนัก ฮ่องเต้ตัวนด้วยความเกรงใจและมีความสัมพันธ์อันดีต่อเฮ้งเตงเอี้ยงจึงปล่อยจิวแป๊ะทงกลับไป ฮ่องเต้ตัวนทั้งโกรธเสียใจ และผิดหวังต่อสนมเล่าที่สวมเขาให้ตนคิดจะลงโทษแต่เพราะยังรักอยู่จึงไม่ได้ลงโทษอะไร ปล่อยสนมเล่าพักอยู่ที่ตำหนักแต่ฮ่องเต้ตัวนไม่เคยไปพบอีกเลย

กระทั่งสนมเล่าคลอดลูกที่เกิดจากจิวแป๊ะทงและเด็กทารกถูกควัวไซ้ยมลอบทำร้ายกระดูกแตกทั่วตัว สนมเล่าวิงวอนขอร้องราชันย์ทักซิณให้ช่วยชีวิตลูกชายของนาง แต่ฮ่องเต้ตัวนปฏิเสธเพราะการรักษาชีวิตที่ถูกทำร้ายจนกระดูกแตกไปทั่วตัวต้องใช้พลังภายในมาก การรักษาจะทำให้ผู้รักษาสูญเสียกำลังซึ่งจะมีผลต่อการประลองที่เขาหัวซานในครั้งหน้า และที่สำคัญฮ่องเต้

ตัวนยังโกรธแค้นและเสียใจในสิ่งที่สนมเล่ากับจิวเป๊ะทรงได้ทำไว้
สุดท้ายทารกน้อยเสียชีวิต สนมเล่าเสียใจจนเส้นผมขาว
โพลน ใบหน้าแก่ชราก่อนวัย กลายเป็นคนคลุ้มคลั่งมึนเมา
ประกาศจะแก้แค้นราชันย์ทักษิณที่ไม่ช่วยรักษาลูกให้ นางออก
จากวังไปเก็บตัวฝึกวิชาเพื่อหาทางแก้แค้นฮ่องเต้ตัวนและสืบหา
คนที่ทำร้ายลูกของนาง

เมื่อสนมเล่าจากไปราชันย์ทักษิณจึงคิดว่า สิ่งที่เขาทำไป
นั้นไม่ถูกต้อง การฆ่าคนหรือการปล่อยให้คนตายโดยนึ่งดูตาย
ก็ไม่ต่างกัน ตัวเขาเป็นถึงฮ่องเต้ เป็นถึงยอดฝีมือแห่งยุค แต่
ไม่ยอมช่วยชีวิตเด็กทารกและปล่อยให้ตายไปต่อหน้าต่อตา
เพราะกลัวจะสูญเสียพลังไม่ได้รับชัยชนะในการประลองจะไม่ได้
ครอบครองคำภีร์เก้าอิมจินเก็ง และยังโกรธสนมเล่าที่ทำเรื่อง
เสื่อมเสีย แต่ทั้งหมดไม่ใช่ข้ออ้างในการปฏิเสธที่จะช่วยชีวิตคน
แล้วอย่างนี้จะฝึกวิชาเพื่ออะไรและเป็นฮ่องเต้ต่อไปได้อย่างไร

ด้วยเหตุนี้ ราชันย์ทักษิณ จึงตัดขาดทางโลกสละราชสมบัติ
และออกบวชเปลี่ยนชื่อเป็น อิตเต็งได้ชื่อ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว
ในยุทธภพและการชิงดีชิงเด่นอีกต่อไป เพราะความโกรธ ความ
ออยากและความโลภเพียงชั่ววูบสามารถทำให้คนที่มึนจิตใจดิ่งตาม
กลายเป็นคนใจดำอำมหิตได้เพียงชั่วพริบตา

หลายปีต่อไป ก๊วยเจ๋งพาอึ้งย้งที่บาดเจ็บจากฝ่ามือของคิ้ว
ไซย้มมาให้อิตเต็งได้ชื่อช่วยรักษา อิตเต็งได้ชื่อยอมรับรักษาให้
โดยไม่คำนึงว่าจะสูญเสียพลังภายในใดๆทั้งสิ้น

จะว่าไปแล้วคนที่หวังจะเป็นหนึ่งในได้หล้าและครอบครอง
คำภีร์เก้าอิมจินเก็งมากที่สุดหาใช่ราชันย์ ตัวน คนๆนั้นคือ อาว
เอี้ยงฮง หรือ พิษประจิม เจ้าของวิชาพิษ สัตว์พิษ ไม้เท้าอสรพิษ
และที่เป็นเอกลักษณ์คือ พลังคางคกอันร้ายกาจ ในจำนวน 5
ยอดฝีมือ อาวเอี้ยงฮง นับว่าร้ายกาจ เจ้าเล่ห์และชั่วช้าที่สุด แต่
นั่นแหละในความเลวยังมีความน่ารัก ความดีและน่าสงสารอยู่
บ้าง แม้ไม่มากนักก็ตามที

อ่าวเอี้ยงฮงแห่งแดนประจิม เจ้าแห่งวิชาพิษและพลังคางคก
ผู้หลงใหลในวรยุทธ์ ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ตนได้เป็นหนึ่งใน
ยุทธภพและครอบครองคำภีร์เก้าอิม หลังจากพ่ายแพ้จากการ
ประลองให้กับเฮ้งเตงเอี้ยงเขากลับไปเก็บตัวฝึกวิชาที่สำนักเพื่อ

การประลองในครั้งต่อไป ในวัยหนุ่ม อาวเอี้ยงฮงหลงรักพี่สะใภ้
ของตนและลักลอบเป็นชู้กับนาง จนพี่สะใภ้ให้กำเนิดบุตรชื่อ
อ่าวเอี้ยงเคี้ยก อ่าวเอี้ยงฮงรู้อยู่แก่ใจว่าเด็กคนนี้เป็นลูกชาย
ของตนจึงรักดังดวงใจและมุ่งหมายให้สืบทอดวิชาของเขา ซึ่ง
จะถ่ายทอดให้รุ่นต่อรุ่นเพียงคนเดียวเท่านั้น อ่าวเอี้ยงเคี้ยกจึง
มีชีวิตไม่ต่างจากคุณหนูที่ถูกตามใจ เมื่อโตขึ้นมาจึงกลายเป็น
คนเห็นแก่ตัว แยกแยะผิดถูกไม่เป็นและชอบจับหญิงชาวบ้าน
มาเป็นนางบำเรอ จนกลายเป็นศัตรูกับก๊วยเจ๋งและอึ้งย้ง

อ่าวเอี้ยงเคี้ยกหลงรักอึ้งย้งฝ่ายเดียว อ่าวเอี้ยงฮงก็ตามใจ
พาไปสู้ออกบั้งเอี้ยกซือถึงเกาะดอกท้อจนมีการประลองกับ
ก๊วยเจ๋งขึ้นสุดท้ายพ่ายแพ้ แต่เมื่ออึ้งเอี้ยกซือรู้ภายหลังว่าก๊วย
เจ๋งเคยท่องจำคำภีร์เก้าอิมจากเฒ่าทารกมาก่อนการประลอง
จึงโมฆะ ทั้งหมดขึ้นเรือเพื่อกลับแผ่นดินใหญ่แต่เกิดเรื่องขึ้นจน
ไปติดเกาะร้าง อ่าวเอี้ยงฮงต่อสู้กับอั้งซิดกงบนเรือขณะเรือเกิด
ไฟไหม้ อ่าวเอี้ยงฮงลอบกัดทำร้ายอั้งซิดกงจนบาดเจ็บสาหัส
แม้ในใจลึกๆเขาจะรู้สึกอายที่ต้องลอบทำร้ายศัตรูแต่เขาก็
ทำ อ่าวเอี้ยงเคี้ยกหลงกลอึ้งย้งกลายเป็นคนพิการเดินไม่ได้
อ่าวเอี้ยงฮงดูแลช่วยเหลือหลานชายหรือลูกชายของตนอย่าง
ดีจึงรอดกลับมาได้

อ่าวเอี้ยงฮงทำงานให้กับอ้วนง้วนเล็ก อ้วนแห่งกิมก๊ก เขา
ช่วยอ้วนกิมก๊กหาตำราพิชัยสงครามของงักฮุย เพื่อใช้กำราบต้า

ซ็อง อวเอี้ยงฮงร่วมมือกับเอี้ยคังวางแผนทำให้ชาวยุทธตั้ง
ง้วนแตกความสามัคคี ลงมือสังหารอาจารย์ทั้งห้าคนของก๊วย
เจ็งแล้วป้ายสีว่าเป็นฝีมืออั้งเอี้ยกซือ ก๊วยเจ็งกับอาจารย์กัวเต็ง
อีก 7 นักพรตแห่งชวนจิน และอั้งเอี้ยกซือต้องต่อสู้กันเพราะการ
ยุแยงและเข้าใจผิดเกือบเอาชีวิตไม่รอด

ด้วยความเป็นคนที่มีลุ่มหลงในวรยุทธ์ อวเอี้ยงฮงบังคับให้
ก๊วยเจ็งท่องคำภีร์เก้าอิมให้ฟัง อั้งยังออกอุบายให้ท่องสลับไป
สลับมาแบบทวนทิศ แต่แล้วจะด้วยความเป็นอัจฉริยะหรือด้วย
ทริทิมานะพยายามอย่างไรก็ตามแต่ อวเอี้ยงฮงฝึกวิชาเก้าอิม
แบบทวนทิศได้สำเร็จ เขากลายเป็นคนเสียดสีความจำเลอะ
เลือน ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร แต่สามารถเอาชนะอั้งเอี้ยกซือและ
อั้งซิดกงได้ในการแข่งขันที่ยอดเขาหัวซานครั้งที่สองกลายเป็น
เจ้าแห่งยุทธภพ แต่นั่นจะมีความหมายอันใดเมื่อสิ่งที่แลกมา
คือ สติและความเป็นตัวตนที่สูญหายไป

เมื่อสติเลอะเลือนจำตัวเองไม่ได้ อวเอี้ยงฮงกลายเป็น
คนไร้บ้านเร่ร่อนไปทั่ว แต่อวเอี้ยงฮงคนที่สติไม่ติกลับไม่ได้
ทำความเดือนร้อนให้กับยุทธภพเหมือนอวเอี้ยงฮงคนก่อน
ซ้ำยังได้เป็นพ่อบุญธรรมของเอี้ยก๊วย ซึ่งสูญเสียแม่และกลายเป็น
เด็กเร่ร่อนหากินไปวันๆเช่นเดียวกัน อวเอี้ยงฮงให้ความ
ช่วยเหลือในบางครั้งและช่วยสอนพลังคางคกกับเอี้ยก๊วยไว้
ป้องกันตัว

การที่อวเอี้ยงฮงกลายเป็นคนเสียดสีความจำเลอะเลือนก็
ไม่ต่างกับอิดเต็งได้ชื่อที่ปล่อยวางทางโลกเข้าสู่เส้นทางธรรม
เพียงแต่ว่า อิดเต็งได้ชื่อ เข้าใจและยอมปล่อยวางได้เองจาก

ความเสียใจในการกระทำของตน ส่วนอวเอี้ยงฮงนั้นเป็น
เพราะความลุ่มหลงและมูมานะที่จะสำเร็จวิชาเก้าอิมแบบทวน
ทิศจนเกิดผลกระทบต่อจิตใจและสมอง เมื่อกลายเป็นคนเลอะ
เลือนความโลภ โกรธและลุ่มหลงในใจก็เลือนหายไปด้วย

ในบั้นปลาย อวเอี้ยงฮง โคจรมาพบกับ อั้งซิดกง ในฤดู
หนาวบนยอดเขาหัวซานอีกครั้ง ทั้งคู่ต่อสู้กันแต่ไม่ใช่เพราะ
ความแค้นเคืองในอดีตเป็นการถกวิชาของยอดฝีมือแห่งยุค
ต่อสู้กันด้วยความสนุกและฉันทมิตร ไร้ความเจ้าเล่ห์และผล
ประโยชน์เหมือนในอดีต เมื่อรู้เหนื่อยก็หยุดทำอาหารกินกัน
และนอนพักผ่อนจากนั้นก็ต่อสู้กันใหม่เหมือนเด็กสองคนกำลัง
เล่นกันอย่างสนุกสนานแก้เคล็ดวิชาและทำทางกันไปมาจนไม่มี
ใครแพ้ชนะ

เอี้ยก๊วยเห็นว่าสู้กันมานานมีแต่บอบช้ำจึงไปขอร้องอั้งซิด
กง ยากจนแหม่ก็ยอมจากไปแต่อวเอี้ยงฮงไม่ยอมเข้าไปทำสู้
ใหม่ สุดท้ายแลกกันคนละหมัดอวเอี้ยงฮงถูกฟาดที่ศีรษะ
ความทรงจำกลับคืนมา เห็นยากจนแหม่ศัตรูเก่าอยู่ตรงหน้าอว
เอี้ยงฮงกลับยิ้ม ทักทายและหัวเราะ ขณะที่อั้งซิดกงเองก็ดีใจ
ที่แหม่สารพัดพิษได้ความทรงจำคืนมาก็ยิ้มและหัวเราะเช่นกัน
ทั้งคู่กอดคอกันละสังขารในที่สุด

นับเป็นการจบชีวิตที่สุดแสนพิสดารและน่าประทับใจ
“หัวเราะสลายแค้น” ฉากสำคัญในอมตะนิยาย ลูกมังกรหยก
หรือ มังกรหยก ภาค 2 ที่ท่านกิมย้งได้เสกสรรค์ขึ้นมา ยังมียอด
ฝีมือแห่งยุคอีก 3 คน ซึ่งจะกล่าวถึงในบทต่อไป โปรดติดตาม

ททท. จับมือ “ไปตู้” พัฒนาข้อมูลสินค้าท่องเที่ยวไทย หวังดึงนักท่องเที่ยวคุณภาพจากจีน

นายยุทธศักดิ์ สุภสร ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และนายหู หย่ง ผู้จัดการทั่วไปฝ่ายธุรกิจระหว่างประเทศบริษัทไปตู้ สำนักงานใหญ่ ณ กรุงปักกิ่ง ร่วมลงนามบันทึกความเข้าใจด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวระหว่างททท. กับบริษัทไปตู้ - เลิร์ชเอนจิน อันดับ 1 ของจีน หวังดึงยอดนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพจากประเทศจีน มาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น โดยตั้งเป้าเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 35.4

นายยุทธศักดิ์ ผู้ว่าการททท. กล่าวว่า ททท. ตั้งเป้าหมายจะปรับโครงสร้างการตลาดให้ขยายไปยังนักท่องเที่ยวระดับบนจากเมืองต่างๆ ของจีน และด้วยความร่วมมือจากไปตู้จะช่วยเผยแพร่ข้อมูลสินค้าและบริการการท่องเที่ยวรวมถึงความรู้ด้านวัฒนธรรมที่ควรใส่ใจ

นายหู หย่ง ผู้จัดการทั่วไปฝ่ายธุรกิจระหว่างประเทศบริษัทไปตู้ สำนักงานใหญ่ เปิดเผยว่าไปตู้พร้อมสนับสนุนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศไทย เช่น การวิเคราะห์และรายงานพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวจีน ข้อมูลเหล่านี้สามารถนำไปต่อยอดเพื่อพัฒนาหรือปรับกลยุทธ์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในอนาคตได้ แผนที่ไปตู้ (Baidu Map) จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว การเดินทาง ร้านอาหาร สินค้าและบริการในประเทศไทยได้ง่ายและเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ผู้ประกอบการจะเข้าถึงลูกค้าชาวจีนได้เช่นกัน

ไปตู้เป็นผู้ดำเนินการให้บริการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต อันดับ 1 ของประเทศจีน แอปพลิเคชันแผนที่ไปตู้ หรือ Baidu Map จะนำเสนอทั้ง 2 ภาษาคือจีนและไทย ประเทศไทยถือเป็นประเทศแรกในภูมิภาคเอเชียที่ไปตู้จัดทำแผนที่ไปตู้โดยเฉพาะ คาดหวังจะช่วยดึงนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพของจีนมาท่องเที่ยวในไทยมากขึ้น รวมทั้งช่วยประชาสัมพันธ์โครงการของททท. การร่วมมือกันในครั้งนี้จะสร้างความเคยชินและความคุ้นเคยทางวัฒนธรรมมาช่วยให้การประชาสัมพันธ์ประสบความสำเร็จมากขึ้น ตัวอย่างเช่น โครงการ Amazing Romance in Thailand ในเดือนกรกฎาคม ซึ่งตรงกับช่วงเดือนแห่งความรักหรือวาเลนไทน์ของไทย (วันซีซี) ททท. ก็จะใช้เลข 520 มา

ใช้ในการโปรโมต ซึ่งเลข 520 ออกเสียงภาษาจีนว่า “อู้อ้อหลิง” ซึ่งพ้องกับ “หว่ออ้ายหนี่” หรือ “ฉันรักเธอ” เป็นภาษาแสลงวัยรุ่นที่เข้าถึงชาวจีนยุคใหม่ได้ไม่ยากเลยคะ

นอกจากนี้ ททท. ยังร่วมมือกับไปตู้จัดทำสมาร์ทไกด์ (Smart Guide) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในรูปแบบเสียงเปรียบเสมือนมีมัคคุเทศก์ส่วนตัวที่พร้อมให้ข้อมูลและประวัติความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในประเทศไทย โดยได้เริ่มดำเนินการนำร่องไปแล้ว 2 จุด คือ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร และปราสาทสังฆาราม เมืองพัทยา จ.ชลบุรี ซึ่งเป็นสถานที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยวชาวจีน รวมถึงข้อมูลแนะนำร้านอาหาร เมนูยอดนิยม ส่วนผสมของอาหาร เพื่ออำนวยความสะดวก ลดปัญหาด้านการสื่อสาร โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเองและมีคิลิพีวีโอที่จัดทำโดยททท. นำเสนอภาษาไทยแบบง่ายๆ และธรรมเนียมท้องถิ่นในประเทศไทยอีกด้วย ทั้งนี้ปัจจุบันในไทยมีผู้ใช้งานแอปพลิเคชันของไปตู้ราว 7 ล้านคนต่อเดือน และจากเดิมที่ไปตู้จะเน้นทำตลาดผ่านผู้ใช้บริการบนพีซีเป็นหลัก จะเริ่มปรับเป็น “Mobile Company” เพราะปัจจุบันรายได้ของไปตู้กว่า 65% มาจากการใช้งานบนโมบาย

เรียบเรียงและรายงาน: ออรอนงค์ อรุณเอก

mezzo

Mezzo Coffee The Best Cafe in Thailand

จุดเด่นของเมล็ดกาแฟ เมซโซคัดสรรเมล็ดกาแฟเกรดที่ดีที่สุดของเมืองไทย จากนั้นเบลนด์และคั่วด้วยสูตรพิเศษโดย Master Roaster ที่เพียบพร้อมด้วยประสบการณ์อันยาวนาน การคั่วบ่อๆ ในปริมาณไม่มากนักในแต่ละครั้ง ความสดใหม่พิเศษสุดนี้ จึงใช้เวลาเพียงไม่เกิน 4 สัปดาห์ในการเดินทางถึงมือคุณ

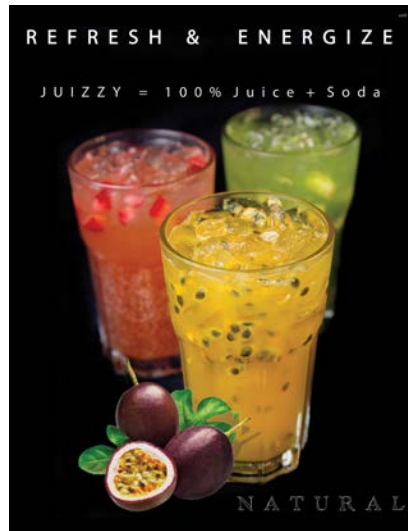
จากเมล็ดกาแฟที่คั่วสด บดใหม่แก้วต่อแก้ว ทำให้ได้ชีวิตเอสเพรสโซ่ที่สมบูรณ์ บวกกับการผสมผสานอย่างลงตัวของนมสดและโฟมนุ่มๆ ทำให้กาแฟแก้วโปรดหอมกรุ่นชวนดื่ม *จนคุณต้องหลงรัก...*

โดยเฉพาะเครื่องดื่ม **ไอซ์เมซโซ (Iced Mezzo)** กาแฟเย็นหอมมันสไตล์ไทย ซึ่งมีส่วนผสมของ **นมเมซโซ (Mezzo Milk)** นมสูตรพิเศษเฉพาะที่เมซโซ มีความหอมหวานมันอย่างลงตัวและ มีส่วนประกอบที่สำคัญคือนมผงซึ่งมีประโยชน์ต่อร่างกาย

***ที่ร้านเมซโซไม่ใช้นมข้นหวานในการปรุงเครื่องดื่มกาแฟ

เมซโซมีบริการ เครื่องดื่มประเภท Non-Coffee

ที่ลูกค้าติดใจ เพราะใช้วัตถุดิบธรรมชาติ Grade A เช่น ผงโกโก้, ชาเขียวมัทฉะ 100% จากญี่ปุ่น, น้ำผลไม้ 100% เพิ่มพลังความสดชื่น ให้แก่ร่างกาย และผิวพรรณสดใส

mezzocoffee

mezzo.CO Tel: +66-2690-7750 (-2)